DZIENNIK WARSZAWSKI

Nr. 79. Czwartek 10 (22) Kwietnia. 1869 r.

Dziennik wychodzi codziennie, oprócz Świąt uroczystych i Niedziel. — Prenumerata przyjmuje się w Warszawie i w Urzędach Pocztowych; w Warszawie przyjmuje się tak w głównym kantorze Dyrekcji przy ulicy Miodowej Numer 487, jak i w innych jej miejskich kantorach. — Prenumerata w Warszawie rocznie rs. 8; — półrocznie rs. 4; — kwartalnie rs. 2; — miesięcznie kop. 67.— Bez odnoszenia prenumerata nie przyjmuje się.—Za odnoszenie do domu, dopłaca się miesięcznie kop. 5; — w Urzędach Pocztowych: rocznie rs. 10; - półrocznie rs. 5;—kwartalnie rs. 2 kop. 50 i na te tylko termina przyjmuje się prenumerata; w głównym zaś kantorze można prenumerować po tejże cenie na te same termina a na inne po kop. 92 na mies.

Rok 6.

Obwieszczenia przyjmują się za opłatą od wiersza druku: za 1-krotne obwieszczenie kop. 6, za 2-krotne kop. 9, za 3-krotne kop. 12. — Artykuły nadesłane do zamieszczania bez wskazania warunków ze strony autora, przechodzą do zupełnego rozporządzenia Dyrekcji.— Artykuły nieprzyjęte, będą zwracane tylko na osobiste żądania i zachowywane będą trzy miesiące; przyjęte, wrazie potrzeby podlegają skróceniom.—Listy przyjmują się tylko frankowane.— Artykuły i ogłoszenia nadsyłane do zamieszczenia *tegoż samego dnia*, powinny być dostawiane do Redakcji przed godziną 9-tą z rana. — Redakcja otwartą jest dla osób mających interesa, codziennie, oprócz dni świątecznych, od godziny 12-ej do 1-ej po południu.

SPIS RZECZY.

DZIAŁ URZĘDOWY

Warszawa, dnia 10 (22) Kwietnia.

Awans. — Przez Najwyższy rozkaz w wydziale wojskowym, z dnia 4 kwietnia, porucznik bataljonu gubernjalnego suwałkskiego *Miszczenko*, posunięty został na sztabs-kapitana, przy uwolnieniu, dla słabości zdrowia, od służby z mundurem i pensją całkowitą. *(Gon. Urzęd.)*.

Tranzlokacja. — Przez rozkaz głównego naczelnika 3-go wydziału przybocznej kancelarji Jego Cesarskiej Mości z dnia 28 marca, zostający przy komitecie urządzającym w Królestwie Polskiem, asesor kolegjalny Konstanty *Filipeus*, przeniesiony został do 3-go wydziału tejże kancelarji na pełniącego obowiązki starszego urzędnika. *(Tamże)*.

S P R A W O Z D A N I E

o postępie czynności układania tabel nadawczych wsi i miast rządowych za miesiąc Luty 1869 r.

Nr.	Komisje.	Ilość tabel nadawczych mających być ułożonemi.	Z tej liczby ułożono tabel dla			Ułożone tabele nadawcze obejmują		W przecięciu na jeden dym		Ilość tabel nadawczych przedstawionych Komitetowi Urządzającemu.
			wsi	miast	razem	dymów	morgów	morgów	prętów	
1	Warszawska	437	436	—	436	6,926	128,611	18	186	435
2	Kaliszska	543	480	21	501	13,007	157,421	12	31	492
3	Kielecka	671	430	12	442	19,548	200,932	10	83	450
4	Lubelska	298	216	21	237	6,554	100,192	15	86	210
5	Łomżyńska	597	551	5	556	14,140	294,859	20	255	467
6	Płocka	451	363	10	373	14,109	97,823	6	280	232
7	Petrokowska	565	525	—	525	23,766	193,829	8	47	374
8	Radomska	691	360	—	360	18,863	120,522	6	275	226
9	Siedlecka	285	267	2	269	6,071	131,213	21	167	231
10	Suwałkska	2,074	1,107	—	1,107	15,918	392,002	24	187	944
	W ogóle	6,612	4,735	71	4,806	138,902	1,817,405	13	25	4,061

Z liczby przedstawionych Komitetowi Urządzającemu tabel nadawczych. . . . . 4,061.

Komisja Centralna zatwierdziła tabel. . . 3,475.

Podług tych tabel nadawczych przyznano:
włościanom na. . . . . . dymów 65,206
gruntów użytkowych . . . morgów 332,429
w przecięciu na jeden dym „ 12 pr. 229.

Z liczby przedstawionych tabel nadawczych, nie zatwierdzono . . . . 586.

Z tych zwrócono Komisjom dla poprawienia . 480.
nierozpoznano z powodu nieotrzymania żądanych wiadomości . . . . 52.
przypada do rozpoznania . . . . 54.

Z liczby tabel nadawczych przez Komisję Centralną zatwierdzonych:

a) przesłano do dalszego postąpienia Zarządowi Finansowemu . . . . 3,114.

b) przygotowuje się do odesłania . . . . 361.

Z Komitetu Urządzającego odesłano do miejscowych Komisij Spraw Włościańskich dla wprowadzenia w wykonanie tabel nadawczych. . . . . . . 1,993.

Zwrócono z Komisij ostatecznie w wykonanie wprowadzonych. . . . . 540.

Oddano do Archiwum do zachowania, ostatecznie w wykonanie wprowadzonych. . . . . 90.

Komisja Rządowa Sprawiedliwości ogłasza, iż Komitet Urządzający w Królestwie Polskiem na 282 posiedzeniu w dniu 24 Stycznia (5 Lutego) r. b. odbytem, zapis sumy rsr. 3,000, na fundusz wieczysty dla kasy wsparcia podupadłych lekarzy i ich rodzin, zostającej pod opieką Towarzystwa Lekarskiego w Warszawie, — przez niegdy doktora medycyny Walentego Olbratowicza, testamentem na dniu 4 Lutego 1868 r. prywatnie sporządzonym i prawnie ogłoszonym, uczyniony, w myśl art. 910 K. C. z zachowaniem praw osób trzecich i pod warunkami w testamencie oznaczonymi, zatwierdził.

Rektor Szkoły Głównej. — Profesor zwyczajny Szkoły Głównej Dr Henryk Lewestam niezależnie od serji wykładanych prelekcij publicznych, będzie miał jeden odczyt na korzyść niezamożnych studentów. Odczyt ten traktujący o dramacie Wiktora Hugo „Hernani,” odbędzie się w auli Szkoły Głównej d. 24 kwietnia (6 maja) o godzinie 1-ej po południu. Cena miejsc numerowanych kop. 50, nienumerowanych kop. 30. Biletów dostać można w księgarniach pp. Gebetnera i Wolfa, Orgelbranda, Sennewalda i Hösicka oraz przy wejściu do auli. Bilety abonamentowe wydane na inne prelekcje, na ten odczyt nie służą.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

Warszawa, dnia 10 (22) Kwietnia.

Sprawa rezolucji sejmu galicyjskiego, obecnie jest najważniejszą w Austrji. Według korespondencij z Wiednia, za których wiarogodność wszelako ręczyć nie można, w ostatnich już chwilach, na posiedzeniu rady ministrów zaproponowano załatwienie tej sprawy przez nadanie obecnie Galicji osobnego ministra, języka krajowego w szkole i urzędzie i najwyższego sądu, z pozostawieniem reszty punktów rezolucji do rozstrzygnięcia na następnej sesji rady państwa. Ministrowie godzili się na tę propozycję pod dwoma warunkami, mianowicie jeżeli deputowani galicyjscy się tem zadowolnią i jeżeli znajdzie się sposób przeprowadzenia tego załatwienia w radzie państwa. Deputowani galicyjscy zostali skłonieni przez ministra rolnictwa do przyjęcia tej tranzakcji, która jednakże rozchwiała się, ponieważ dr. Giskra po naradzie z przewódcami stronnictw niemieckich przekonał się, że wydział konstytucyjny nie cofnie swych wniosków, które rada państwa bezwarunkowo przyjmie.—Według ostatnich wiadomości z Wiednia, koło deputowanych galicyjskich, postanowiło wybrać 7 członków do delegacji, którzy mają pozostać w Wiedniu, reszta zaś miałaby opuścić radę państwa, aby tym sposobem okazać nieprzychylność tylko dla gabinetu, ale nie względem monarchji i Węgier.

Wieść o skazaniu kandjockich powstańców przez Portę na galery, której nie chciano dać wiary, potwierdzona została przez odpowiedź ministra w angielskiej izbie gmin, który zarazem oświadczył, że ci więźniowie wkrótce będą wypuszczeni na wolność, nie wymieniając podstawy tego zapewnienia. Wnosić należy, że nastąpiło w tym przedmiocie wdanie się mocarstw, usprawiedliwione tak poprzedniemi zapewnieniami Porty i oświadczeniami tureckiego ambasadora na ostatniem posiedzeniu (z 6 (18) lutego r. b.) konferencji paryzkiej, jak i niebezpieczeństwem wywołania na w. Kandji przez taką surowość nowego powstania. Korespondent *Ind. belge* z Konstantynopola donosi, że na całej wyspie panowało wrzenie, do czego przyczyniło się znacznie rozbrojenie mieszkańców, wystawiające ich na wszelkie gwałty ze strony żołdactwa tureckiego i że we wschodniej części wyspy wybuchło powstanie. Teraz Porta nie będzie już mogła oskarżać Grecji o podniecenie takowego, lecz swemu jedynie postępowaniu powinna przypisać winę.

Stronnictwo liberalno-narodowe w Berlinie upatrując w liście cesarza Napoleona o wyznaczeniu emerytury dla starych żołnierzy rzeczpospolitej i pierwszego cesarstwa, manifestację wojskową, a nie chcąc pozostawić jej bez odpowiedzi, wystąpiło z propozycją ustanowienia emerytury dla ochotników z 1813 r. Bezwątpienia drażliwość tego stronnictwa jest przesadzona, gdyż wyraźnie Napoleon III miał tu na myśli uświęcenie jubileuszu Napoleona I, a jeżeli

można przypuszczać, że przytem miał jakie tajne cele, to daleko prawdopodobniej dotyczyły one prędzej polityki wewnętrznej niż zagranicznej.

Ciągle następujące jedne po drugich narady pomiędzy p. Frère-Orban a ministrami francuzkiemi, zdają się wskazywać, jak gorąco pragnie rząd francuzki dojścia do rezultatu układów. Wszelako i sprawozdania półurzędowych dzienników paryzkich o ostatniej naradzie nie zdają się wskazywać, aby rezultat ten został osiągnięty. Według nich, ministrowie francuzcy jasno wyłożyli czego chcą, dodając, iż jeżeli można się porozumieć co do tych podstaw, należy dalej prowadzić układy, w przeciwnym razie trzebaby je zaniechać.

Rząd belgicki energicznie usiłując położyć koniec świętowaniom robotników, połączonym z rozruchami i zaburzeniami, a mniemając iż robotnicy podżegani byli do tego przez międzynarodowe stowarzyszenie robotników, kazał aresztować kilku główny h ajentów tego stowarzyszenia.

Dzienniki duńskie straciły już nadzieje sprzedaży wysp antylsko-duńskich Stanom Zjednoczonym. Według nich senat washingtoński odroczył się do grudnia, a tymczasem termin ratyfikacji umowy kupna i sprzedaży upływa w październiku, a umowa ta nie otrzymawszy ratyfikacji rządu Stanów Zjednoczonych, której znów ten nie może udzielić bez zezwolenia senatu, staje się nieważną.

Telegramy
Dziennika Warszawskiego.

Paryż, *21 (9) kwietnia.* Układy w sprawie franko-belgickiej, nie postępują naprzód. Po cofnięciu pierwszego niedostatecznego projektu belgickiego, obecnie roztrząsane są podstawy nowego projektu.

Ateny, *20 (8) kwietnia.* Rangabe jutro odjeżdża do Konstantynopolu, a Zanos do Aleksandrji; obadwaj wiozą listy królewskie do sułtana i wice-króla Egiptu.

Madryt, *21 (9) kwietnia.* Zgromadzenie większości kortezów roztrząsało wnioski dotyczące wyłączenia od tronu gałęzi domu Burbonów.

(Correspondenz-Büreau).

Wiadomości telegraficzne.

* *Florencja, 19 (7) kwietnia.* Król Wiktor-Emanuel i książę Napoleon zjadą się w tym tygodniu w Neapolu. — Na jutrzejszem posiedzeniu izby deputowanych, minister skarbu złoży sprawozdanie z położenia finansowego i zawiadomi o operacji finansowej z bankiem narodowym w wysokości 100 miljonów franków, oraz o takiejże operacji w przedmiocie dóbr kościelnych, w wysokości 80 miljonów franków. Deputowani przybyli obecnie w bardzo znacznej liczbie. *(Wolffs T. B.)*

* *Bruksela, 19 (7) kwietnia. Etoile belge* donosi, że wczoraj odbyła się znowu narada pomiędzy p. Frère-Orban'em i ministrami francuzkimi.—Z powodu świętowania robotników, aresztowano trzech członków komitetu belgickiego „stowarzyszenia międzynarodowego" i dokonano w ich mieszkaniach rewizje. *(Tamże).*

* *Bukareszt, 19 (7) kwietnia.* Rząd przedsięwziął środki energiczne dla przeszkodzenia organizowaniu się w Rumunji band bulgarskich. *(Tamże).*

* *Berlin, 20 (8) kwietnia. Prov. Corr.* pisze: Stosownie do oświadczeń złożonych przez kanclerza związkowego i przez innych członków rady związkowej, nie należy spodziewać się skutku faktycznego dla uchwały parlamentu północno niemieckiego co do odpowiedzialnych ministerstw związkowych; wszelakoż bieg rozpraw przekonywa znowu, że co do celów kanclerza związkowego i co do dotychczasowej działalności administracji związkowej, pomimo różnicy w zdaniach co do niektórych punktów, panuje w głównych kwestjach porozumienie pomiędzy kanclerzem związkowym i parlamentem północno niemieckim.—Król zamierza odbyć w końcu maja przeglądy wojsk w Hanowerze, Oldenburgu i Bremie. *(Tamże).*

* (Nowe denuncjacje). *Warsz. Dniew.* pisze: „Niezmordowane prace naszych zagranicznych przeciwników w szerzeniu potwarzy na wszystko co nosi na sobie ruskie imię, przechodzą wszelkie prawdopodobieństwo. Wszystko czyste i święte przedstawiają jako czarne, wszelkiej prywatnej ruskiej instytucji, nie mającej nic wspólnego z polityką, przypisują nieistniejące i niemożliwe cele i zamiary. W swych haniebnych denuncjacjaah, przeciwnicy nasi nie oszczędzili nawet specjalnie filantropijnej i wysoce chrześciańskiej działalności ruskiego warszawskiego towarzystwa dobroczynności. Tak w jednym z ostatnich numerów *Czasu* jest powiedziane, jakoby w podstawie tego towarzystwa dobroczynnego znajdował się cel polityczny i jakoby zajmowało się jakąś propagandą. Z powodu będącej pod jego zawiadywaniem ochrony Marjińskiej, *Czas* potwarczo pisze: „Wśród nędzy wielkomiejskiej, na strychach i poddaszach, nie trudno wyszukać zrozpaczonych rodziców, którzy zachęceni pieniężnym datkiem, powierzają ruskim paniom niemowlęta swoje, nie mając ich czem w domu wyżywić. Nie wiedzą biedacy, że każde dziecię takie po przybyciu do *ochrony* ulega zaraz *perekreszczenju* (*sic!*) na prawosławne, aby potem już bez skrupułu wychowywane być mogło w wierze i zasadach moskiewskich. Policja ze swej strony dostarcza zakładowi także pewną ilość tych nieszczęśliwych ofiar" i t. d. Ruskie towarzystwo dobroczynności, z powodu swej jawnej działalności i wysoce bezinteresownego powołania, tak jest bez zarzutu i tak stoi wysoko, że niedosięgnie go żadna potwarz naszych zawistników i nie potrzebuje żadnej obrony. Rzecz mówi sama za siebie, że w wyż przytoczonej ohydnej bajce nie ma żadnego podobieństwa do prawdy, dla tego, że w ochronie nie ma ani jednego dziecka pochodzenia polskiego lub katolickiego,—a chociaż niekiedy zdarzają się prośby o przyjęcie tam dzieci katolików, lecz wszystkie stale są nieuwzględniane, ponieważ zakład ten wyłącznie przeznaczony jest dla dzieci wyznania prawosławnego i pochodzenia ruskiego. Oczywiście zatem, jakaś propaganda prawosławia, i to nieuczciwemi drogami, przypisywana przez przeciwników wysoce szanownemu towarzystwu, nigdy nie wchodziła i nie może wchodzić do programu jego działalności. Jawnem jest jednakże, zkąd wylewa się bezsilna żółć klerykalnej polakerji. Ultra-polakom nie podoba się, że szanowne ruskie warszawskie towarzystwo dobroczynności, w miarę możności, wydzierając z nurtów nędzy dzieci ruskiego pochodzenia, tem samem ocala je od spolaczenia, i przez to okazuje ruskiej ojczyznie rzeczywiście wielką usługę. Nie dość na tem, nawet instytucje nie dotyczące wcale żadnej narodowości, jako to: „warszawski oddział towarzystwa opieki nad zwierzętami" i „oddział towarzystwa pielęgnowania chorych i ranionych wojowników", podległy w tymże numerze krakowskiego paszkwilu potwarzom, dla tego jedynie, iż powstały z inicjatywy rosjan. Dodamy w końcu, iż czytając szalone napaści obozu ultra-polskiego na wszystko ruskie, mimowoli przychodzi na pamięć wiersz Puszkina do polskiego poety Mickiewicza: Uspokój Boże, jego przejętą nienawiścią duszę!"

* (Nabożeństwo żałobne). Pojutrze, w sobotę, 12 (24) kwietnia, o godzinie 12-ej w południe, w ochronie Mikołajewskiej dla dzieci żołnierskich, odprawione będzie pontyfikalnte przez arcybiskupa warszawskiego i nowogieorgskiego Joanicjusza, nabożeństwo żałobne za spoczywającego w Bogu Wielkiego Księcia Cesarzewicza Mikołaja Aleksandrowicza.

* (Nabożeństwo dziękczynne). Z Góry Kalwarji piszą do *Warsz. Dniewnika*: Dzień 4 (16) kwietnia, czczony przez rosjan, jako dzień cudownego ocalenia ukochanego Cesarza, nie przeszedł i w Górze Kalwarji bez śladu. W cerkwi 1 go bataljonu saperów odprawiona została liturgja św., poczem wyszła z cerkwi procesja z obrazami do umyślnie wzniesionej, podług życzenia i wskazań dowódcy bataljonu, pułkownikowa Małkowa, kaplicy na placu broni, w odległości ¼ wiorsty od cerkwi. Kaplica ta wzniesiona tymczasowo, na podniosłości 2½ arsz. od powierzchni ziemi, w kształcie sześciokątnym, ma 4 arsz. szerokości i około 7 arsz. wysokości; podtrzymuje ją pięć małych kolumn roboty snycerskiej; kaplica ta jest otwarta z boków i tylko na ¾ arszyna od podłogi otoczona kratą, zwierzchu zaś ozdobiona kopułą błękitną i krzyżem pozłacanym; naokoło kaplicy urządzone były na ziemi pomosty, szerokości 1¼ arsz., otoczone kratą, i na nich ustawione były obrazy i chorągwie. Kaplicę tę, z rozwiniętemi flagami rozmaitych kolorów, widać było zdaleka i ściągała ona do siebie ciekawych, którzy na kilka dni przed uroczystością schodzili się dla jej oglądania. Procesja rozpoczęła się o godzinie 11½ zrana, wśród bicia w dzwony i przy melodyjnych śpiewach wykonanych przez śpiewaków bataljonowych; jeden z oficerów poprzedzał kapłana, niosąc obraz ofiarowany przez wszystkie stopnie bataljonu, na pamiątkę ocalenia Najjaśniejszego Pana od zamachu zbrodniczego; po obu stronach obrazu niesione były chorągwie, poprzedzone przez obrazy tak należące do każdej z kompanij, jak i inne; mnóstwo mieszkańców z okolic, włościan-katolików, zgromadziło się na to nabożeństwo uroczyste; wszyscy miejscowi zwierzchnicy cywilni postępowali za orszakiem złożonym z wojsk bataljonu, i procesja duchowna powitaną została modlitwą: „Jak pełen chwały jest Bóg", wykonaną przez kapelę bataljonową. W samej kaplicy odprawione zostało nabożeństwo dziękczynne z przyklęknieniem, i cały plac broni pokryty był klęczącym i modlącym się ludem wszelkiego wieku i stanu, wyznania tak prawosławnego jak i katolickiego. Po odprawieniu nabożeństwa dziękczynnego, procesja skierowała się napowrót do cerkwi w takim samym jak poprzednio porządku i wśród bicia w dzwony. Niższe stopnie, po odniesieniu sztandaru, zgromadzili się w maneżu, gdzie dowódca bataljonu, przypomniawszy im o wielkiej doniosłości tego dnia, wniósł toast za Najjaśniejszego Pana i wychylił kielich za zdrowie, wśród głośnych okrzyków „hura" i przy melodyjnym śpiewie hymnu „Boże Cesarza chroń".

* (Widowisko na korzyść szpitali i innych zakładów dobroczynnych). W d. 11 (23) b. m. t. j. jutro, w piątek, z upoważnienia JW. Jenerał-Feldmarszałka Hr. Namiestnika, dane będzie w wielkim te trze doroczne widowisko na korzyść szpitali i innych zakładów dobroczynnych wszelkich wyznań, w Warszawie. Widowisko to składać się ma z doboru sztuk zajmujących, mianowicie: z części opery, z komedji i baletu, przy udziale pierwszorzędnych artystów. Do urządzenia w imieniu rady głównej opiekuńczej, wspólnie z dyrekcją teatrów, widowiska, o którem mowa, uproszony został, jak w roku zeszłym, Stanisław hr. Ostrowski, członek tejże rady w domu własnym Nr. 1352*a* (3 nowy) przy ulicy Mazowieckiej zamieszkały, u którego bilety do loż, krzeseł i innych miejsc numerowanych będą do nabycia od dnia 9 (21) b. m. w godzinach od 4-ej do 6-ej z południa, aż do dnia widowiska, a w tym dniu ostatnim, wszystkie bilety pozostałe sprzedawane będą w kasie wielkiego teatru, a to po cenach następujących: loże pierwszego piętra i parterowe po rs. 12, loże drugiego piętra rs. 6, trzeciego piętra rs. 3;— krzesła pierwszego rzędu po rs. 5, krzesła 2, 3 i 4-go rzędu rs. 3, krzesła 5, 6, 7 i 8-go po rs. 2, krzesła 9-go i następnych rzędów, oraz wszystkie inne miejsca jako to: amfiteatr 1-go i 2-go piętra, galerja numerowana i bez numerów tudzież paradyz po cenach zwyczajnych. Wszelkie naddatki do cen, z wdzięcznością przyjęte będą. Szczegółowy program widowiska przez afisze ogłoszony zostanie. Podając o tem do wiadomości publicznej, rada główna opiekuńcza zakładów dobroczynnych ma nadzieję, że tutejsza, a tembardziej zamożniejsza publiczność, zawsze stała w niesieniu pomocy cierpiącym i ubogim, wobec trudnego położenia zakładów dobroczynnych w teraźniejszym czasie drożyzny i pomnożenia się ubóstwa, wsparcia potrzebujących, widowisko powyższe zebraniem się zaszczycić raczy.

* (Kurjerek miejski). Wczorajsze wystąpienie pana Rapackiego w „Kupcu weneckim" Szekspira w roli Shyloka, roztrzygnęło ostateczną wątpliwość o istotnym kierunku talentu tego artysty. Pan R. w odegraniu trudnej, pełnej szkopułów roli Shyloka, rozwinął taki zasób dramatycznych zdolności, że bez wahania naznaczamy mu poczesne miejsce w szczupłym dziś zastępie aktorów serjo-dramatycznych lub i tragicznych może. *Wziął* on charakter swej roli samoistnie; — Shylok jego utworu, nie był bohaterem scenicznym, lecz naturalnym, żywym z krwi i kości człowiekiem, żydem z pewnej danej epoki, mającym wszystkie przesądy i wszystkie wady jakie w tej postaci chciał przedstawić angielski poeta. Niesłychana, a godna wysokiej pochwały naturalność zarówno w pojęciu jak w wykonaniu tej roli, przy

miot którym się zresztą talent pana Rapackiego, głównie odznacza, o jeden krok tylko oddzielała go od pospolitości, tak zgubnej w kreacjach serjo-dramatycznych — a jednak tej wązkiej linji demarkacyjnej, artysta nie przekroczył ani na jedną chwilę i rozwijając powoli grę swoją, podniósł ją wreszcie do zenitu sztuki w ostatniej, zakończającej dramat scenie. Rozpacz Shyloka po usłyszeniu ostatecznego wyroku sędziów, tak surowo karzącego łakomego na mięso ludzkie lichwiarza, była tak wielką, a zarazem prostą i szczerą, że widzowie podbici prawdą gry aktora, uczuli mimowolną głęboką litość nad tą ohydną postacią lichwiarza, w której aktor upersonifikował ideę ciemnoty, zawsze budzącej miłosierdzie w oświeconych duszach, i wierzymy, że w potężnym oklasku towarzyszącym wyjściu ze sceny Shyloka, i przywołujących go okrzykach, czuć było tyleż przynajmniej współczucia dla nieszczęśliwego żyda, ile admiracji dla znakomitego aktora, tak żywo i tak wiernie przedstawiającego tę postać fatalną! Zresztą, każda scena, każda sytuacja roli Shyloka, odegraną była wybornie, a nawet tak trudna do umiarkowania intonacja głosu i charakter wymowy, takiego prawie średniowiecznego żyda — odpowiadały najzupełniej wszystkim warunkom zarówno sztuki jak prawdy scenicznej. — Sala wielkiego teatru była napełniona od góry do dołu—i nikt pewnie nie żałował, że wytrwał w niej do końca widowiska, pomimo dotkliwego gorąca.—Podobno p. Rapacki, pozostanie stale na scenie warszawskiej — słyszeliśmy przynajmniej o prowadzonych w tym celu układach. Wiadomość ta może być prawdziwą, jak wszystko zresztą, co dowodzi ciągłej i niepamiętnej dotąd w dziejach tutejszego teatru, gorliwości i energji dyrekcji do pomnożenia bogactwa zarówno personelu jak i repertuaru, zaniedbanego tak długo u nas dramatu. Takim zacnym usiłowaniom dyrekcji, pod kierunkiem jej obecnego zwierzchnika, publiczność odpowie zawsze, jak wczoraj, rozkupieniem wszystkich biletów i rzetelnem uznaniem.

— Onegdaj, w operze Violetta, pan Filleborn istotnie czarował publiczność, nie tylko prześlicznym śpiewem, lecz oraz i grą pełną zapału i czucia w tak wdzięcznej dlań roli Alfreda.

— Jutro danem będzie widowisko w wielkim teatrze na korzyść szpitali i zakładów dobroczynnych wszystkich wyznań w Warszawie; program tego spektaklu ułożony z wszystkich gałęzi sztuk reprezentowanych na scenie, a nadewszystko cel tak zacny i prawdziwie filantropijny, przyczynią się niezawodnie do licznego zgromadzenia publiczności.

— Podobno w przyszłą niedzielę, trupa chińczyków pod przewodnictwem p. Arr-Hee, o której powodzeniu w Wrocławiu, dawniej już donosiliśmy, rozpocznie szereg swoich przedstawień, akrobatyczno-magicznych. Członkowie tej trupy mają przybyć do Warszawy pojutrze czyli w przyszłą sobotę.

— Piękny posąg wyobrażający Anioła zmartwychwstania, wykonany z marmuru karraryjskiego dłutem utalentowanego rzeźbiarza, p. Bolesława Syrewicza, będzie podobno wystawiony na widok publiczny, jeszcze przed upływem bieżącego tygodnia. Miejscem dla tej ekspozycji ma być jedna z sal przy instytucie wód mineralnych w ogrodzie Saskim a zebrane za oglądanie posągu datki, przeznaczone zostały przez twórcę posągu na dochód „Przytuliska”.

— Dziś, o godzinie 7-ej wieczorem, odbędzie się w mieszkaniu dyrektora Moniuszki próba chórów do ballady „Pani Twardowska.”

— Samochody, które obecnie tak rozpowszechniły się za granicą, nie są już dziś najśmielszym w tej dziedzinie wynalazkiem — albowiem obecnie wynaleziono także samopływy, któremi bez pomocy wioseł, żagli i rudla można przerzynać fale... spokojnych stawów lub sadzawek parkowych.

— O ile nam wiadomo, w ogrodzie Foxalu, na Nowym świecie, będą się odbywać przedstawienia sceniczne przez trupę niemieckich quasi artystów. Zapewnie to będzie reminiscencją dawanych w przeszłym roku przedstawień trupy p. Plambecka.

— Koncert p. Antoniego Stolpego, dawniej już przez nas zapowiedziany, odbędzie się w sali resursy obywatelskiej d. 5-go maja.

— Przechodzący od zjazdu na dół ścieżką obok wału, narażeni są na niebezpieczeństwo spadnięcia na dół, skutkiem niedostatku jakiejkolwiek ochronnej poręczy. Obecnie, gdy zakład mleczny, istniejący na dole, otwartym już został, potrzeba takich poręczy naglej uczuć się daje.

— W obrębie tutejszego kraju, znajduje się obecnie dziesięć trup artystów dramatycznych: Ratajewicza, Trapszy, Carmantranta, Stobińskiego, Okońskiego, Modzelewskiego, Sulikowskiego, Russanowskiego, Raszowskiego i pani Bucholtz. Niektóre z tych trup, wprawdzie najpośledniejsze, zjeżdżają czasem do Warszawy na lato, dla urządzania tak zwanych ogródkowych teatrzyków. *Al.*

* (Dochód z trzech przedstawień) danych na korzyść ubogich przez amatorów w dniach 26 lutego (10 marca), 3 (15) i 8 (20) marca r. b., był następujący: 1) przychód z pierwszego przedstawienia rs. 323 kop. 87½, 2) z drugiego przedstawienia rs. 311 kop. 55, 3) JW. Hrabia Namiestnik za swą lożę rs. 25, 4) z trzeciego przedstawienia rs. 276 kop. 90; razem rs. 937 kop. 32½. A że wydatki, jako to: muzyka, oświetlenie, druk biletów i programów, wynagrodzenie dla maszynisty, krawca, fryzjera i t. p., wynosiły rs 136 kop. 27½; czystego zatem dochodu osiągnięto rs 801 kop. 5.

* (Sprawozdanie dozoru bóżniczego okręgów warszawskich). P. Leon Loewenberg, obywatel poczestny dziedziczny, celem uczczenia pamięci żony swej, niegdy Jetty Loewenberg, ofiarował w r. 1863 kapitał rs. 3,000, przeznaczając takowy na udzielanie pożyczek bezprocentowych biednym na zastawy wedle prawideł, instrukcją dla instytucji pożyczki bezprocentowej przy dozorze bóżniczym okręgów warszawskich istniejącej, przepisanych. Podług art. 7 aktu darowizny przez rząd zatwierdzonego, dozór bóżniczy przyjął obowiązek ogłaszania co rok w pismach perjodycznych miejscowych, wykazu obrotu kapitału małżonków Loewenbergów. Spełniając ten obowiązek, dozór bóżniczy podaje do wiadomości publicznej wykaz obrotu kapitału rs. 3,000 małżonków Loewenbergów za rok 1868. Na rzecz pożyczek z końcem roku 1867 ogółem sumę rs. 3,000 wynoszących, wpłynęło rsr. 1,507 kop. 95; wypożyczono zaś na zastawy w roku 1868 rsr. 924 kop. 70, a zatem pozostało się z dniem ostatnim grudnia 1868 r. remanentu rs. 583 k. 25. Stan zatem funduszu z kapitału małżonków Loewenbergów z początkiem roku bież. był: w zastawach 364, rs. 2,416 k. 75, w gotowiźnie rs. 583 kop. 25, ogółem rs. 3,000.

* (Protokół rady kuratorskiej). Na posiedzeniu rady kuratorskiej 17 lutego 1869 r., wniesione między innemi były: 1) przedstawienie naczelnika dyrekcji szkolnej kaliszskiej i protokół magistratu sieradzkiego o otwarciu w m. Sieradzu progimnazjum męzkiego, które będzie utrzymywane częścią kosztem funduszów miejskich, a częścią z funduszu opłat szkolnych. 2) Przedstawienie naczelnika dyrekcji szkolnej kieleckiej, względem żądania prezesa kieleckiego oddziału ruskiego towarzystwa dobroczynności o rozszerzenie kursu nauk w szkole elementarnej ruskiej kieleckiej. 3) Podanie nauczyciela 1-go gimnazjum warszawskiego Gruszeckiego, o polecenie wydanej przez niego książki „Izbornik“ jako naukowego przewodnictwa języka ruskiego, do użytku w zakładach naukowych okręgu warszawskiego. Po rozpatrzeniu powyższych przedstawień i podania, rada wydała następujące decyzje: co do 1-go, zważywszy, że na mocy art. 9 ustawy gimnazjów i progimnazjów męzkich, utrzymywanych kosztem skarbu, zakłady naukowe, utrzymywane z funduszów gminnych lub ofiar prywatnych, mają być zarządzane podług jednakowych zasad z zakładami rządowemi, przez wyznaczone od rządu osoby, ale nie widząc załatwienia tych warunków w złożonym protokóle magistratu sieradzkiego względem założenia w m. Sieradzu publicznego progimnazjum, gdyż etat 4-klasowego progimnazjum zakreślony został tylko na 4,000 rsr. rocznie, a każde takie progimnazjum rządowe pobiera ze skarbu 9,900 rs. rocznie; że płaca inspektora i nauczyciela języka ruskiego ustanowiona zostala po 500 rs. rocznie, a w podobnych zakładach rządowych ciż pobierają po 1,200 rs. rocznie; że ofiary mieszkańców miasta Sieradza na projektowane progimnazjum nie są zahypotekowane przez ofiarodawców, i nie wyznaczono funduszu na pierwsze urządzenie zakładu, — rada postanowiła: wtenczas dopiero wejść z przedstawieniem o założeniu w m. Sieradzu progimnazjum publicznego, gdy mieszkańcy zechcą złożyć inny protokół, któryby zadośćuczynił powyższym warunkom. Co do 2-go: ponieważ dla załatwienia żądania prezesa kieleckiego oddziału ruskiego towarzystwa dobroczynności, względem rozszerzenia kursu nauk szkoły elementarnej ruskiej kieleckiej i wykładania w tejże jeografji, historji kościelnej, historji Rosji i języka łacińskiego, zachodziłaby potrzeba założenia szkoły, wcale nie podchodzącej pod istniejące kategorje szkół, do czego zwierzchność okręgu nie jest upoważnioną, a proponowane przez oddział kielecki ruskiego towarzystwa dobroczynności rozszerzenie kursu nauk w będącej przy ochronie szkole, mogłoby nastąpić w drodze przekształcenia tej szkoły na dwuklasową, stosownie do art. 55 i 56 Najwyższego ukazu z dnia 30 sierpnia 1864 roku o szkołach elementarnych, z wyjątkiem języka łacińskiego, jako nie mogącego wejść do programu tego rozszerzenia, a dla uczni podobnej szkoły zupełnie zbytniego, rada postanowiła: pozostawić kieleckiemu oddziałowi ruskiego towarzystwa dobroczynności zreformowanie będącej przy ochronie szkoły elementarnej na dwuklasową, za poprzedniem zniesieniem się z naczelnikiem dyrekcji szkolnej, od którego będzie zależało mianowanie do tej szkoły wykwalifikowanych nauczycieli. Ponieważ komitet naukowy ministerstwa oświecenia publicznego uznał ułożony przez nauczyciela ruskiego gimnazjum warszawskiego (obecnie 1-go warszawskiego) Gruszeckiego „Izbornik“ za stosownym do użytku w niższych klasach gimnazjalnych, jako pomoc w praktycznem nauczaniu języka ruskiego, przeto rada postanowiła: polecić pomienioną książkę p. Gruszeckiego do użytku w niższych klasach średnich zakładów naukowych okręgu warszawskiego, stosownie do decyzji komitetu naukowego ministerstwa oświecenia, jedynie jako pomoc w praktycznem nauczaniu języka ruskiego, ale nie jako obowiązkowe przewodnictwo dla uczących się.

* (Fabryka kości palonych). Podług *Dzien. gub. lubelskiego*, fabryka kości palonych, znajdująca się w Nowej-Aleksandrji, rozwinęła znacznie w ostatnich czasach swą działalność. Za kości dostarczane do tej fabryki płaci się po 1 rsr. 20 kop. za centnar. Materjał ten dostarczany jest głównie z gubernji lubelskiej, częścią zaś także z radomskiej i siedleckiej. Obecnie fabryka ta ma przeszło 2,000 centnarów kości palonych, które spławione zostaną Wisłą do Warszawy i ztamtąd odstawione drogami żelaznemi do rozmaitych cukrowni.

* (Wypadki miejskie). W dniu onegdajszym, w cyrkule Łazienkowskim, w domu Nr. 1593, Jan Perkowski, wyrobnik, wypadkowo spadł ze schodów 1-go piętra, a jakkolwiek nie poniósł sam żadnego szwanku, jednakże spadając, przewrócił bawiących się naówczas przy schodach chłopczyków: 4-letniego Fajfra i 7-letniego Azbrenera, z których pierwszy uległ stłuczeniu głowy, a drugi krzyża; zdrowiu tych dzieci nie grozi niebezpieczeństwo i pozostają na kuracji w domu rodziców.

* *Kursa monet zagranicznych w Warszawie.*

Za talar	*wczoraj* rs. 1 kop.	13½	*dziś* rs. 1 kop.	14.
Za frank	„ „ — „	31½	„ „ — „	31½.
Za złoty reń.	„ „ — „	64	„ „ — „	64.

NB. Wiadomość ta nie pochodzi z urzędowego źródła i może służyć tylko za wskazówkę.

---

* (Adres). *Kronsztadzki Wiestnik* donosi, że za pomoc udzieloną przy niesieniu ratunku osadzie i mieniu zatopionej koło brzegów Jutlandji fregaty *Aleksander Newski*, Najjaśniejszy Pan Najmiłościwiej udzielić raczył, między innemi, nagrody pieniężne: osadzie fregaty *Jutland*, na której przewiezieni zostali oficerowie i dowódca fregaty *Aleksander Newski*, tysiąc dwieście rsr., oraz mieszkańcom nadbrzeżnym, którzy odznaczyli się najbardziej przy niesieniu pomocy, trzy tysiące pięćset rsr. Rozrzewnieni dowodem Najwyższej łaski, mieszkańcy ci podali za pośrednictwem naszego posła w Kopenhadze następujący adres (w języku duńskim) do Najjaśniejszego Pana: „My niżej podpisani, należący do osad łodzi do niesienia pomocy na stacji Flüvholm i trzech łodzi rybackich w Tüboren i Harbcër, którzy braliśmy udział w niesieniu ratunku osadzie rozbitej 25-go września roku zeszłego fregaty szrubowej Cesarsko-ruskiej *Aleksander Newski*, ośmielamy się złożyć u stóp Jego Cesarskiej Mości najpokorniejszą wdzięczność za szczodre wynagrodzenie, które spodobało się Jego Cesarskiej Mości Najmiłościwiej nam udzielić. Oby prawica Boska opiekowała się Jego Cesarską Mością i całym Jego Domem Cesarskim!”

* (Obraz Matki Boskiej Ostrobramskiej). Autor „Historji obrazu ostrobramskiego” podaje w *Wil. Wiest.* następującą o tym obrazie wiadomość, rzucającą niejakie światło na fakt jego przejścia w ręce duchowieństwa rzymsko-katolickiego: „W tych dniach miałem sposobność czytać rękopism znanego historyka unitów, Ignacego Kulczyńskiego. Rękopism ten, obejmujący krótki sumaryczny wyciąg z dokumentów, jakie niegdyś znajdowały się przy kościele unickim w Rzymie, którego on był przełożonym w charakterze jenerała duchowieństwa unickiego od r. 1728 do 1735. Kulczyński pisze, że za jego czasów w pomienionym kościele znajdowała się księga in 4°, oprawiona w pargamin, oznaczona literą A, i sporządzona prawdopodobnie około 1637 r., do której wpisywano różne dokumenta dotyczące unitów. W rękopiśmie Kulczyńskiego wpadła mi w oczy następująca okoliczność, dotycząca Ostrej-Bramy. Kulczyński pisze, że wileński arcybiskup unicki Benjamin Rutski, „w r. 1624 upraszał papieża o przysłanie mu 4-ch karmelitów bosych, dla kształcenia zakonników bazyljanów, z warunkiem wszakże, ażeby ci karmelici odprawiali nabożeństwo podług obrządku greckiego i nosili odzienie tych zakonników. 19 kwietnia tegoż roku papież odpowiedział, że polecił rozebrać tę kwestję kardynałom: Bandinowi, Millinowi i Zuzannie.” Spełnienie żądania Rutskiego uznano zdaje się możliwem, al-

bowiem 31 maja tegoż 1624 r., papież Urban VIII, zapośrednictwem kongregacji szerzenia wiary, polecił jenerałowi karmelitów bosych wyprawić do metropolity 4-ch księży, znających język polski lub ruski (vel ruthenicam), posiadających wykształcenie naukowe i znanych z przywiązania do życia zakonnego, pozwolił im nosić odzienie bazyljanów i odprawiać nabożeństwo podług obrządku greckiego, dopóki nie osiągną pożądanej reformy (bazyljanów), wtedy obowiązani oni będą wrócić do swego obrządku karmelickiego." Nie ulega wątpliwości, że to polecenie papiezkie było wykonane, i karmelici przybyli do Wilna w charakterze nauczycieli zakonników bazyljanów wileńskiego klasztoru św. Trójcy; zwłaszcza że karmelici bosi, jak powiedziano w artykule moim: „Historja obrazu ostrobramskiego" (*Ruski Wiestnik* z r. 1867), po roku 1626 już posiadali klasztor i kościół ostrobramski, położony o kilka kroków od klasztoru i cerkwi św. Trójcy w Wilnie. Do tego czasu, t. j. od r. 1624 do 1626, karmelici mogli przekształcić bazyljanów, a zatem, stosownie do polecenia papiezkiego, powinni byli zaprzestać nosić odzienie kapłanów ruskich i odprawiać nabożeństwo podług obrządku grecko-słowiańskiego, obowiązani byli włożyć znowu habit mniszy i odprawiać nabożeństwo po łacinie, a w takim razie widocznie, jako nauczyciele i kierownicy zakonników klasztoru św. Trójcy, mieli wszelką łatwość owładnąć kościołem i klasztorem ostrobramskim. Gdzież mieli się podziać ci nauczyciele emeryci? Były klasztor ostrobramski wybudowany był w r. 1621, a kościół w r. 1626; a zatem klasztor ostrobramski egzystował na lat 4 przed podaniem Rutskiego a przysłanie 4-ch karmelitów do Wilna na lat 6 przed wzniesieniem kościoła ostrobramskiego. Ztąd pokazuje się, że b. klasztor ostrobramski początkowo nie był przeznaczony dla karmelitów bosych, w takim bowiem razie Rutski nie żądałby przysłania karmelitów, a tylko pozwolenia im nosić suknie bazyljańskie i odprawiać nabożeństwo po słowiańsku. Nie ma także najmniejszego śladu, aby klasztor ostrobramski od początku swego do 1626 r. należał do katolików, przeciwnie można twierdzić, że od r. 1621 do 1626 klasztor ten należał do zakonników unickich klasztoru św. Trójcy. Obręb gruntu na którym stoi b. klasztor ostrobramski, należał wówczas do zakonników klasztoru św. Trójcy, a niemasz śladu, co jest bardzo dziwnem, o ustąpieniu go katolikom; fundator tego klasztoru Ignacy Dubowicz i jego reszta familji, byli wyznania unickiego; nakoniec b. klasztor ostrobramski wybudowany został w tak blizkiej odległości od cerkwi i klasztoru św. Trójcy, i od cerkwi św. Piotra należącej do tego klasztoru, że niepodobna sądzić, ażeby zakonnicy tego klasztoru mogli dobrowolnie oddać go karmelitom, zakonnikom innej reguły. Rozumie się, że karmelici, początkowo przybyli do Wilna w charakterze nauczycieli bazyljanów, musieli przyjąć główny warunek arcybiskupa Rutskiego, t. j. nosić suknie kapłanów ruskich i odprawiać nabożeństwo po słowiańsku; że w takim charakterze nie mieli trudności najprzód osiedlić się w b. klasztorze ostrobramskim, a następnie stanowczo tymże owładnąć; w takiem położeniu, pomienieni karmelici nie mogli nie oddać czci cudownemu obrazowi ostrobramskiemu; bazyljanie klasztoru św. Trójcy, jako ich uczniowie, tudzież lud unicki oswoili się z tem; ztąd wypływa także ten fakt, że karmelitom bosym udało się potem złatwością przywłaszczyć dawne dziedzictwo ruskie, t. j. bez wielkiego oporu ze strony ludu unickiego; wówczas rosjanie nie mogli domyślać się nawet, że księża zrobią zczasem z Ostrejbramy wyłączną świątynię polską."

* (Relegowanie studentów). Do *Mosk. Wied.* piszą, że rada uniwersytesu petersburgskiego widziała się zniewoloną do relegowania z uniwersytetu 37 studentów, za udział w ostatnich nieporządkach; w tej liczbie 13-u zostało relegowanych z zastrzeżeniem, że nie mogą oni być przyjęci do innych uniwersytetów. W liczbie relegowanych znajduje się 12-tu byłych uczniów gimnazjów zakaukazkich, 7-u z seminarjum duchownego saratowskiego, 5-u z gimnazjów gubernij zachodnich, 4-ch z gimnazjów gubernij wschodnich, 7-miu z gimnazjów petersburgskich, 1 ze szkoły prawa, 1 z gatczyńskiego instytutu dla sierot i 1 z wychowania domowego.

* (Droga żelazna smoleńska). *Mosk. Wied.* piszą: „W domu prywatnym i w szczupłem kółku obchodzone było kilka dni temu w Moskwie rozpoczęcie budowy drogi żelaznej smoleńskiej. Książę M. P. Meszczerski, członek ziemstw smoleńskiego i moskiewskiego, z powodu pobytu w Moskwie marszałka szlachty gubernji smoleńskiej, S. S. Iwanowa, dawał zeszłej niedzieli obiad, na który zaproszone były osoby, które popierały mniej więcej tę sprawę. Oprócz gościa smoleńskiego, w uroczystości tej wzięli udział jenerał-gubernator moskiewski książę W. A. Dołgorukow, kurator okręgu naukowego moskiewskiego książę A. P. Szyrinski-Szychmatow, marszałek szlachty gubernji moskiewskiej książę A. P. Meszczerski, wice-gubernator A. P. Tuczkow, były prezydent m. Moskwy książę A. A. Szczerbatow, prezes zarządu gubernjalnego moskiewskiego D. A. Naumow, oraz niektóre inne osoby, głównie reprezentanci ziemstwa i rady miejskiej. Duszą tej uroczystości było uczucie pełne czci i wdzięczności dla Najjaśniejszego Pana, którego inicjatywie osobistej, to przedsięwzięcie narodowe obowiązane jest swem urzeczywistnieniem. Uczczenie tej sprawy rozpoczęło się od toastu za Jego Cesarską Mość i zakończyło się takimże toastem. Toastowi za zdrowie Jego Cesarskiej Wysokości Wielkiego Księcia Cesarzewicza Następcy Tronu, towarzyszyło pełne wdzięczności wspomnienie o pomocy udzielonej gubernji smoleńskiej, która walczyła z klęskami zeszłorocznego nieurodzaju. Wśród toastów, opowiedziane zostały w mowach ożywionych dzieje powstania drogi żelaznej smoleńskiej. Gospodarz domu, który oddawał honory wszystkim i każdemu, zapomniał tylko o sobie i swoich zasługach w tej sprawie, lecz nie zapomni o nich ziemstwo ani moskiewskie, ani smoleńskie".

* (Hygiena). *Gołos* pisze: „Już nieraz zwracaliśmy uwagę na niezadawalający stan hygieny krajowej, z powodu którego Rosja traci corok ogromną liczbę rąk roboczych. Dla tego wielce zajęła nas podana w „Archiwum sądowo-lekarskiem" wiadomość, że kwestja o położeniu robotników naszych stała się przedmiotem specjalnego badania p. Rozowa, wice dyrektora wydziału lekarskiego. Rozumie się, że zbadanie takiej wielostronnej kwestji niepodobnem jest bez pomocy publiczności, bez udziału lekarzy i osób zbliżonych do klasy robotniczej, obeznanych z jej stanem i pojmujących naglącą potrzebę przedsięwzięcia spólnych radykalnych środków do polepszenia tego stanu. Dla tego p. Rozow, zapośrednictwem dziennika lekarskiego, uprzejmie wzywa takie osoby, aby raczyły nadsyłać mu następujące wiadomości: 1) o liczbie fabryk i zakładów rzemieślniczych, z wyrażeniem nazwisk właścicieli, rodzaju produkowania, rzemiosła i innych szczegółów o miejscowości zakładu; 2) o liczbie robotników w zakładzie, z oznaczeniem płci, wieku i z nadmienieniem, jakiego wieku dzieci używane są do robót fabrycznych; 3) o ilości godzin roboczych, podziale ich podług wieku, płci i części doby, oraz godzin wypoczynku; 4) warunki oddawania (i przez kogo) nieletnich do robót w fabrykach lub zakładach, oraz uczni; pomieszczenie tychże, utrzymanie, ciężkość pracy, kary i t. d.; 5) ile jest przy zakładzie i jakiej klasy robotników stałych i robotników pracujących w wolnych chwilach od zatrudnień włościańskich i innych; 6) gdzie i jak mieszkają robotnicy, jak i czem są żywieni; 7) płaca dorosłych i nieletnich robotników; czy takowa uiszczana jest całkowicie lub częściowo artykułami żywności i produktami fabryki; 8) czy istnieją dla wykonywania roboty fabrycznej lub innej, wolne spółki; warunki ich istnienia, skład, zarząd, utrzymanie i pomieszczenie; 9) stan sanitarny robotników, choroby i śmiertelność; 10) panujące choroby; 11) szczególne powody słabości; 12) zakłady lecznicze dla robotników fabrycznych i pomoc lekarska jaka im jest udzielona. Osoby biorące udział w kwestji robotników, raczą nadsyłać powyższe wiadomości do p. Rozowa, lub do redakcji „Archiwum medycyny sądowej."

* (Kształcenie kobiet). *St. Pet. Wied.* piszą: „Słychać, że oprócz kursów przygotowawczych prywatnych dla kobiet, jakie obecnie wykładane są w gmachu 5-go gimnazjum, spodziewać się wkrótce można daleko ważniejszego kroku w sprawie wyższego kształcenia kobiet, a mianowicie: w przyszłej jesieni otwarte będą publiczne lekcje z przedmiotów historyczno-filologicznych i fizyczno-matematycznych. Rada uniwersytetu petersburgskiego, na powtórną prośbę kobiet, wyznaczyła nową komisję z 4-ch członków, której polecono ułożenie programu, jaki ma być złożony pod rozpatrzenie i zatwierdzenie ministra oświecenia publicznego."

* (Dobroczynność). *Birż. Wied.* piszą: W gubernji kowieńskiej, powiecie rosieńskim, w m. Jurburgu, w dobrach księcia S. Wasilczykowa, księżna Katarzyna Wasilczykowowa założyła szpital na 30 łóżek, i własnym kosztem utrzymuje aptekę, doktora i felczera, którzy obowiązani są leczyć ubogich mieszkańców tego miasteczka, i udzielać z apteki szpitalnej lekarstwa bezpłatnie. Dla chorych leczonych w szpitalu wydawana jest żywność. Księżna urządziła także ochronę na 12 sierot, przy której znajduje się dozorczyni. Z powodu nieurodzaju księżna urządziła piekarnię chleba, w której sprzedawany jest po najniższej cenie dla wszystkich bez wyjątku; zakupiła żyta, pszenicy i jęczmienia, dla rozdawania niedostatnim mieszkańcom m. Jurburga i okolic za najniższą cenę. Zakupiono także wielką ilość mąki, kaszy i przędzy bawełnianej, do rozdawania tej ostatniej kobietom i dziewczętom dla robienia pończoch i skarpetek na zarobek. Dla biednej ludności żydowskiej m. Jurburga, wynoszącej 1,200 głów, księżna udzieliła na święta żydowskie potrzebną ilość mąki pszennej.

* (Dzienniki wychodzące w Kijowie). Gazeta *Parowóz* pisze: W Kijowie wychodzą następujące czasopisma, których tytuły podajemy z porządku, poczynając od dziennika mającego najwięcej prenumeratorów: 1) *Przewodnik pasterzy wiejskich*; 2) *Dziennik gubernjalny Kijowski*; 3) *Przyjaciel ludu*; 4) *Wiadomości uniwersyteckie*; 5) *Kijewlanin*; 6) *Medycyna tegoczesna*; 7) *Parowóz*; 8) *Gazeta djecezjalna*; 9) *Czytelnia niedzielna*; 10) *Prace kijowskiej duchownej akademji*; 11) *Telegraf*.

* (Obrzęd pogrzebowy u kałmuków dońskich). *Don. Wiest.* podaje następujące ciekawe szczegóły pogrzebu zmarłego bakszy kałmuków dońskich Dżembo Hanżynowicza Hanżynowa. Od daty śmierci do chwili pogrzebu, czyli raczej spalenia trupa, upłynęło około sześciu dób, w ciągu których ciało tego prałata kałmuków, owinięte materjami, noszono po miejscach gdzie najczęściej przebywał nieboszczyk. Po przybyciu lamy Małej hordy derbetiewskiej, który w hierarchji uważany jest za starszego od zmarłego, rozpoczęła się ceremonja spalenia ciała bakszy. Wystawiono na placu rodzaj pieca z cegły, z miechami ze czterech stron, urządzonego w ten sposób, że głowa trupa, na wierzchu pieca oparta była na żelaznej podstawie, a nogi spadały na ułożony wewnątrz pieca stos z suchego drzewa polanego olejem. Na ten obrzęd, oprócz lamy zebrali się wszyscy heluni koczowiska dońskiego, w liczbie 700. Ciało zmarłego wyniosione z wielkiemi honorami i włożono do pieca; po zwykłych modłach, lama podpalił stos polany olejem i trup zgorzał bardzo prędko. Poczem piec okryto ze wszech stron kocami, ażeby nie przepadła najmniejsza cząstka popiołu z którego następnie zrobiona będzie statua i położona na wieczne czasy w osobnym lokalu w churulu (klasztorze). Lama i heluni podzielili się spadkiem zmarłego: lama wziął konie zaprzęgowe i powóz, a heluni po dukacie. Ruchomości zmarłego, podług zwyczaju sprzedano z licytacji, za które kałmucy płacili nadzwyczajne ceny. Tak, naprzykład, za mały nóż, wartości 50 kop., zapłacono 18 rs., za parę zwyczajnych pończoch 20 rs. Nowy baksza obrany będzie z helunów przez głosowanie powszechne; zatwierdzenie go na tej posadzie zawisło od atamana wojskowego.

* (Pożar). *Wil. Wiest.* donosi, że w nocy na 28 marca (9 kwietnia), pożar zniszczył miasteczko Butrimancy, w pow. trockim (w gub. wileńskiej); spłonęło 140 domów i kilka osób utraciło życie w płomieniach.

---

* (Słowianie ruscy i inni). *Slovenski Narod*, wychodzący w Mariborzu (Marburg), ogłosił pod tym tytułem artykuł, w którym jest wzmianka o zdaniu co do czechów, które zamieszczone było niedawno w ruskim *Gołosie* i które narobiło tyle hałasu nie tylko w dziennikarstwie niemieckiem, lecz także w niektórych gazetach czeskich. *Slovenski Narod*, podając obszerną treść artykułu *Gołosu*, słusznie nie znajduje w nim nic takiego, coby groziło innym słowianom; przeciwnie, okazuje on zupełne spółczucie dla wyrażonej w tym artykule dążności do zjednoczenia słowian zapomocą „języka międzynarodowego słowiańskiego" (t. j. ruskiego).

Wypadki w Hiszpanji.

* *Madryt, 19 (7) kwietnia.* Na dzisiejszem posiedzeniu kortezów, minister skarbu złożył budżet dochodów państwa, obliczony na 2,141 miljonów realów. Podatek od spadku dla prawych sukcesorów znosi się; zniesienie opłat konsumcyjnych utrzymuje się nadal. Podatki przywozowe i wywozowe zostają podzielone na trzy klasy. Od artykułów najwyżej oclonych ma być pobierana opłata w wysokości 30 do 35 procent ich wartości. Cła tak zwane fiskalne, oznaczają się na 15%. Oprócz tego, minister skarbu złożył w kortezach projekta do praw w przedmiocie zniesienia monopolu od soli, które ma wejść w wykonanie z d. 1 m stycznia 1870 r., oraz w przedmiocie zniesienia monopolu tabacznego, które wejdzie w życie z d. 1-m lipca r. b. Podatek od dochodu w wysokości 5% pobierany będzie od płac urzędników płatnych przez skarb i od innych ich uposażeń. Budżet wydatków złożony zostanie nie prędzej jak za 3 tygodnie (*Wolffs T. B.*).

* Z wyjątkiem sprawozdań z posiedzeń kortezów, dzienniki i wiadomości z Hiszpanji nie obejmują nic godnego uwagi. Wiadomości z tego kraju ograniczają się do samych tylko kombinacij w przedmiocie możebnego rozwiązania kwestji rejencji; lecz całkowita bezzasadność tych kombinacij jest widoczna na pierwszy rzut oka, i same nawet pisma hiszpańskie zapełniają swe szpalty również po większej części rozumowaniami nad tąż kwestją, i z tego wszystkiego okazuje się jedynie, że wszystkie stronnictwa żywią gorące życzenie przejścia ze stanu rewolucji do trybu regularnego. Myśl zaprowadzenia nowej tymczasowości za pomocą utworzenia dyrektorjatu, jenerał-na-

miestnictwa lub czegoś podobnego, znajduje, jak to stwierdza korespondencja z Madrytu do *Constitutionnela*, tak w sferach deputowanych, jak również po za ich obrębem, bardzo słabe poparcie, i jedynie brak stosownego kandydata do tronu sprawia, że opinja publiczna nie nalega na natychmiastowe proklamowanie głowy nowej dynastji. *Diario di Barcellona*, jedno z najstarszych i najpoważniejszych pism hiszpańskich, proponuje kandydaturę księcia Fryderyka-Karola pruskiego i rozwija świetny obraz zasług osobistych tego książęcia, ażeby usprawiedliwić swą propozycję. (*Nordd. A. Z.*).

* W Hiszpanji wypłynęły na wierzch dwie nowe kandydatury: kandydatura księcia Fryderyka Karola pruskiego i księcia luksemburgskiego. Zrozumiały jest kłopot Hiszpanji, której po uchwaleniu monarchji niedostaje tylko króla, to jest koniecznego żywiołu do formy rządu, jaką wytknęła nowa konstytucja. (*La Patr.*)

Austrja i Ziemie Słowiańskie

* (List otwarty do deputowanych słoweńskich). *Morawska Orlice* donosi, że wyborcy słoweńscy ogłosili list otwarty do swych deputowanych zasiadających w radzie państwa, wzywający ich, ażeby przed zamknięciem posiedzeń tej rady, dopomnieli się o połączenie w jedną całość Krainy, Istrji, Gorycji, Gradiski, Trjestu, oraz części Karyntji i Styrji, pod ogólną nazwą „Słowińska" (Sławonji).

* (Gazeta ruska w Węgrzech). W mieście Użgorodzie (Unghvar), w Węgrzech, gdzie mieszka oddalone od nas, pokrewne nam plemię ruskie, wydawany jest przez bractwo św. Bazylego Wielkiego, pod redakcją p. Sabowa, tygodnik pod tytułem *Swiet*, wychodzący co niedziela (prenumerata roczna wynosi 4 guld.). W jednym z najnowszych numerów tego tygodnika, w artykule wstępnym, p. Rakowski podaje plan założenia gimnazjum ruskiego w Użgorodzie, i nadmieniając między innemi, że w zakładach madjarskich, młodzież ruska nie może nabyć, jak wyraża się autor, „ruskiego sposobu myślenia i przejąć się duchem ruskim," daje rodzicom radę wychowywać swoje dzieci w krajach słowiańskich, mianowicie posyłać je do Belgradu, Petersburga lub Moskwy. W końcu tego artykułu jest wzmianka o ustanowieniu, z powodu jubileuszu uniwersytetu petersburgskiego, Najwyższych stypendjów dla słowian zagranicznych. Z tego powodu p. Rakowski wynurza przekonanie, że młodzież użgorodzka może przynieść ztamtąd do swej ojczyzny zarówno skarb drogocenny nowych wiadomości, jak i poczucie swej narodowości ruskiej.

Prusy i Niemcy.

* (Pensje emerytalne). *Nord* z d. 19 kwietnia pisze: Ostatni list cesarza Napoleona do ministra stanu dał powód do niespodziewanego rezultatu. Na myśl o utworzeniu pensij dla dawnych wojskowych rzeczypospolitej i cesarstwa, berlińscy narodowcy liberalni odpowiadają propozycją co do ustanowienia pensij dla ochotników 1813 r. Propozycja ta nie miałaby zresztą tak wielkiego znaczenia, gdyby przez jednoczesność z przedstawieniem francuzkiemu ciału prawodawczemu podobnego projektu do prawa, nie dowodziła tego, że w Prusach uważano ten projekt za pewien rodzaj manifestacji wojskowej, przeciw której osądzono za konieczne wystąpić z kontr-manifestacją podobnego rodzaju. Wzburzenie narodowców liberalnych jest zapewne w gruncie przesadzone, i chętnie wierzymy temu, że cesarz Napoleon przedewszystkiem dla uświęcenia pamięci rocznicy urodzenia Napoleona I, a nie z żadnej myśli politycznej podał inicjatywę do środków, które tak żywo podjęto w Berlinie. Jeżeli jednak podobne tajne myśli istniały w umyśle Napoleona III, to przypisać je raczej należy względom polityki wewnętrznej, a nie widokom zagranicznym; środki te miały więcej na celu ze względów budżetowych i innych, obudzenie zajęcia samej publiczności francuzkiej niż narodów obcych. W każdym razie, jeśliby za przykładem danym w Berlinie poszli gdzieindziej, widzielibyśmy wkrótce wszystkie budżeta europejskie współzawodniczące z sobą o poprawienie losu dawnych wojskowych. Jakikolwiekbądź klasa ta obywateli budziłaby interes, żądanoby w końcu, ażeby wyścigi wspaniałomyślności, których hasłem stał się list cesarza, odbywały się na drodze mniej przystępnej dla wspomnień, które mało harmonizują z usposobieniami pokojowemi naszej epoki.

Francja.

* (Układy z Belgją). *La Fr.* z d. 19 kwietia pisze: Jak to już donieśliśmy, p. Frère-Orban odbył wczoraj w ministerstwie spraw zagranicznych nową konferencję z pp. Rouherem, margrabią de Lavalette i Gressierem. Dowiadujemy się, że na tem zebraniu kwestje zostały stanowczo rozpatrzone. Objaśniono tam dokładnie z jednej i z drugiej strony wzajemne punkta zapatrywania się i chodzi tylko o ich zakończenie. Na wczorajszem posiedzeniu ministrowie francuzcy sformułowali dokładnie swoje żądania dodając, że jeśli można oprzeć się na tej podstawie, układy mogą być dalej prowadzone; w przeciwnym zaś razie lepiej je przerwać i pozostać przy swojem. Pan Frère-Orban wynurzył życzenie, ażeby ostatnie propozycje francuzkie złożone mu zostały na piśmie. Wśród takiego biegu sprawy nie potrzeba będzie długo czekać na jej rozwiązanie.

* (Zaprzeczenie). *La Fr.* z dnia 19 kwietnia pisze: Czytaliśmy w niektórych dziennikach, że pan Bismarck miał zażądać przez pośrednictwo p. Solms, sprawującego interesa rządu pruskiego, objaśnienia od margr. de Lavalette w przedmiocie ustępu jego mowy dotyczącego *rozwoju federacyjnego* Niemiec. Półurzędowa prasa berlińska zaprzecza tej wiadomości. Z naszej strony możemy dodać, że takowa jest zupełnie zmyśloną.

* (Wybory). Dzień zwołania wyborów może być oznaczony dopiero po zamknięciu sesji ciała prawodawczego. Według wszelkiego prawdopodobieństwa jednak takowy naznaczony zostanie na 23 maja. *(La Fr.)*.

Belgja.

* (Układy z Francją). Piszą z Brukseli pod d. 18 kwietnia: W skutek ostatniej konferencji odbytej z pp. de La Valette, Rouherem i Gressierem, na której propozycje p. Frère-Orbana zostały odrzucone, tenże zakomunikował królowi belgickiemu poglądy rządu francuzkiego. Mówią że jak skoro tylko p. Frére-Orban otrzyma projekta sformułowane przez rząd francuzki w sprawie franko-belgickiej, powróci z takowemi do Brukseli dla naradzenia się w tym przedmiocie z królem i swoimi kolegami. (*La Patr.*).

Włochy i Rzym.

* (Podarunki dla papieża). Gazeta *Naszi Listy* podaje wiadomość, lecz bez wskazania źródła, o podarunkach, które papież otrzymał od mieszkańców państwa kościelnego. Dotąd wystawione zostały na widok publiczny tylko rozmaite przedmioty i zwierzęta. U samego wejścia do dziedzińca św. Damazego, ułożone są w kącie ogromne worki z węglem kamiennym, kartoflami, pszenicą i innemi ziemiopłodami. Ze Scrafano przysłano dwie owce, z Civita di-San Vito 14 gąsiorów octu, z Monte naczynia z oliwą i t. d. Nawet gmina żydowska w Rzymie przysłała papieżowi adres i 2,000 metrów cienkiego płótna; towarzystwo „młodzieży katolickiej włoskiej" ofiarowało 280,000 franków, i tyleż ofiarował książę Torlonia.

Turcja i ziemie słowiańskie.

* (Rządy Osmana-paszy). Korespondent gazety chorwackiej *Nowi Pozor* pisze z Sarajewa, pod datą 5 kwietnia: „Osman-pasza nietylko prześladuje odrębne osobistości, lecz chce także zniszczyć cały naród bośniacki. Zwołał on 2-go kwietnia radę (medżlis), na której postawił pytanie: „W jaki sposób możnaby przesiedlić do Bośnji na stałe mieszkanie 50,000 czerkiesów i żydów." Nadmienić wypada, że lud obowiązany jest dać przesiedleńcom grunta i pobudować im chałupy, jak to było w roku 1863, przy przesiedlaniu czerkiesów do Starej Serbji, oraz w r. 1886 w Bośnji, gdzie osiedlili się turcy, którzy opuścili Serbję. Zdaje się, że plan przesiedlenia czerkiesów do Bośnji został oddawna obmyślany."

* (Interesa Serbji). W jednym z ostatnich numerów pewnej gazety greckiej powiedziano: „Osman-pasza, główny namiestnik Bośnji, prześladuje spółrodaków i spółwyznawców Serbji, i w ogóle wszystkich tych, którzy działają na korzyść narodowości południowo słowiańskiej. Wiadomo już, że Osman-pasza rozpędził seminarjum serbskie w Bania Łuka i wtrącił do więzienja kilku profesorów tego zakładu naukowego. Postępek ten oburzył serbów w wysokim stopniu. Nie wiadomo, co sądzi o tem rząd serbski; lecz nie ulega wątpliwości, że niezbędne jest porozumienie się z Grecją, ażeby usunąć powód do napaści i ścieśnić związek polityczny pomiędzy obu narodami. Im ściślej Grecja i Serbja zjednoczą się, tem mniej będzie powodów do niebezpieczeństwa na wschodzie. Spodziewamy się, że namiestnictwo serbskie, w którem p. Risticz kieruje dobrze polityką ogólną, przyczyni się do tego i da trwałe podstawy dla ściślej przyjaźni, która jest niezbędna tak dla wyż wspomnianego pożytku wspólnego, jak również dla pokojowego rozwoju oświaty na wschodzie."

* (Kwestja kandjocka). Potwierdza się niestety wiadomość, że rząd turecki skazał na galery wziętych do niewoli przewódców powstania kandjockiego. Na interpelację postawioną w tym względzie w izbie niższej angielskiej przez p. Monk'a, rząd odpowiedział, że fakt ten jest prawdziwy, lecz że jest nadzieja, iż jeńcy ci zostaną uwolnieni. Nie wiadomo, na czem rząd angielski opiera tę nadzieję, i domyślać się jedynie można, że gabinety zagraniczne wystąpiły w tej sprawie w Konstantynopolu z interwencją, na skutek której rząd turecki dał takie przyrzeczenie. Naturalnie że mocarstwa chrześcjańskie, pomimo iż zachowywały się całkiem neutralnie względem kilkoletniej walki rozpacznej ludności chrześcjańskiej na wyspie Kandji, nie mogą spoglądać obojętnie na tak surowe ukaranie powstańców, chociażby dla tego, że leży w tem niebezpieczeństwo, iż tylko co przytłumione powstanie może zawrzeć na nowo. Takie postępowanie rządu tureckiego, sprzeciwia się nie tylko usposobieniu pojednawczemu względem nieszczęśliwej wyspy, o którem on głosił podczas konferencji paryzkiej, lecz także własnym interesom Turcji. Rzeczywiście, zwykle dobrze poinformowany korespondent pisze z Konstantynopola do *Ind. belge*, że na wyspie Kandji panuje znowu wzburzenie, że nawet wybuchło powstanie w części wschodniej tej wyspy. Sam nawet rząd turecki nie jest pod tym względem bez obawy i posłał na wyspę Kandję oddział wojsk nierugularnych albańskich, znanych z niekarności i okrucieństwa. Zwłaszcza rozzbrojenie ludności kandjockiej wywołało pomiędzy nią jak największe oburzenie, albowiem pozostaje ona bezbronną w obec wszelkich nadużyć żołnierzy i władz tureckich. *Ind belge.*, której nie można pomawiać o stronność przeciw Turcji, powiada z powodu powyższych wiadomości: „Tym razem przyjaciele Turcji nie będą mogli obwiniać Grecji, zmuszonej do pojednania się i pilnowanej przez mocarstwa, że wywołuje znowu pożar i podtrzymuje powstanie kandjockie. Odpowiedzialność za to spada raczej na nieprzezorną politykę, jakiej Porta trzyma się w swych prowincjach chrześciańskich". (*Nordd A. Z.*).

* (Armja rumuńska). Piszą z Bukaresztu pod d. 15 m kwietnia, że rząd rumuński postanowił utworzyć obóz instrukcyjny nad brzegami Serethu w blizkości miasteczka Tecucin. Obóz ten będzie stałym, a wojska, które stać w nim będą, udadzą się do niego corocznie w m. maju. Zapewniają, że w tym roku dowodzić nim będzie jenerał Macedoński, który prezydował w komisji wyznaczonej do uregulowania kwestij odnoszących się do organizacji tego obozu. *(La Patr.)*

Danja.

* (Kolonje). Z powodu powrotu do Kopenhagi ministra wojny Raasloeff'a, same pisma duńskie zwracają uwagę na tę okoliczność, że ponieważ kongres waszyngtoński odroczył swe posiedzenia do 7-go grudnia, bez roztrząsania kwestji nabycia przez Stany Zjednoczone posiadłości duńskich w Antyllach, przeto rząd waszyngtoński nie będzie w stanie udzielić do 22-go października, do której to daty przedłużony został termin ratyfiowania umowy, swego przyzwolenia na tęż umowę; skutkiem tego honor Danji wymaga, ażeby uważała ona tę umowę za zerwaną. Rząd przeto duński panować będzie nadal spokojnie nad swymi poddanymi na Antyllach, pomimo iż nakłonił ich do jednozgodnego prawie oświadczenia, że przenoszą oni anneksję do Stanów Zjednoczonych. Nadmienić atoli wypada, że dotąd nie nadeszła jeszcze wiadomość o odroczeniu posiedzeń kongresu Stanów Zjednoczonych. *(Nordd. A. Z.)*

Dokumenta dyplomatyczne w sprawie turecko-greckiej.

z Journ. de St.-Petersb.

(Dokończenie *)

Konferencja paryzka.

Protokół N° VII.

(Dokończenie posiedzenia 18-go lutego 1869).

Margrabia de Lavalette mniemał, że gdyby minister Grecji był uznał za właściwe zrobić zapowiedzianą komunikację, pełnomocnicy powinniby byli zbadać ją sami, stosując się do reguły, jakiej dotąd się trzymali, dla uniknienia wszelkich rozpraw nad kwestjami pozostawionemi po za granicami ich kompetencji. Pełnomocnik Francji zrobił to spostrzeżenie panu Rangabe i zwrócił całą jego uwagę na trudności, jakieby spowodował dla Grecji, gdyby, składając nowy dokument po odpowiedzi p. Delyanni, nadawał dworowi ateńskiemu pozór chęci cofnięcia jedną ręką tego, co udzieliła drugą. Konferencja ze swej strony, dodał margrabia de Lavalette, nie ma interesu żądać złożenia dokumentu, mogącego odnowić rozprawy

---

*) Patrz Nr. 63, 64, 65, 67, 68, 69, 70, 73, 75, 77 i 78.

bez końca. Chciała ona usunąć zajścia, niepokojące obecnie przyjaciół pokoju na Wschodzie. Pełnomocnicy zamknięci w tych granicach przez zgodę ich gabinetów, osiągnęli swój cel i mogą pochlebiać sobie że oddali ważną przysługę Grecji. Proklamacja ministerstwa heleńskiego przedstawia dowód tego niejako w każdym wierszu, gdyż świadczy w dobitniejszy sposób niż którekolwiek mocarstwo ośmieliłoby się wypowiedzieć, do jakiego stopnia grecy nie byli w stanie prowadzić wojny z Turcją. Pełnomocnik Francji, jednocześnie, w położeniu Grecji, w jakiem ją przedstawiała proklamacja, widział świadectwo umiarkowania i roztropności, jakiemi Porta otomańska okazała się ożywioną, porzucając myśl dochodzenia swych uraz siłą i skłaniając się do rad pokojowych mocarstw. W obec tego przedstawienia stanu królestwa heleńskiego, należy także oddać sprawiedliwość nowym ministrom, którzy przyjmując deklarację, potrafili odwrócić niebezpieczeństwa, jakie zagrażałyby ich krajowi, gdyby miała się wszcząć zbrojna walka. Konferencja nie zatrzymując się na żalach, jakiemi otoczyli swe postanowienie, powinna według margrabiego de Lavalette, zapatrywać się tylko na samą rezolucję, ze swej strony zaś, chętnie widzi on w niem poważny zakład uspokojenia, powstającego w umysłach w Grecji.

Hrabia Stackelberg dodał, że n. król helenów okazał wiele energji w tych ostatnich okolicznościach i że jego stałość jest także rękojmią prawości, z jaką Grecja będzie się stosowała do przyjętych zobowiązań.

Pełnomocnik Francji oświadczył, że w istocie n. król Jerzy postąpił z stanowczością nie dając się ani zniechęcić trudnościami napotkanemi w wynalezieniu nowych ministrów, ani przestraszyć manifestacjami, za pomocą których miano nadzieję unieść go na drogę oporu życzeniom Europy. Margrabia de Lavalette zatem przyłączył się całkowicie do uczucia wyrażonego przez pełnomocnika Rosji i do jego nadziei na przyszłość, opartej na stanowczej postawie n. króla helenów podczas tego przesilenia. Pełnomocnik Francji sądził, iż można upatrywać oznakę utrwalania się pojęć przewidywalności i roztropności w Atenach, w odpowiedzialności jaką przyjął na siebie minister Grecji nie robiąc pierwiastkowo zapowiedzianej komunikacji.

Pełnomocnik Włoch oświadczył, że po tylko co udzielonych wyjaśnieniach, pozostaje tylko powziąść postanowienie w przedmiocie odpowiedzi rządu heleńskiego, jedynego dokumentu przedłożonego konferencji, i zdecydować czy odpowiedź ta czyni zadość warunkom jakie miała spełnić.

Wszyscy pełnomocnicy uznali jednozgodnie iż nie daje powodu do żadnej szczególniejszej uwagi.

W skutku tego, na wniosek kawalera Nigra, konferencja zaznaczyła przystanie Grecji na zasady wyłuszczone w deklaracji z 20 stycznia 1869 r.

Umówiono się że list p. Delyanni do margrabiego de La Valette z 25 stycznia (6 lutego), będzie dołączony do protokułu.

Konferencja poruczyła jednocześnie swemu prezydującemu podziękować dworom konstantynopolskiemu i ateńskiemu, za udzielony dowód poszanowania, przez usłuchanie przesłanych im rad.

Zgodnie z wyrażeniami depeszy margrabiego de La Valette do rządu heleńskiego, konferencja zdecydowała nakoniec, że stosunki dyplomatyczne są przywrócone *ipso jure* pomiędzy Turcją a Grecją przez stwierdzone obecnie przystanie gabinetu ateńskiego.

Pełnomocnik Francji zapytał się pełnomocnika Turcji, czy sądzi że Porta będzie skłonna przyjąć w celu faktycznego przywrócenia legacij, zasadę jednoczesności i zobowiązać się do wysłania swego ministra do Aten, skoro dowie się za pośrednictwem ambasady francuzkiej, że ajent heleński udaje się do Konstantynopola.

Pełnomocnik Turcji oświadczył, że zawiadomił swój rząd o wzmiance uczynionej już w poprzednich rozmowach przez margrabiego de La Valétte w tym przedmiocie, lecz że jeszcze nie otrzymał oczekiwanych instrukcij.

Pełnomocnik Włoch oświadczył, że konferencja odda nową usługę Turcji i Grecji, jeżeli użyje swego pośrednictwa do ułatwienia usunięcia wszelkiej trudności, co do tego ostatniego punktu; zaproponował poruczenie pełnomocnikowi Francji wybadania dworów konstantynopolitańskiego i ateńskiego, w celu określenia, w porozumieniu z niemi, dnia, w którym odpowiedni ministrowie wyruszą udając się na swe stanowiska.

Margrabia de La Valette oświadczył, iż jest gotów pomagać życzeniu konferencji i że bez straty czasu zaleci ajentom dyplomatycznym cesarza w Turcji i Grecji, popieranie wspomnionej kombinacji i ułatwienie jej wykonania.

Margrabia de La Valette następnie zawiadomił o kroku uczynionym do ministra Francji i Grecji, przez deputację znaczniejszych kandjotów, którzy schronili się do Aten. Ci delegaci emigracji mieli sobie poruczone zaświadczyć jednomyślne życzenie ich rodaków powrotu na Kandję, aby tylko mieli pewność, że nie będą niepokojeni po powrocie. Pełnomocnik Francji oświadczył, iż niema żadnej wątpliwości o przychylnych usposobieniach Porty, co się tyczy obchodzenia się z rodzinami kandjockiemi. Pragnąłby wszelako otrzymać od pełnomocnika Turcji zapewnienie, że wychodźcy kandjoccy nie będą poszukiwani i zagrożeni za ich udział w wypadkach na w. Kandji. Zrobił zresztą uwagę, że to pytanie nie obejmuje wcale myśli mięszania się do stosunków sułtana z jego poddanymi. Celem konferencji, dodał margrabia de La Valette, jest jedynie pewna świadomość, że nie naraża na niebezpieczeństwo prześladowania i dokuczania, ze strony władz otomańskich, rodzin, dla których żąda ułatwienia powrotu do kraju, i które zachęca do powrócenia na w. Kandję.

Dżemil basza odpowiedział, że żaden z wychodźców którzy powrócili na Kandję nie był niepokojony, że sama Porta stara się przyspieszyć powrót do kraju, że żywi tylko uczucia współubolewania dla nieszczęśliwych rodzin, które oddaliły się z kraju podczas powstania, i że upoważnione tem co się zdarzyło tym co już opuściły Grecję, mogą liczyć po swym powrocie na wszelkie bezpieczeństwo dla ich osób i mienia.

Konferencja zaznaczyła oświadczenie złożone przez pełnomocnika otomańskiego.

Pełnomocnik Francji zapytał się, czy Porta jest gotowa ponowić przewożenie do kraju, i czy będzie wkrótce w możności przyjąć w portach Grecji rodziny, które chcą zaraz uskutecznić powrót na Kandję.

Pełnomocnik Turcji przypomniał, że przed zerwaniem stosunków z Grecją, rząd otomański najął statki przeznaczone do przewożenia jego kosztem wychodźców kandjockich i że środki te zostały wstrzymane jedynie przez zawieszenie stosunków dyplomatycznych. Dodał, że przesłał do Konstantynopola zadane mu już w tym przedmiocie pytanie przez pełnomocnika Francji, i że nie wątpi, iż Porta pośpieszy użyć do uskutecznienia przewozu wszelkich środków, jakiemi rozporządza.

Ponieważ rozprawy były wyczerpane co do wszystkich punktów obrad, książę Metternich zażądał głosu, aby podziękować prezydującemu w imieniu konferencji, za światły i prawy sposób w jaki kierował jej pracami i dodał, że uzyskane powodzenie, w większej części, jemu powinno być przypisane. Pełnomocnik Austro-Węgier winszował sobie osobiście, że uczestniczył w zebraniu które odznaczało się stałą i znakomitą jednością zasad i pokojowych zamiarów, i wynurzył nadzieję, że ta konferencja będzie stanowiła zbawienny prejudykat.

Pełnomocnicy Wielkiej-Brytanji, Włoch, Prus, Rosji i Turcji, przyłączyli swe podziękowania do podziękowań księcia Metternicha i z przyjemnością stwierdzili duch pojednawczy i wzniosłe poglądy, jakie pełnomocnik Francji okazał podczas tego rokowania.

Pełnomocnicy jednocześnie wynurzyli zadowolnienie z sposobu, w jaki sekretarz konferencji mający sobie poruczoną redakcję protokułów, wywiązał się ze swego zadania.

Margrabia de La Valette oświadczył żywą wdzięczność za uprzejme uznanie swych kolegów i za poparcie, jakiego doznawał od nich, w dążeniu do celu wspólnego. Jeżeli prace konferencji, dodał on, osiągnęły pomyślny rezultat, głównie zawdzięczać to należało pojednawczym usposobieniom okazywanym ze wszystkich stron.

Pełnomocnik Francji nie chciał przesadzać rezultatów osiągniętych konferencji. Sądził jednak, że nie można bezstronnie zaprzeczać jej wartości, gdyż gabinety reprezentowane w tem zebraniu zdołały zapobiedz zajściu, które było bliskie wybuchnięcia na Wschodzie, i usunąć przyczynę zawikłań w Europie. Margrabia de La Valette spodziewa się oprócz tego wraz z księciem Metternichem, że przykład dany przez konferencję nie zostanie stracony i dzieło pokojowe spełnione na mocy i w duchu protokółu z 14 kwietnia 1856 r., stanowić będzie prejudykat, który coraz bardziej będzie powoływany w sporach, mogących być usuniętemi przez wspólne obrady.

Wszyscy pełnomocnicy jednozgodnie wyrazili to życzenie i konferencja osiągnąwszy cel swego powołania, uznała się za rozwiązaną.

Dan w Paryżu 18 lutego 1869 r.

(Następują podpisy).

(Anex do protokułu N. VII z 18 lutego 1869 r.)

Grecki minister spraw zagranicznych do jw. margrabiego de Lavalette prezydującego na konferencji paryzkiej.

Ateny, 25 stycznia (6 lutego) 1869 r.

Mój poprzednik, p. P. Delyanni, doręczył mi list, który raczyłeś mu pan przesłać 20 stycznia, wraz z dołączoną do niego w odpisie deklaracją pełnomocników sześciu wielkich mocarstw europejskich, zebranych na konferencji w Paryżu w celu zbadania w duchu poje dnawczym sporu zaszłego pomiędzy Grecją a Turcją.

Rezultat obrad konferencji, został przyjęty, nie potrafiłbym panu tego zataić, z uczuciem przykrego wrażenia przez cały lud heleński, a przesilenie ministerjalne, które trwało przez kilka dni, sprawiło że nie mogła być w tym przeciągu czasu udzielona odpowiedź na list jw. pana. Gabinet do którego mam szczęście należyć, uważa za obowiązek, zaraz po ukonstytuowaniu się, wziąć pod baczną rozwagę sprawę deklaracji i pańskiego listu.

Rząd króla ubolewał że minister jego w Paryżu nie mógł uczestniczyć w pracach konferencji w skutku niższego stanowiska, nadawanego mu względem pełnomocnika Turcji.

W obec jednomyślności sześciu wielkich mocarstw europejskich i oświadczenia pana, że ich pełnomocnicy, uwalniając obrady z kwestij faktów, mieli na widku jedynie wyszukanie reguł postępowania mających przewodniczyć stosunkom pomiędzy Grecją a Turcją, pospieszam zawiadomić pana, że rząd króla przystępuje do ogólnych zasad międzynarodowej jurisprudencji, zawartych w deklaracji konferencji i postanowił zastosować do nich swą postawę.

Prosząc jw. pana abyś zechciał zawiadomić konferencję o tem przystąpieniu, chcę spodziewać się, że sześć wielkich mocarstw, oceniając trudności położenia, pamiętać będę Grecji jej postanowienie skłonienia się do ich życzeń i przyczynienia się ze swej strony do utrzymania spokojności powszechnej.

Kanclerz państwa do jw. barona Brunnowa w Londynie.

St.-Petersburg. 29 stycznia (10 lutego) 1869 r.

Korzystam z powrotu kurjera angielskiego, aby przesłać panu kilka dokumentów dyplomatycznych i zawiadomić pana o odebraniu pańskich listów z 22 lutego (3 stycznia).

Wiadomości z Aten ciągle są niepewne a często sprzeczne. Usposobienie króla co do przyjęcia decyzji konferencji, jest pewne i stanowcze, ale jako monarcha konstytucyjny, król nie znalazł jeszcze gabinetu do kontrasygnowania jego przystania. Tymczasem, agitacja wzrasta w kraju, a raczej w stolicy. Sądzę, iż jest sztuczna i takiego rodzaju, że energiczny człowiek mógłby ją opanować.

Według tego co nam donosi hrabia Stackelberg, ministerstwo pod prezydencją Zaimisa, mające za podstawę deklarację, zdaje się być zapewnione.

Hrabia Stakelberg donosi nam także, że rządy francuzki i angielski rozkazały swym statkom przyjąć n. króla, gdyby tego zażądał.

Chcemy spodziewać się, że ta ostateczność, którą pogrążyłaby Grecję w anarchję, zostanie uniknioną, i że zdrowy rozsądek weźmie górę nad namiętnościami.

Wszystkie wypadki rozwijające się przed naszemi oczyma, potwierdzają nas w przekonaniu, które nas nigdy nie opuszczało, to jest, że przypuszczenie pełnomocnika greckiego, jako członka doradczego, a nie na stopie równości, było nietylko przeciwne sprawiedliwości, ale stało się błędem politycznym. Gdyby p. Rangabe zasiadał był na konferencji, nie mógłby uchronić się od przystania, czy to w całości, czy to w części, na decyzje, stosunkowo umiarkowane, areopagu europejskiego. Jego przypuszczenie, umiarkowałoby patrjotyczną drażliwość greków, kiedy jego podpis, nawet z zastrzeżeniami, byłby obowiązywał jego rząd.

Nie pojmuję, jak to rozumowanie mogło ujść roztropności mężów stanu powołanych do traktowania tej delikatnej sprawy, i jestem przekonany, że konferencja byłaby ukonstytuowała się pomimo tego, ponieważ Porta, gdyby wielkie mocarstwa Europy były przeciwnego zdania, nigdy nie byłaby odmówiła swego udziału, pod pozorem sprawiedliwie nie dającym się przyjąć, że jej przeciwnik zasiadałby na stopie równości. Zresztą, co się stało, to się stało. Według nas, rola mocarstw obecnie zależy na ułatwieniu zadania króla i zapobieżeniu upadkowi władzy, narażającemu Grecję na wewnętrzne wstrząśnienia, których ostateczny rezultat mógłby oddziałać na pokój powszechny.

Przyznam się panu, że niepodoba mi się myśl okupacji. Władza królewska, potrzebująca zagranicznych wojsk przeciwko własnym poddanym, nie jest żywotna.

Przyjm pan i t. d.

Kronika Sądowa.

Wada w g uncie ukryta.

Z niedawno minionej owej gorączki spekulacyjnej, która domy w Warszawie zrobiła towarem zyskownego handlu, połączonej z nałogiem zwiększania lokatorom komornego, powstały obecnie dość częste spory, w których nowonabywcy zawiedzeni w dawniejszych rachubach i zbiegiem okoliczności wyleczeni z manji obciążania lokatorów nadmiernemi wymaganiami, o ile preteks znaleść mogli, zapragnęli wyc fać się z kupna domów. Właśnie jeden z takich sporów, w tych dniach ostatecznie przez senat rządzący zawyrokowany, podajemy tu w ogółowym zarysie.

Panowie B. i S., przez akt urzędowy, daty 28 czerwca (10 lipca) 1863 r., nabyli od Józefa L. nieruchomość przy ulicy H żej, złożoną z placu, ogrodu i zabudowań za cenę rs. 26,137 k. 50.

Przez pozew daty 9 (21) marca 1868 r., nabywcy wystąpili o rozwiązanie aktu rzeczonego i powrócenie im części szacunku już wypłaconej, a to z przyczyny wady ukrytej w rzeczy sprzedanej, mianowicie z powodu okazania się zalewu, czyniącego niemożliwem użycia placów na zamierzoną budowę.

Trybunał, lubo zaocznym wyrokiem, przychylił się do tego żądania, lecz wyrokiem z opozycji, powództwo wprost oddalił, a sąd apelacyjny to wyrzeczenie utrzymał.

Obadwa sądy przyjęły zasadę, że w danym razie nie ma wcale wady ukrytej, a choćby ją przyjąć, to gdy akcja tego rodzaju powinna być w krótkim czasie wyniesioną, okazuje się spóźnioną. Na wyroki te B. i S. zaniosłszy skargę do senatu, utrzymywali jakoby ów krótki termin przez prawo do wytaczania sprawy o rozwiązanie kupna i sprzedaży, z powodu wad ukrytych, mógł być nawet dziesięcioletni.

Czyniący wnioski w tej sprawie naczelny prokurator radca stanu Chwalibóg, zwrócił naprzód uwagę, że termin krótki, artykułem 1648 K. C. do wystąpienia z tego rodzaju powództwem wskazany, stososowanym być powinien do natury wady i czasu w którym wada odkrytą być może. Gdy przecież ten sam kodeks cywilny do akcji o pokrzywdzenie, oraz do akcji o brak powierzchni, dwuletni termin zakreśla, do akcji zatem o rozwiązanie kupna i sprzedaży nieruchomości dla wady ukrytej, nigdy dłuższy nad 2 lata termin przyjętym być nie powinien. W każdym bowiem razie w ciągu dwuletnim dostatecznie może się nabywca przekonać o istnieniu takich wad w nieruchomości, które podług art. 1641 K. C. otwierają pole do skargi. W obecnym zatem razie wytoczona skarga po upływie lat 4 i miesięcy 8, jest widocznie spóźniona i już z tego jednego względu na oddalenie zasługuje.

Obok tego, tworzenie się zbiornika wody czyli sadzawki na pewnej części placu, nie jest wcale wadą, niweczącą użytek z placu, owszem w wielu razach zwiększa to jego wartość, a jeżeli woda jest dla kogo zbyteczną, to umiejętne urządzenie może ją odprowadzić, koszta zaś podobnego urządzenia zmniejszają wprawdzie nieco wartość placu, ale go niezdatnym bezwarunkowo do użytku, wcale nie czynią. Przypuszczając wszakże, iż w danym razie, zbytek wody na placu, który nabywcy pragnęliby zabudować, jest pod pewnym względem wadą niedozwalającą osiągnąć z placu zamierzonych korzyści, to w żadnym razie woda ta nie może skutkować rozwiązania umowy, skoro w chwili nabycia, podług własnych wyjaśnień skarżących, grunt był całkiem suchy i takimże się przedstawiał przez 3 lata następne. Jeżeli następnie przez niskość położenia lub inne wpływy zewnętrzne okazał się zbytek wody, nie stanowi to wady w chwili kupna istniejącej, ale raczej następstwo później wydarzonych przyczyn jakie już tylko nowemu właścicielowi szkodę zrządzić mogą.

Z tych wszystkich powodów, naczelny prokurator wnosił za potwierdzeniem wyroków, a senat rządzący pogląd ten w zupełności podzielił i skargę odrzucił.

♣.

Rozmaitości.

* (Nabab indyjski w Paryżu). Przyjechał do Paryża nabab indyjski, na którego zwrócona jest obecnie powszechna uwaga publiczności. Oto co pisze o nim gazeta *France*: Ma on 40 lat wieku, lecz z powierzchowności wygląda na 60 lat; jest on całkiem osiwiały, ma twarz śniadą, ciemno-żółtą, właściwą jego plemieniowi; posiada on bardzo dobre wykształcenie, mówi wielu językami, zwłaszcza zaś po angielsku, i przestrzega fanatycznie przepisy wiary buddyjskiej. Ma on trzy żony uznane jako prawe przez rząd angielski, i oprócz tego jeszcze 10 żon podług przepisów buddystów. Trzymane są one wszystkie w ukryciu, w pałacu murszidabadzkim, o 150 mil od Kalkutty. Po tych 13-u żonach i po wielu innych, które miał on nieszczęście stracić, pozostało mu 19 synów i 20 córek. Przywiózł on do Paryża tylko najstarszego syna, mającego 23 lata wieku, i siódmego, z kolei 12-letniego. Po raz to pierwszy nabab przedsięwziął podróż w dalekie strony. Pomimo stale spokojnego wyra u twarzy, cechującego mieszkańców wschodu, nabab był wielce zasmucony, gdy obaczył przez okno, że pada śnieg. Te białe szmaty śniegu wywołały w nim zdziwienie dziecinne. Całkiem nowy dla niego widok stolicy europejskiej, nie wywarł na nim wielkiego wrażenia; był on w lasku bulońskim, gdzie przejeżdżał się w powozie i spoglądał leniwie i obojętnie na tłumy publiczności. Powiadają, że śnieg był dotąd jedynym przedmiotem, który go zadziwił.

PRZEWODNIK WARSZAWSKI

* (**Nowe dzieło**). Zeszyt pierwszy **Biblioteki Rolniczej**, wydawanej nakładem Adama Mieczyńskiego, wyszedł z druku i zawiera następujące prace: *Konferencje rolnicze*, Nawozy chemiczne Jerzego Ville, tłumaczenie Polikarpa Szlązkiewicza. *O uprawie buraków cukrowych* na Ukrainie (z 11 drzeworytami), przez Piotra Grodzickiego. *Jakiemi drogami dojdziemy do osiągnięcia z krów dojnych najwyższej możliwej korzyści* (z 9 drzeworytami), przez Aleksandra Trylskiego. *Kronika bibliograficzna* pism perjodycznych i dzieł gospodarskich za styczeń, luty i marzec 1869 r. Cena 12-stu zeszytów Bibljoteki Rolniczej (każdy po 8 arkuszy druku), wynosi rs. 8. Dla prenumeratorów *Gazety Rolniczej* 4 rsr. za 12 zeszytów. Skład główny w redakcji Gazety Rolniczej przy ulicy Solnej Nr. 715 w Warszawie, a dla panów księgarzy w księgarni Gebethnera i Wolfa, ulica Krakowskie-Przedmieście Nr. 415 w pałacu hr. Stan. Potockiego.

Warszawa, dnia 10 (22) Kwietnia.

Kalendarz.

W piątek, 11 (23) kwietnia,— śś. Wojciecha bisk. i Jerzego męcz.— Słońce wsch. o godz. 4 min. 42; zach. o godz. 7 min. 14.

W sobotę, 12 (24) kwietnia, — św. Bony pan. i Fidelisa kapł. — Słońce wsch. o godz. 4 min. 40; zach. o godz. 7 min. 16.

Stan pogody.

Dziś z rana + 6 2 R.

Wczoraj.	o godz. 6 z rana.	o godz. 4 popoł.
Barometr w milimetrach	758 2	757.1
Termometr Reaum	+ 2·2	+ 12 2
Stan nieba	pogodny	nap. pogodn.

Największe ciepło +12 6 R. Najmniejsze ciepło + 1°4 R.

Wysokość wody na Wiśle stóp 3 cali 11.

Widowiska

TEATR WIELKI. — *Dziś*, we czwartek, balet w 3 aktach, **Modniarki** czyli **Karnawał Paryzki**. — Osoby: Adelina—panna *Piotrowska*, Marja—panna *Oliwińska*; Turluretta—p. *Rycerkiewicz*, Fifina—panna *Brandt*—(wszystkie 4 ry modniarki); Pani Morin, właścicielka magazynu—panna *Lambelet*; Henryk—p. *Turczynowicz*; Ponchard—p. *Meunier*, Michał—p. *Puchalski*, Piotr—p. *Filatyn*, —(wszyscy 4, młodzi malarze); P. Michonet, wuj Henryka—p. *Pewiński*; Pani Crévecoeur jego towarzyszka podróży—panna *Twarowska*; Lord Dickson—p. *Owerło*; Gerondio jego powiernik—p. *Marx*.—**Tańce**: Pas seul, Pas de trois, Kankan, Pas de deux, Pas de deux (nowe), Finał, Kadrylle, Pas de six, Kadryle.—*Jutro*, w piątek, **Przedstawienie** na dochód szpitali warszawskich: komedja **Było to pod Wagram**; opera **Violetta**; komedja **Stary Jegomość**; balet **Robert i Bertrand**.—*Wczoraj*, we środę dawano dramat **Kupiec wenecki**, było osób 1055.

WYSTAWA TOWARZYSTWA ZACHĘTY SZTUK PIĘKNYCH (w hotelu europejskim).— *Codziennie*, od godziny 10 rano do wieczora. — Cena wejścia kop. 15; w niedziele zaś i święta kop. 5.

* Przyjechali do Warszawy: jenerał - majorowie: *Moller* i *Weintraube*, rzeczywisty radca stanu *Markus* i fligel-adjutant pułkownik *von Amand*, z Petersburga; — wyjechał: jenerał - major *Szczerbacki*, do Siedlca.

* W dniu wczorajszym przyjechało koleją żel. warsz.-wied. i warsz.-bydg. osób 610, wyjechało osób 587;—koleją żel. warsz.-petersb. przyjechało osób 223, wyjechało osób 272,— koleją żel. warsz.-teresp. przyjechało osób 168, wyjechało osób 136; — statkami parowemi przyjechało osób 19, wyjechało osób 42; —oprócz tego w ogóle przyjechało osób 116, w tej liczbie z zagranicy 15; wyjechało osób 108, w tej liczbie za granicę 9.

* *Listy niewłaściwie do skrzynek pocztowych włożone*, w dniu 9 (21) b. m., pod adresem, a mianowicie: z używanemi markami: Kozłowska w Brzezinach, Tyszka w Łęczycy, Bronowski w Łodzi, Zalewska w Rożkach, Modrach w Siedlcach, Appel w Paryżu, Modliński w Łowiczu, Gerson w Gdańsku, Daniszewska w Grodzisku, Hubert w Kraśniku, Ciemniewska w Szpakach, Biernat w Podgórzu, Przysiecki w Wulce Przekory. Dąbski w Pałkach, Eherlich w Malaszycach, Krzyżanowska w Nowej wsi, Gąsiorowski w Nowem, Modrach w Siedlcach,—listów miejskich sztuk 8, wyjętych ze skrzynek pocztowych, jako na koszt, doręczone nie będą,— oraz 14 sztuk listów na koszt, dla wyekspedjowania wewnątrz kraju, jako z nienaklejonemi markami, wyprawione nie będą, i znajdują się w kancelarji pocztamtu do odebrania.

* Dnia 9 (21) b. m. i roku, chorych w 8-iu cywilnych szpitalach: przybyło 97, wyzdrowiało 85, umarło 11, pozostało 1958 (mężczyzn 957, kobiet 1001), z nich w szpitalu starozakonnych mężczyzn 198, kobiet 165.

* W dniu 9 (21) bież. mies. i roku, **urodziło się**: *chrześcjan*: płci męzkiej 14, płci żeńskiej 10; *starozakonnych*: płci męzkiej 6, płci żeńskiej 6; razem 36;—**zawarło śluby małżeńskie**: par: *chrześcjan*: 6; *starozakonnych*: 1;—**umarło**: *chrześcjan*: płci męzkiej 13, płci żenskiej 12; *starozakonnych*: płci męzkiej 4, płci żeńskiej 4; razem 33.

Ceny targowe.

dnia 9 (21) Kwietnia 1869 roku.

RODZAJ PRODUKTÓW	Czetwert rsr.	kop.	Korzec od — do ruble sr. i kopiejki			
Pszenica	11	20	6	60	7	—
Zyto	8	8	4	65	5	5
Jęczmień	—	—	—	—	—	—
Owies	—	—	—	—	—	—
Groch polny	—	—	—	—	—	—
Kartofle	1	92	1	—	1	20

Pud siana od kop. 25 - 30 Pud słomy od kop. 24 — 27½.

Dowozy: Pszenicy 457; Zyta 286; Jęczmienia —; Owsa — czetwerti.

Wiadro okowity od rs. 2 kop. 61 do rs. 2 kop. 64.

Garniec „ od rs. — kop. 87 do rs. — kop. 88.

KURS GIEŁDY WARSZAWSKIEJ.

dnia 10 (22) Kwietnia 1869 r.

MONETY.	Żądano Rs.	K.	Płacone Rs.	K.
Pół-Imperjały Rosyjskie	—	—	—	—
Dukaty Holenderskie nowe ważne	—	—	—	—
Frydrychsdory Pruskie	—	—	—	—
Pruski Kurant za 100 tal	—	—	—	—
PAPIERY. (bez wartości kuponu)				
Obligi Skarbu za rs. 100	—	—	—	—
Bilety Skarbu Król. Pol. za rs. 100	—	—	—	—
Obligacje Cząstk. z r. 1835 po złp. 500 za sztukę	—	—	—	—
Certyfikaty Banku na Oblig. Cząst. lit. A po złp. 300 za sztukę	—	—	—	—
Lit. B po złp. 200 za sztukę z kupnem	—	—	—	—
„ bez kuponu	—	—	—	—
Listy Zastawne III-go Okresu Serji 1éj za rs. 100	87	68	87	16
Listy Zastawne III-go Okresu Serji 2-ej za rs. 100*)	84	68	84	18
Obligi Towarzystwa Kredyt. Ziemskiego	99	50	99	17
Listy likwidacyjne za rs. 100*)	72	94	72	44
Dowody Kom. Centr. Likwid. za rs. 100 Rs.	—	—	—	—
5 pożyczka rossij. Stiglitza z r. 1854 za rs. 100	—	—	—	—
6 pożyczka rossij. Stiglitza z r. 1855 za rs. 100	—	—	—	—
Bilety Banku Ces. Ros. z r. 1860, za rs. 100	89	25	—	—
Metaliki Lutowe za rs. 100	—	—	—	—
„ Sierpniowe za rs. 100	—	—	—	—
Rosyjska pożycz. prem. z 1864 rs. 100	169	—	163	50
„ „ „ 1866 „ 100	165	—	163	—
5% Listy Zastaw. Rosji	—	—	—	—
Akcje Głównego Towarzystwa Rosyjskiego drug żelaznych rs. 125	—	—	—	—
Obligacje Główn. Tow. Ros. Dróg Żel. po frank. 2000 za. rs. 100	—	—	—	—
Akcje Drogi Żel. War.- Wied, za sztukę	—	—	—	—
Obligacje Drogi Żel. War. W. po frank 500 za szt.	—	—	—	—
Akcje Drogi Żel. Warsz.-Bydgoskiej za rs. 100	68	83	—	—
Akcje Żeglugi Parow. Kraj. rs. 100	—	—	—	—
Akcje Drgi Żel. Warsz. -Terespolskiej za rs. 100	—	—	—	—
Obligacie Kolei Żel-War, Terespol	—	—	—	—
Akcje Drogi Żel. fab. Łodzkiej rs. 100	—	—	—	—

WEXLE.			Żądano Rs.	K.	Płacone Rs.	K.
Berlin	100 Tal.	2 m.	112	35	112	5
„	„ „	k. t.	112	20	111	90
Wrocław	„	2 m.	—	—	—	—
Gdańsk	„ „	2 m.	112	20	111	90
Hamburg	300 B. Mk.	3 m.	—	—	—	—
Londyn	1 Ft. St.	3 m.	7	67	7	65
Paryż	300 Frank.	2 m.	91	80	—	—
Wiedeń	150 Zł. W. A	2 m.	91	10	91	80
Petersburg	100 Rsr.	1 m.	—	—	—	—
„	,	k. t.	—	—	—	—
Moskwa	„ „	1 m.	—	—	—	—
,	„ „	k. t.	—	—	—	—

* Wartość kuponu bież. od Listów Zastawnych....... rs. 1 k. 32²/₉.
* „ „ od Listów Likwidacyinych — rs. 1 k. 56²/₃.

KURSA TELEGRAFICZNE

AJENTURY RUDOLFA OKRĘT

z Berlina, d. 9 (21) Kwietnia 1869 roku.

Z WIEDNIA.	
Weksle na Londyn.	124 30
„ Hamburg.	91 10
„ Paryż.	49 45
Pożyczka Narodowa.	69 70
5% Metaliki	61 75
Akcje Banku Kredytowego	286 20
Z PARYŻA.	
Renta 3%	71 15
Renta Włoska.	56 15
Akcje Kredytu Ruchomego	255
Z LONDYNU	
3% Fundusze (Consols)	93¼

OBWIESZCZENIA SĄDOWE I ADMINISTRACYJNE.

UWIADOMIENIA

N. D. *2283. Komisja Rządowa Sprawiedliwości.*

Ogłasza, iż nadesłany w drodze urzędowej akt zejścia Tomasza-Saturnina-Stanisława trzech imion Dombkowskiego, rodem z Gubernji Płockiej pochodzić mającego, w wieku lat 42, dnia 15 Stycznia 1868 r. we Francji zmarłego, przesłany został Prokuratorowi Królewskiemu przy Trybunale Cywilnym w Płocku, dla odpowiedniego art. 94 K. C. P. postąpienia.

Warszawa d. 22 Marca (3 Kwietnia) 1869 r.
Członek Komisji,
Rzeczywisty Radca Stanu, K. Łaski.
3—3 Naczelnik Wydziału, Puchalski.

N. D. *2635. Komisja Rządowa Sprawiedliwości.*

Podaje do wiadomości osób interesowanych, iż na zasadzie otrzymanej w drodze urzędowej wiadomości o nastąpionej w dniu 22 Marca r. z. w lazarecie Morszańskiego 139 pułku piechoty śmierci żołnierza Andrzeja syna Jana Sosińskiego, rodem z Warszawy, poleconym zostało Prokuratorowi Królewskiemu przy Trybunale Cywilnym w Warszawie, postąpienie w duchu Art. 94 K. C. P.

Warszawa dnia 7 (19) Kwietnia 1869 r.
Członek Komisji,
Rzeczywisty Radca Stanu, Łaski.
1—3 Naczelnik Wydziału, Puchalski.

N. D. *2633. Zarząd Drogi Żelaznej Warszawsko-Terespolskiej.*

Zawiadamia, że przedmioty na stacjach i w powozach przez pasażerów pozostawione, odebrać można za udowodnieniem własności, od Zawiadowcy Stacji Głównej Praga.

Wykazy tych przedmiotów znajdują się do przejrzenia na stacjach: Praga, Siedlec, Łuków i Terespol.

Warszawa dnia 20 Kwietnia 1869 roku.
1—3

N. D. 2642. Судья Коммисарь Несостоятельности Герша Липскера.

На основаніи 476 статьи К. У. приглашаю всѣхъ кредиторовъ несостоятельности Герша Липскера изъ Вышогрода, явиться передъ мною 16 (28) дня Апрѣля с. г, въ три часа по полудни въ присутствіи Гражданскаго Трибунала лично или посредствомъ уполномоченнаго, къ составленію списка кандидатовъ на временныхъ Синдиковъ.

Плоцкъ Апрѣля 3 (15) дня 1869 года.
Коломыйскій.

* * *

Sędzia Komisarz Upadłości Hersza Lipskera.

Na mocy Art. 476 K. H., wzywam wszystkich wierzycieli upadłości Hersza Lipskera handlującego z Wyszogroda, aby celem ułożenia listy kandydatów na Syndyków tymczasowych upadłości, w dniu 16 (28) Kwietnia r. b. o godzinie 3 po południu w miejscu posiedzeń Trybunału w Płocku przedemną się stawili osobiście lub przez prawnie umocowanych pełnomocników, a to pod skutkami prawa.

Płock dnia 3 (15) Kwietnia 1869 roku.
1—1 Kołomyjski.

OBWIESZCZENIA SPADKOWE.

N. D. *2631. Pisarz Kancelarji Ziemiańskiej w Siedlcach.*

Z powodu nastąpionych śmierci:
1. Józefa Klimkiewicza, mającego prawo do odbioru likwidacyjnego wynagrodzenia z dóbr Stanina w Banku Polskim deponowanego. 2. Daniela Fiszman, właściciela sumy rs. 68 kop. 62, sposobem ostrzeżenia na dobrach Ostoje A. zabezpieczonej. 3. Małgorzaty z Kowalewskich Sosnkowskiej, współwłaścicielki dóbr Wisznice i wierzycielki sumy złp. 14,630 na tychże dobrach zabezpieczonej. 4. Pawła Bądzyńskiego, wierzyciela sumy złp. 6,000 na dobrach Biernaty Stare C. zabezpieczonej. 5. Ignacego Abramowicza, właściciela dóbr Obrąb. 6 Rozalji z Zbuckich 1-o ślubu Kryckiej, powtórnego Zawadzkiej, i Kazimierza Kryckiego, współwłaściciel nieruchomości w mieści Siedlcach Numerem hypotecznym 179 oznaczonej. Otworzyły się spadki, wzywam więc wszystkich interesantów, aby się z prawami swemi w dniu 11 (23) Października 1869 r. jako terminie do regulacji oznaczonym, przedemną Pisarzem Kancelarji Ziemiańskiej w Siedlcach stawili się.

Siedlce d. 5 (17) Kwietnia 1869 r.
1—2 Przyłuski.

LICYTACJE I SPRZEDAŻE PUBLICZNE.

N. D. *2282. Zarząd Finansowy w Królestwie Polskiem.*

Podaje do powszechnej wiadomości, iż w dniu 1 (13) Maja r. b. o godzinie 12 w południe w sali posiedzeń Zarządu Finansowego odbędzie się głośna in plus licytacja na sprzedaż po Wizytkowskiego domu w mieście Warszawie przy ulicy Krakowskie-Przedmieście pod Nr. 390, poczynając od sumy rsr. 50,865 kop. 96½.

Bliższe wiadomości tyczące się warunków sprzedaży wspomnionego domu, zasięgnięte być mogą w biórze Zarządu Finansowego każdodziennie oprócz świąt w godzinach służbowych, o stanie zaś tej nieruchomości przekonać się można na miejscu.

Warszawa d. 21 Marca (2 Kwietnia) 1869 r.
za Zarządzającego Wydziałem, Wysocki.
za Naczolnika Sekcji, Ed. Poraziński. 3—3

N. D. 2471. Варшавское Губернское Правленіе.

Отъ Варшавскаго Губернскаго Правленія симъ объявляется, что Софія Косовская постоянная жительница Кутновскаго Уѣзда, Гмины Войшице, желаетъ получить эмиграціонный паспортъ въ Австрыйскую Имперію.

Вслѣдствіе чего лица имѣющія законныя претензіи къ упомянутой Косовской въ теченіи трехъ недѣль считая со дня настоящаго объявленія благоволятъ заявить о таковыхъ претензіяхъ Губернскому Правленію, ибо по истеченію сего времени о выдачѣ ей паспорта, будетъ сдѣлано представленіе по принадлежности.

Г. Варшава, дня 31 Марта 1869 г.
Совѣтникъ, Пухальскій.
2—3 за Дѣлопроизводителя, Станкевичъ.

N. D. 2398. *Dyrekcja Szczegółowa Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego w Płocku.*

Zawiadamia wierzycieli hypotecznych z pobytu i zamieszkania niewiadomych, poniżej przy każdych dobrach, na których wierzytelności ich, prawa lub ostrzeżenia są zamieszczone, imiennie wyszczególnionych, że dobra takowe, jako zalegające w opłacie rat Towarzystwu Kredytowemu Ziemskiemu należnych, wystawione są na pierwszą przymusową sprzedaż przez licytacją publiczną w mieście Płocku w Rynku Kanonicznym, w pałacu Biskupi zwanym, w kancelarji Rejenta poniż wymienionego lub jego zastępcy odbyć się mającą.

1. Ciexin, Borkowo i Gadowo z przyległościami za wyłączeniem uwłaszczonych gruntów włościańskich, w Okręgu Sądowym Zakroczymskim; raty zaległe w chwili ogłoszenia wynoszą rsr. 713 kop. 94, vadium do licytacji rsr. 3,100, licytacja rozpocznie się od umy rsr. 18,054, termin sprzedaży dóbr d. 6 (18) Września 1869 r., przed Rejentem Emiljanem Ordon.

Wierzycieli z pobytu i zamieszkania niewiadomych:

Ad 1. *a.* Hermana, *b.* Józefa, *c.* Władysława, *d.* Gustawa, *e.* Konrada, *f.* Jana, *g.* Alexandra, *h.* Teresy zamężnej Mejzel, *i.* Rozalji zamężnej Witkowskiej, *k.* Salomei, rodzeństwa Lewitow, jako właścicieli.

l. Noachyma Dawid Bloch, jako wierzyciela wpisu sprzedanego drzewa z pod Nr. 2 działu IV.

2. Kossewo i Mokrzyce, składające się z folwarków Kossewo i Mokrzyce, wsi Kossewo, Kolonji Mokrzyce v. Malcin albo Amelin, oraz wsi czynszowych Chlebiotki, Wymysły i Łyczno, za wyłączeniem uwłaszczonych gruntów włościańskich w Okręgu Sądowym Pułtuskim; raty zaległe w chwili ogłoszenia sprzedaży wynoszą rsr. 666, vadium do licytacji rsr. 2,800, licytacja rozpocznie się od sumy rsr. 13,668, termin sprzedaży dóbr dnia 9 (21) Września 1869 r., przed Rejentem Kajetanem Chodeckim.

Wierzycieli z pobytu i zamieszkania niewiadomych:

Ad 2. *a.* Marjanny z Klarnerów 1-o ślubu Fryderych, a teraz Jana Frantzkiego małżonki.

b. Moniki z Frydrychów Gotliba Schmidt małżonki.

c. Marjanny Frydrych panny, jako wierzycielek prawa 40-letniej dzierżawy, młyna w Chlebiotkach z pod Nr. 1 działu III.

3. Kulany z przyległościami na Turowie za wyłączeniem uwłaszczonych gruntów włościańskich, w Okręgu Sądowym Mławskim; raty zaległe w chwili ogłoszenia wynoszą rs. 296 kop. 44, vadium do licytacji rsr. 1,250, licytacja rozpocznie się od sumy rsr. 6,822, termin sprzedaży dóbr dnia 9 (21) Września 1869 r., przed Rejentem Kajetanem Chodeckim.

Wierzycieli z pobytu i zamieszkania niewiadomych:

Ad 3. *a.* Florjana Zambrzyckiego, *b.* Eleonory Zambrzyckiej, *c.* Febronji Zambrzyckiej, jako wierzycieli sumy, każda głowa po złp. 23,333 groszy 10 w dziale IV pod Nr. 12 *a. b. c.*

4. Mierzejewo Zamość z przyległościami Mierzejewo rabendy, Zapieczne, Nagórki, Brzyski, Janki, Łazy za wyłączeniem uwłaszczonych gruntów włościańskich, w Okręgu Sądowym Ostrołęckim; raty zaległe w chwili ogłoszenia sprzedaży wynoszą rsr. 146 kop. 58, vadium do licytacji rsr. 630, licytacja rozpocznie się od sumy rsr. 2,927, termin sprzedaży dóbr dnia 10 (22) Września 1869 roku, przed Rejentem Emiljanem Ordon.

Wierzyciela z pobytu i zamieszkania niewiadomego:

Ad 4. *a.* Stanisława Gutowskiego, jako wierzyciela reszty ostrzeżenia w dziale IV pod Nr. 2.

5. Żeromino Wielkie, za wyłączeniem uwłaszczonych gruntów włościańskich, w Okręgu Sądowym Pułtuskim; raty zaległe w chwili ogłoszenia wynoszą rsr. 87 kop. 99, vadium do licytacji rsr. 400, licytacja rozpocznie się od sumy rsr. 2,217 kop. 50, termin sprzedaży dóbr dnia 13 (25) Września 1869 roku, przed Rejentem Antonim Wołowskim.

Wierzyciela z pobytu i zamieszkania niewiadomego:

Ad 5. Augusta Hrabi Zamojskiego, jako wierzyciela kaucji złp. 3,800 z pod Nr. 6 działu IV.

6. Góra po uposażeniu włościan pozostałych, w Okręgu sądowym Płockim; raty zaległe w chwili ogłoszenia wynoszą rsr. 1,137 kop. 10½, vadium do licytacji rsr. 2,300, licytacja rozpocznie się od sumy rsr. 13,076, termin sprzedaży dóbr d. 15 (27) Września 1869 r. przed Rejentem Kajetanem Chodeckim.

Wierzycieli z pobytu i zamieszkania niewiadomych:

Ad 6. *a.* Konstancji Olszewskiej, *b.* Pauliny Olszewskiej, *c.* Marjanny Olszewskiej, *d.* Juljana Obrębskiego, *e.* Bonawentury Obrębskiego, jako współwierzycieli sumy złp 10,000 z pod Nr 8 działu IV i złp 5,000 z pod tegoż Numeru i działu.

f. Felixa Brudzyńskiego, jako wierzyciela ewikcji z pod Nr. 8 działu IV.

7. Linne i Stawiska lit. A. tudzież folwark Mokradle w territorjum i excorpore tychże dóbr erygowany, w Okręgu Sądowym Lipnowskim; raty zaległe w chwili ogłoszenia wynoszą rsr. 387 kop. 45, vadium do licytacji rsr. 1,600, licytacja rozpocznie się od sumy rsr. 8,978, termin sprzedaży dóbr d. 15 (27) Września 1869 r., przed Rejentem Kajetanem Chodeckim.

Wierzycieli z pobytu i zamieszkania niewiadomych:

Ad 7. *a.* Sukcesorów po Antonim Belkowskim wylegitymować się mających, *b.* Małgorzaty Sniechowskiej, *c.* Tekli Niemczewskiej, *d.* Sukcesorów Rozalji Smolińskiej, wylegitymować się mających, *e.* Honoraty Machczyńskiej, wszystkich jako wierzycieli reszty sumy złp 36,666 gr. 20 z pod Nr. 3 działu IV.

8. Ponikiew Mała z przyległościami Wolka Brzezińska i folwark Zambrzyce część na Kuninie i osada Białobrzegi, w Okręgu Sądowym Ostrołęckim; raty zaległe w chwili ogłoszenia wynoszą rsr. 365 kop. 99, vadium do licytacji rsr. 1,800, licytacja rozpocznie się od sumy rsr. 11,738 kop. 75, termin sprzedaży dnia 16 (28) Września 1869 r. przed Rejenten Emiljanem Ordon.

Wierzycieli z pobytu i zamieszkania niewiadomych:

Ad 8. Wincentego Koskowskiego, jako wierzyciela sumy złp. 20,000 z pod Nr. 7 działu IV.

W razie niedojścia do skutku powyższych sprzedaży w oznaczonym terminie dla braku licytantów, druga i ostateczna sprzedaż od zniżonego szacunku odbędzie się w terminie jak Dyrekcja Szczegółowa oznaczy i w pismach raz jeden ogłosi.

Przedaże powyższe odbędą się w terminach wyżej oznaczonych, poczynając od godziny 10 z rana w obec Radcy Dyrekcji Szczegółowej, gdyby zaś Rejent przed którym sprzedaż ma się odbywać był przeszkodzony, przedaż odbędzie się w jego kancelarji przed innym Rejentem który go zastąpi.

Uprzedza wszakże osoby interesowane, że gdyby w dniu do licytacji oznaczonym przypadło święto kościelne lub uroczystość galowa dworska pierwszego rzędu, sprzedaż odbędzie się w dniu zaraz następnym, w kancelarji tego samego Rejenta

Vadium do licytacji złożyć się mające, winno być w gotowiźnie lub w zamian w listach zastawnych lub likwidacyjnych z właściwemi kuponami, w takiej jednak ilości, któraby przedstawiała równą wartość sumy vadialnej w gotowiźnie obliczoną, temczasowo podług otrzymanej ceny giełdowej, z zastrzeżeniem stanowczego obrachowania, podług ceny, za jaką listy przez Dyrekcją Szczegółową w miejscu sprzedane zostaną z wolnej ręki.

Warunki licytacyjne są do przejrzenia w właściwych księgach wieczystych i w biórze Dyrekcji w godzinach biórowych.

Płock d. 11 (23) Marca 1869 r.
Prezes, Czapski.
Pisarz, Skonieczny.

N. D. 2643. *Пеплувская Таможня.*

Симъ увѣдомляетъ, что въ оной, 16 (28) сего Апрѣля съ 11 часовъ утра, будутъ продаваться ситецъ, платки бумажные и разные мелочные товары по оцѣнкѣ на 302 р. 17¼ коп.

Г. Неплувскъ, 3 Апрѣля 1869 г.
1—1 Управляющій, (.....).

N. D. 2252. *Начальникъ Владиславовскаго Уѣзда.*

На основаніи Указа Сувалкскаго Губернскаго Правленія отъ 14 Марта с. г. за N. 1169 объявляется, что 25 Апрѣля (7 Мая) с. г. въ присутствіи Владиславовскаго Уѣзднаго Управленія будутъ производится въ пятый разъ торги на отдачу въ арендное содержаніе пропинаціоннаго дохода на крестьянскихъ земляхъ въ 173 деревняхъ отошедшихъ отъ частнаго имѣнія Зыпле на время съ 20 Августа (1 Сентября) 1868 г. по 1 (13) Января 1870 г. отъ пониженной на ⅔ части суммы то есть отъ 1,184 р. 80 к. въ годъ. Желающіе затѣмъ торговатся должны явиться въ срокѣ и мѣстѣ выше означенныхъ съ деньгами требуемыми для представленія залога ¼ часть предложенной къ торгамъ суммы.

Торговые условія ежедневно въ здѣшнемъ Управленіи можно разсмотрѣть, исключая табельныхъ и праздничныхъ дней.

Г. Владиславовъ, 20 Марта 1869 г.
Начальникъ Владиславовскаго Уѣзда,
2—3 (.....).

N. D. 2655 Апрѣля 14 (26) дня с. г. въ 10 часовъ утра, палисандровые, махоневые мебели, фортепіано, за Желѣзною-брамою, и 16 (28) дня с. м. и г. въ 11 часовъ утра, махоневые и ясеновые мебели, на площади Северыновъ, въ Варшавѣ, будутъ проданы съ публичнаго торгу.

1—1 *Поплавскій*, Судебный Приставъ.

* * *

W dniu 14 (26) Kwietnia r. b. o godzinie 10 rano za Żelazną-bramą, meble palisandrowe, machoniowe, fortepian, i w dniu 16 (28) t. m. i r. o godzinie 11 rano, meble machoniowe i jesionowe, na targu Sewerynów zwanym, w Warszawie, przez publiczną licytację sprzedane zostaną.

1—1 *Popławski* Komornik.

N. D. 2650. Prawnie zajęte w egzekucji sądowej ruchomości, jako to: zegarki złote i srebre, drzewo budulcowe, wózek, lichtarze, lampa, komoda, sofa i t. p., w dniu 14 (26) Kwietnia r. b. o godzinie 10 z rana na targu na Grzybowie, 2 łóżka, 2 stoliki, kozeta, w dniu 16 (28) Kwietnia r. b. o godzinie 10 z rana na targu przed Trzema Krzyżami, dywany różnej wielkości i gatunku, w dniu 11 (23) Kwietnia r b. o godzinie 10 z rana na targu zą Żelazną-bramą, przez publiczną licytację sprzedane zostaną.

Warszawa dnia 9 (21) Kwietnia 1869 r.
1—1 A. *Gawryłów*, Komornik.

N. D. 2657. Podaje do publicznej wiadomości, że w dniu 14 (26) Kwietnia 1869 r. poczynając od godziny 10 z rana na gruncie wsi Dobrzyniec-Wielki w Powiecie Nowo-Mińskim Gubernji Warszawskiej, sprzedawane będą przez publiczną licytacją, fortepian machoniowy, kredens jesionowy, meble machoniowe i jesionowe, zegar, lampa, maszyna pistorjusza z wszelkiemi przyrządami, lustra i inne rozmaite przedmiota, jako zajęte w drodze egzekucji sądowej.

1—1 A. *Tymecki*, Komornik.

DONIESIENIA PRYWATNE.

DODATEK.

w Drukarni Rządowej Okręgu Naukowego Warszawskiego.—Za pozwoleniem Cenzury.

(Dalszy ciąg Obwieszczeń w Dodatku.)

OBWIESZCZENIA SĄDOWE i ADMINISTRACYJNE.

LICYTACJE I SPRZEDAŻE PUBLICZNE.

N. D. 2490. *Окружное Артиллерійское Управленіе.*

Въ Окружномъ Артиллерійскомъ Управленіи Варшавскаго военнаго округа будетъ произведенъ 15 (27) Мая 1869 года торгъ безъ переторжки, на перевозку артиллерійскихъ тяжестей изъ четырехъ крѣпостей и арсенала Варшавскаго округа въ теченіе 1869 и 1870 годовъ во всѣ мѣста Имперіи, Великаго Княжества Финляндскаго и Царства Польскаго, на подводахъ и по желѣзнымъ дорогамъ, на основаніи прилагаемыхъ при семъ условій.

Торгъ на перевозки изъ указанныхъ мѣсъ будетъ производиться отдѣльно на каждое мѣсто, то есть: особо на Новогеоргіевскую крѣпость, особо на Брестъ-Литовскую, особо на Ивангородскую и особо на Варшавскую Александровскую цитадель съ Варшавскимъ арсеналомъ.

При чемъ, если по окончаніи торга, одно лицо пожелаетъ взять на себя перевозки изъ всѣхъ крѣпостей и арсенала по цѣнамъ оставшимся на торгу, то это ему будетъ предоставлено. На торгу цѣны, съ пуда на сто верстъ слѣдуетъ объявлять на перевозки по шоссейнымъ и по обыкновеннымъ дорогамъ, отдѣльно на срочныхъ конныхъ, на обыкновенныхъ конныхъ и воловыхъ подводахъ.

Подрядчикъ долженъ исполнять перевозки на основаніи утвержденныхъ условій, съ соблюденіемъ сверхъ того правилъ, указанныхъ въ главѣ II разд. III кн. 1 ч. IV св. военныхъ постановленій о подрядахъ Военнаго Министерства.

Утвержденіе послѣднихъ цѣнъ оставшихся на торгу, будетъ зависить отъ высшаго Начальства, если объявленныя цѣны окажутся выгодными для казны; если же по невыгодности цѣнъ не будетъ утвержденъ подрядъ, то на это лицо не должно имѣть никакой претензіи.

На случай неисправности подрядчика, опредѣляется неустойка въ размѣрѣ на Варшавскую Александровскую цитадель съ Варшавскимъ арсеналомъ 2,000 руб., Новогеоргіевскъ 670 руб., Брестъ-Литовскъ 450 руб., Ивангородъ 300 руб. всего 3,420 руб. т. е. 20% отъ той суммы, которая употреблена на перевозки въ 1868 году.

Торгъ будетъ произведенъ изустно, съ допущеніемъ запечатанныхъ объявленій, но присылка запечатанныхъ объявленій отъ тѣхъ лицъ, которые лично или чрезъ повѣренныхъ будутъ участвовать въ изустномъ торгу, воспрещается и подобныя объявленія не будутъ приняты ни въ какое соображеніе.

Лица, желающія вступить въ изустный торгъ, обязаны до приступленія къ нему не позже 11 часовъ утра назначеннаго дня, представить при прошеніи, на узаконенной гербовой бумагѣ, документы о своемъ званіи и залоги въ обезпеченіе неустойки.

Запечатанныя объявленія должны быть поданы лично или присланы по почтѣ, съ такимъ расчетомъ, чтобы поступили въ Варшавское Окружное Артиллерійское Управленіе не позже 11-ти часовъ утра въ день назначенный для торга.

Запечатанныя объявленія, на основаніи 1990 ст. тома X ч. 1 Свода законовъ гражданскихъ должны заключать въ себѣ: 1. Согласіе принять подрядъ на точномъ основаніи объявленныхъ условій безъ перемѣны. 2. Цѣны съ каждаго пуда на сто верстъ, по шоссейнымъ и обыкновеннымъ дорогамъ особо на срочныя конныя, особо на обыкновенныя конныя и воловыя подводы. Цѣны должны быть написаны прописью, а не цифрами, и безъ всякихъ подчистокъ и поправокъ или съ оговорками объ нихъ. Въ цѣнахъ недопускается другихъ дробей кромѣ $3/4$, $1/2$, $1/4$, $1/8$ и $1/16$ к. с. 3. Мѣсто, пребываніе, званіе, имя и фамилію лица, мѣсяцъ и число когда написано. 4. При объявленіи должны быть приложены документы о званіи лица и 5. Залоги въ обезпеченіе неустойки.

Надпись на пакетѣ, въ которомъ запечатано объявленіе, должна быть слѣдующая: „Объявленіе въ Окружное Артиллерійское Управленіе Варшавскаго военнаго округа къ назначенному 15 (27) Мая мѣсяца 1869 г. торгу на перевозку артиллерійскихъ тяжестей.

Объявленія, заключающія въ себѣ условія въ чемъ либо не согласныя съ настоящимъ объявленіемъ или съ условіями, будутъ оставлены безъ всякихъ послѣдствій.

Г. Варшава, дня 2 Апрѣля 1869 г.

Начальникъ Артиллеріи,
Варшавскаго Военнаго Округа,
Генералъ Лейтенантъ, Дитерихсъ.
Правитель дѣлъ, Полковникъ,
Сомовъ.
за Старшаго Адъютанта,
Колежскій Секретарь, Яковлевъ.

УСЛОВІЯ

На перевозку тяжестей.

Перевозка предметовъ.

§ 1. Подрядчикъ обязывается по заключеніи контракта перевозить въ теченіи двухъ лѣтъ всякаго рода артиллерійскіе тяжести, какъ то: оружіе, порохъ, снаряды, припасы, металлы, орудія, машины и другія вещи вѣсомъ каждая не болѣе 70-ти пудовъ изъ крѣпостей: Варшавской, Новогеоргіевской, Брестъ-Литовской и Ивангородской, а равно изъ Варшавскаго арсенала, во всѣ мѣста Имперіи, Царства Польскаго и Великаго Княжества Финляндскаго, какъ по обыкновеннымъ дорогамъ на подводахъ, такъ и по желѣзнымъ дорогамъ, гдѣ оныя находятся на нижеизложенныхъ правилахъ.

Примѣчаніе. Тяжеловѣсные или громоздкіе предметы, въ которыхъ будетъ заключаться вѣсу болѣе 70-ти пуд., до перевозки подрядчика не относятся, и таковые будутъ отправляться каждый разъ особымъ за подрядомъ.

Разстояніе для слѣдованія транспортовъ.

§ 2. Перевозку на подводахъ производить обыкновенную и срочную, въ тѣхъ, чтобы транспорты проходили съ сутки среднимъ числомъ: на обыкновенныхъ подводахъ 25 верстъ, а на срочныхъ 50 верстъ, кромѣ слѣдованія по Финляндіи, гдѣ для срочныхъ подводъ назначается 40 верстъ въ сутки, по желѣзныхъ же дорогахъ время слѣдованія транспортовъ опредѣляется положеніями о тѣхъ дорогахъ. Лошади должны быть поставлены не изнуренныя и надежныя къ перевозкѣ тяжестей, повозки лѣтнія и зимнія для укладки тюковъ и другихъ предметовъ прочныя и надежныя, а упряжь въ надлежащей исправности, такъ, чтобы въ дорогѣ отъ усталости лошадей или отъ неисправности повозокъ или упряжи не могло случиться остановки.

Количество отправляемой клади и поставки подводъ.

§ 3. Артиллерійское вѣдомство Варшавскаго военнаго округа, имѣетъ право отправлять на подводахъ ежедневно, какъ въ одно такъ и въ разныя мѣста тяжестей не менѣе 30 пудъ и не болѣе 1000 пудовъ, распредѣляя оную по мѣрѣ надобности на срочную и обыкновенную и соотвѣтственно этому раздѣленію требовать отъ подрядчика поставки подводъ срочныхъ и обыкновенныхъ, необходимое же для поднятія, назначенной къ отправкѣ тяжести число подводъ, а также будутъ-ли онѣ одноконныя, парныя, троечныя или четверочныя и самое распредѣленіе тяжестей по подводамъ, сколько на каждую положить можно, предоставляется соображенію подрядчика, лишьбы показанная въ повѣсткѣ кладь была отправлена и доставлена на мѣсто исправно и въ свое время, заисключеніемъ пороха, который укладывается на повозкахъ не болѣе двухъ рядовъ боченковъ одинъ на другомъ. Въ случаѣ же отправленія тяжести менѣе тридцати пудовъ, подрядчикъ хотя не долженъ отказываться отъ отправленія оной, но разсчитывается провозную платою какъ за 30 пудовъ. Если же мѣстное начальство по перевозкамъ найдетъ возможнымъ и выгоднымъ отправить маловѣсныя (т. е. менѣе 30 пудовъ) тяжести другимъ способомъ, то подрядчикъ не вправѣ претендовать на таковое распоряженіе. Подводы обязанъ подрядчикъ ставить обыкновенныя не позже пяти сутокъ, а срочныя не позже трехъ сутокъ со дня полученія повѣстки, впрочемъ предоставляется ему ставить и прежде упомянутыхъ сроковъ, но безъ всякаго за это состороны казны вознагражденія. Обыкновенныя конныя подводы, назначаемыя подъ тяжести, нетребующія спѣшной доставки, могутъ быть замѣняемы подрядчикомъ воловыми подводами, гдѣ онѣ употребляются, но неиначе какъ съ разрѣшенія мѣста или лица отправляющаго кладь, которыя при допущеніи поставки воловыхъ подводъ, обязаны соображаться съ временемъ года и климатомъ тѣхъ мѣстностей, чрезъ которыя будутъ направлены транспорты. Для прохода въ сутки воловыхъ подводъ назначается среднимъ числомъ 90 верстъ

Перевозка клади по желѣзнымъ дорогамъ.

§ 4. По желѣзнымъ дорогамъ, какъ совершенно оконченнымъ и продолжаемыхъ еще постройкою, такъ и тѣмъ, которыя впредь могутъ быть устроены, подрядчикъ обязанъ производить перевозку всѣхъ допускаемыхъ къ отправкѣ по этимъ дорогамъ тяжестей, между всѣми пунктами, какъ соединенными непрерывнымъ путемъ желѣзныхъ дорогъ, такъ и не соединенными, но въ которые, по выгодности-ли провозной платы или для выигранія времени въ доставкѣ вещей, потребуется отправка транспортовъ по указанной ему въ маршрутѣ желѣзной дорогѣ, при чемъ наблюдается: а) что между пунктами соединенными не прерывною желѣзною дорогою, отправка тяжестей совершается по этой дорогѣ не смотря на разстояніе какъ бы оно ни было мало; въ мѣста же не соединенныя желѣзными дорогами, подрядчикъ обязывается перевозить тяжести по этимъ дорогамъ въ такомъ только случаѣ, когда пространство оныхъ составляетъ не менѣе 100 верстъ; при меньшемъ-же разстояніи предоставляется на волю подрядчика отправить транспортъ на подводахъ или по желѣзной дорогѣ; но въ послѣднемъ выборѣ онъ получаетъ плату по разсчету, назначаемому за провозъ по желѣзнымъ дорогамъ, и б) тяжести отправляемыя по желѣзнымъ дорогамъ съ мѣста, находящіеся въ сторонѣ отъ этихъ дорогъ, должно направлять по маршруту для перекладки съ желѣзной дороги на подводы, на такія пункты, въ которыхъ менѣе можетъ встрѣтится затрудненія въ наймѣ подводъ, для дальнѣйшаго отправленія транспортовъ отъ желѣзной дороги. Такими мѣстами могутъ считаться города губернскіе, уѣздные и заштатные и посады лежащіе въ недальномъ разстояніи отъ желѣзныхъ дорогъ, напримѣръ на Николаевской дорогѣ: Вышній-Волочекъ и Тверь на С. Петербургско-Варшавской желѣзной дорогѣ: Луга, Псковъ, Островъ, Режица, Динабургъ, Свѣнціаны, Вильно, Новые-Троки, Гродно, Бѣлостокъ и Суражъ; на Ришско-Динабургской дорогѣ: Якобштадтъ и Фридрихштадтъ на вѣтви Варшавской дороги идущей къ пруской границѣ, Ковно и Маріамполь. Впрочемъ представляется подрядчику по усмотрѣнію его, переложить тяжесть съ желѣзной дороги на подводы и не доходя до указаннаго въ маршрутѣ мѣста, съ тѣмъ однакожъ, что провозная плата назначится ему по первоначальному маршруту, безъ прибавки за сокращенный проѣздъ по желѣзной дорогѣ.

Повѣстки о поставкѣ подводъ и отправка клади.

§ 5. На каждый отправляемый транспортъ дается подрядчику письменная повѣстка съ означеніемъ мѣсяца и числя (прописью а не цыфрами), на которое слѣдуетъ поставить подводы срочныя или обыкновенныя, или же тѣ и другія одновременно, какъ велика тяжесть и въ чемъ она заключается. При этомъ строго наблюдается, чтобы количество тяжести въ одной повѣсткѣ не превосходило 1000 пудовъ, а если же случится транспортъ, въ 2000 пуд., то на вторую тысячу повѣстка, посылается на другой день, такъ, чтобы на всякое превышающее 1000 пуд. количество, требованіе къ порядчику обращалось на слѣдующій день. Но отправляемыя по желѣзнымъ дорогамъ тяжести изъ одного мѣста въ другое соедяненныя этими дорогами, могутъ заключать въ одномъ транспортѣ и болѣе 1000 пуд. Въ полученіи повѣстки, которая записывается въ особую шнуровую книгу, подрядчикъ или его повѣренный росписывается по той же книгѣ, съ означеніемъ времени когда получена имъ повѣстка, прописывая день и часъ полученія словами, а не цыфрами.

Маршруты для слѣдованія транспортовъ.

§ 6. Транспорты отправлять по выдаваемымъ отъ казны маршрутамъ, составленнымъ согласно съ почтовымъ дорожникомъ избирая самый кратчайшій путь и наблюдая при томъ: а) если съ мѣста отсылки или на пути слѣдованія транспорта, представиться возможность совершить весь путь или часть онаго по желѣзной дорогѣ, то въ маршрутѣ слѣдуетъ обозначать, на какой именно станціи, вещи должны быть переложены на желѣзную дорогу и въ какомъ мѣстѣ съ нова надлежитъ ихъ переклaсть на подводы для доставленія по назначенію; б) мѣста для перекладки съ подводъ на желѣзную дорогу и обратно на подводы для отправки по назначенію избирать самыя удобныя и ближайшія, какъ отъ мѣста отправленія транспортовъ, такъ и отъ мѣста, въ которое онѣ посланы, хотя бы при этомъ путь по маршруту уклонился отъ почтоваго дорожника и составилъ разстояніе противъ онаго болѣе, лишь-бы провозная плата обошлась для казны дешевле; в) если съ мѣста отправки или по пути слѣдованія представится возможнымъ перевезть тяжесть на нѣкоторое разстояніе воднымъ сплавомъ, и въ тѣхъ мѣстахъ желѣзныхъ дорогъ не будетъ, то подрядчику предоставляется воспользоваться сплавомъ и получить плату контрактную назначенную за сухопутную перевозку на подводахъ, но въ такомъ случаѣ срокъ для слѣдованія водою разсчитывается сообразно тому, на какихъ подводахъ транспортъ назначенъ къ отправкѣ, ежели на обыкновенныхъ, то срокъ установленный для перевозки обыкновенной, если же на срочныхъ, то срокъ условленный для перевозки срочной. За гибель или повреждеціе груза, при водяномъ сплавѣ отъ какихъ бы причинъ они не произошли, подрядчикъ отвѣтствуетъ всѣмъ своимъ имуществомъ. Взысканіе за погибшія и утраченныя вещи ограничивается суммою, въ которую онѣ обошлись въ казнѣ по заготовленію. Уплата всѣхъ сборовъ и пошлинъ, взыскиваемыхъ по пути на улучшеніе водяныхъ сообщеній, въ пользу городовъ и проч относятся къ обязанности подрядчика безъ всякаго участія казны. Но ежели по соображеніямъ артиллерійскаго вѣдомства, признано будетъ выгоднымъ отправить тяжести сперва сухопутно, а потомъ водою, сплошъ до самаго мѣста назначенія, посредствомъ существующихъ пароходныхъ обществъ, въ особенности общества Кавказъ и Меркурій, которому Высочайше утвержденнымъ 4 Февраля 1863 г. уставомъ (§ 9) предоставлено исключительное право перевозки вообще казенныхъ грузовъ, по цѣнамъ уменьшеннымъ противъ устава, то въ такомъ разѣ, подрядчикъ сухопутной перевозки, обязанъ всѣ такія тяжести доставить только до пристаней сплавныхъ рѣкъ или портовыхъ городовъ.

Примѣчаніе. Перевозка поименованныхъ въ § 1 условій обыкновенныхъ не тяжеловѣсныхъ предметовъ по прямымъ или не прерывнымъ водянымъ сообщеніямъ, напримѣръ: изъ одной крѣпости Варшавскаго Округа въ другую, до подрядчика не относится, а таковыя вещи, если признается смотря по времени года возможнымъ, будутъ отправляться водою каждый разъ особымъ подрядомъ.

Укупорка, взвѣшиваніе и навалка клади и подводы.

§ 7. Предъ отправкою тяжести, подрядчику или его прикащику совмѣстно съ артиллерійскимъ начальствомъ, осмотрѣть и удостовѣрится прочна-ли укупорка вещей, самая же укопорка, упаковка и увязка клади производится отъ казны, а на подстилку и подкрышку даются подрядчику рогожки и цыновки казенныя, которыя невходятъ въ вѣсъ перевозимыхъ тяжестей. Потомъ по поставкѣ подводъ, кладь взвѣшивается въ присутствіи подрядчика или его повѣреннаго и лицъ по назначенію начальства, отправляющаго тяжести, накладку же тяжести на вѣсы и возы, также какъ и складку съ возовъ по доставленіи тяжести на мѣсто, производить подрядческимъ извощикамъ. Затѣмъ по перевѣскѣ и навалкѣ на возы клади, накладную вѣдомость о дѣйствительномъ вѣсѣ отправляемыхъ предметовъ съ укупоркою (за исключеніемъ постилки и покрышки) или безъ укупорки для тѣхъ, которые съ ней ненуждаются, подписать подрядчику, или его прикащику совмѣстно съ чиновникомъ, который сдалъ вещи транспортному надсмотрщику, а также съ надсмотрщикомъ и командиромъ мѣста, отправляющаго тяжести или офицерами по его назначенію. Сверхъ сего вмѣняется въ обязанность отправителямъ тяжестей наблюдать, чтобы назначенныя къ отсылкѣ вещи непремѣнно были укупорены и совершенно приготовлены для отправки къ сроку, назначенному въ повѣсткѣ для поставки подводъ, въ случаѣ же неисполненія сего правила, виновные подвергаются опредѣленному въ 16 пунктѣ въ пользу подрядчика денежному взыскзнію.

Примѣчаніе. За умышленное показаніе вѣса въ тюкахъ, ящикахъ и проч. болѣе нежели дѣйствительно въ нихъ заключается, съ чиновникомъ при вѣсахъ находившимся, транспортнымъ начальникомъ и подрядчикомъ или его повѣреннымъ, бывшимъ при взвѣшиваніи, поступается, какъ съ похитителями казенной собственности.

По подписаніи накладной, (въ которой показывается: 1) нумеръ тюка или ящика; 2) званіе вещей въ немъ заключающихся и обвязки на него употребленной; 3) число тѣхъ и другихъ вещей; 4) вѣсъ каждаго тюка или ящика), отъ подрядчика не пріемлются въ послѣдствіи никакія претензіи на невѣрность вѣса. При перевозкѣ же вещей по желѣзной дорогѣ, подрядчикъ, по квитанціи оной, получаетъ плату за дѣйствительный вѣсъ въ вещахъ, считая вѣсъ циновокъ и рогожъ назначаемыхъ на подстилку и покрышку.

Повѣренные подрядчика и остановка транспортовъ въ мѣстахъ безопасныхъ отъ огня.

§ 8. Для отвращенія могущихъ случиться

въ пути затрудненій при каждомъ транспортѣ подрядчикъ долженъ имѣть повѣреннаго или прикащика, котораго избираетъ по своему усмотрѣнію, хотя бы и изъ извощиковъ, но съ тѣмъ, чтобы тотъ, кто будетъ избранъ имѣлъ или довѣренность отъ подрядчика или условіе, заключенное съ извощиками. На обязанности и отвѣтственности повѣреннаго или прикащика подрядчика остается: а) исполненіе установленныхъ по вѣдомству Путей сообщенія правилъ для слѣдованія транспортовъ и б) чтобы транспортъ для кормовъ и ночлеговъ не останавливался на дворахъ или селеніяхъ, но только въ мѣстахъ совершенно отъ огня безопасныхъ; при перевозкахъ же горючихъ веществъ не останавливаться ближе 100 саженъ отъ жилья, не разводить огня и не курить табаку ближе этого разстоянія; при лѣтней перевозки достаточно и чаще подмазывать оси и колеса, чаще осматривать вещи, чтобы укопорка не поирedилась, безъ надобности не перекладывать вещей съ одного воза на другой и все это соблюдать непремѣнно, за чѣмъ особенно смотрѣть транспортному офицеру. При всякой остановкѣ транспорта назначать извощиковъ поочередно дневальными. При неисполненіи этого правила, за уничтоженіе или повреждение вещей отъ случившагося чрезъ то пожара, подрядчикъ безусловно отвѣчаетъ пополненіемъ казеннаго убытка по стоимости уничтоженныхъ и поврежденныхъ вещей.

Дорожные сборы.

§ 9. Всѣ дорожныя сборы и шоссейныя деньги подрядчикъ принимаетъ на свой счетъ, не требуя отъ казны никакого вознагражденія.

Обязанности транспортнаго начальника.

§ 10. Для надзора за транспортомъ назначается особый надсмотрщикъ, съ конвойною командою, которая продовольствуется на счетъ казны, но обыковенная поклажа команды должна быть везена въ транспортѣ на подводахъ безплатно. Надсмотрщикъ не входитъ ни въ какіе разсчеты съ извощиками по перевозкѣ и въ разбирательства споровъ между ними и подрядчикомъ.

При отправленіи транспорта, подрядчикъ или его повѣренный долженъ вручить транспортному надсмотрщику узаконенные виды всѣхъ отправляющихся съ транспортомъ извощиковъ и условіе, какое имъ съ извощиками заключено будетъ. По прибытіи транспорта на мѣсто назначенія, транспортный надсмотрщикъ представляетъ начальству той команды, къ которой транспортъ отправленъ, условіе, заключенное подрядчикомъ съ извощиками, и паспорта. Если со стороны извощиковъ никакой неисправности не послѣдовало, то начальникъ команды возвращаетъ паспорты извощикамъ, а условіе подрядчику или его повѣренному. Если же извощики были не исправны, то паспорты ихъ отдаетъ подрядчику или его повѣренному, для отысканія причиненнаго ему неисправностію извощиковъ убытка; когда же ни подрядчика ни повѣреннаго его на лицо не будетъ, то начальникъ команды отсылаетъ самихъ извощиковъ, паспорты ихъ, условіе заключенное ими съ подрядчикомъ въ мѣстную полицію, для поступленія относительно удовлетворенія подрядчика, по симъ условія и ограничиваетъ тѣмъ свои дѣйствія; дальнѣйшее же ходатайство по сему предмету начальникъ команды предоставляетъ подрядчику или его повѣренному, почему для объявленія имъ о семъ, безъ малѣйшаго промедленія времени, сообщаетъ начальнику той команды, отъ коей транспортъ отправленъ. Транспортный надсмотрщикъ постоянно заботится въ продолженіи пути о сохраненіи въ цѣлости перевозимыхъ вещей и для того долженъ часто осматривать повозки, дабы вещи не могли потереться отъ нихъ, или замокнуть отъ дождя, отвѣтствуя за недосмотръ и согласно данной ему инструкціи, дѣлаетъ повременныя донесенія начальству объ успѣхѣ слѣдованія транспорта. Если же въ слѣдованіи транспорта встрѣтится препятствіе отъ неустройства по дорогѣ мостовъ и переправъ чрезъ рѣки, то транспортный начальникъ требуетъ въ городахъ отъ градской, а въ селеніяхъ и деревняхъ отъ земской полиціи распоряженія къ устраненію встрѣченнаго препятствія. Если въ семъ случаѣ транспортъ имѣлъ остановку, то транспортный начальникъ получаетъ отъ мѣстнаго начальства свидѣтельство, съ означеніемъ причины и времени остановки транспорта. Свидѣтельства таковыя транспортный начальникъ въ подлинникѣ представляетъ тому начальству, отъ котораго отправленъ транспортъ и доноситъ Начальнику Артиллеріи Варшавскаго округа.

Въ случаѣ болѣзни или смерти въ дорогѣ транспортнаго начальника, заступаетъ его мѣсто находящійся при транспортѣ фейерверкеръ или конвойный.

Если же транспортъ сопровождается фейерверкеромъ или конвойнымъ, то въ случаѣ его болѣзни или смерти, повѣренный подрядчика, обязанъ заявить о томъ мѣстному военному или полицейскому начальству, которое въ такомъ случаѣ должно безъ замедленія назначить къ транспорту благонадежнаго конвоира, вручивъ ему всѣ транспортные документы и отправить транспортъ далѣе по маршруту, въ случаѣ же происшедшей отъ того задержки транспорта, мѣстное начальство обязано увѣдомить то мѣсто, куда вещи отправлены.

Срокъ на перекладку клади въ пути.

§ 11. Останавливаться въ пути, кромѣ особыхъ случаевъ, дозволяется только для кормовъ и ночлеговъ. Къ особымъ случаямъ остановокъ транспортовъ въ пути относится: перекладка вещей съ тѣлегъ на сани и съ саней на тѣлеги, также съ конныхъ подводъ на воловыя и съ воловыхъ на конныя. На все это полагается времени для транспорта, слѣдующаго на обыкновенныхъ подводахъ, двое сутокъ, а на срочныхъ одни сутки. Впрочемъ перевалка тяжестей съ однѣхъ подводъ на другія допускается и по другимъ надобностямъ подрядчика, но на это особаго скора не полагается, а должно быть исполнено въ тотъ же день, какъ прибудетъ транспортъ на мѣсто перевалки. При перевалкѣ же клади съ конныхъ на воловыя подводы, транспортный надсмотрщикъ обязанъ немедленно доносить о томъ начальству, по распоряженію коего транспортъ отправленъ, которое принимаетъ его въ соображеніе при разсчетѣ съ подрядчикомъ и удовлетворяетъ его платою, положенною въ договорѣ за воловыя подводы.

При отправкѣ тяжестей по желѣзной дорогѣ изъ мѣстъ, соединенныхъ желѣзною дорогую, подрядчикъ по пріемѣ таковой согласно § 4 условій, обязанъ доставить и сложить съ подводъ на вагоны, съ такимъ разсчетомъ времени, чтобы транспортъ послѣ того могъ выступить не позже двухъ дней, а по прибытіи же на мѣсто, долженъ приступить къ перевозкѣ клади въ склады тѣхъ мѣстъ, куда таковая назначена, въ тотъ же и отнюдь не позже какъ на другой день, кладь же подлежащая дальнѣйшей перевозкѣ на подводахъ должна быть сложена съ вагоновъ на подводы и отправлена по назначенію не позже двухъ сутокъ, считая срокъ съ того времени, когда тяжесть прибудетъ по желѣзной дорогѣ въ назначенный по маршруту пунктъ. Это правило соблюдается подрядчикомъ при перекладкѣ клади съ подводъ на вагоны и обратно, въ тѣхъ случаяхъ, когда будетъ таковая отправлена изъ складовъ на подводахъ, а потомъ согласно маршрута по желѣзной дорогѣ. Если же подрядчикъ въ опредѣленный положеніемъ о желѣзныхъ дорогахъ срокъ не приметъ клади для отправленія по назначенію и за это потребуется плата, то онъ долженъ таковую принять на свой счетъ, не требуя за то отъ казны никакого вознагражденія.

Срокъ для перемѣны негодныхъ лошадей и подводъ.

§ 12. Если въ дорогѣ заболѣютъ или изнурятся одна или нѣсколько лошадей, такъ что на нихъ проодлжать путь будетъ не возможно, или изломаются повозки, то подрядчикъ или его повѣренный, долженъ замѣнить изнуренныхъ лошадей или воловъ и поломанныя повозки: при слѣдованіи транспорта на срочныхъ подводахъ не далѣе однихъ сутокъ, а при слѣдованіи на обыкновенныхъ подводахъ не далѣе двухъ дней, при остановкѣ же всего транспорта отъ изнуренія всѣхъ лошадей или воловъ или порчи всѣхъ повозокъ подрядчикъ или его повѣренный, долженъ перемѣнить то и другое въ срочномъ транспортѣ въ теченіи двухъ сутокъ, а въ обыкновенномъ, въ теченіе трехъ сутокъ. Если же подрядчикъ или его повѣренный не перемѣнитъ тѣлегъ на сани, или сани на тѣлеги, или незамѣнитъ заболѣвшихъ и изнуренныхъ лошадей и воловъ, равно поломанныхъ повозокъ другими надежными, то по прошествіи означенныхъ сроковъ, на другой же день транспортный начальникъ распоряжается на счетъ подрядчика наймомъ новыхъ подводъ, ики покупкою повозокъ при содѣйствіи въ томъ мѣстнаго начальства и въ присутствіи повѣреннаго или прикащика подрядическаго, если онъ будетъ на лицо, а въ случаѣ отсутствія, безъ него съ какого бы то ни было передачею противъ контрактной цѣны.

Отвѣтственность подрядчика по доставкѣ клади.

§ 13. Подрядчикъ отвѣчаетъ: а) за потерю вещей не укупоренныхъ; б) за потерю бочекъ, тюковъ и ящиковъ съ вещами; в) за поврежденіе вещей не укупоренныхъ; г) за поврежденіе вещей укупоренныхъ если укупорка въ дорогѣ побьется или потрется и д) за поврежденіе вещей отъ подмочки. Отвѣтственность за все это ограничивается стоимостью вещей по тѣмъ цѣнамъ, по которымъ онѣ обошлись казнѣ.

О залогахъ.

§ 14. При вступленіи въ подрядъ подрядчикъ въ обезпеченіе неустойки, обязанъ представить залогъ въ 20% отъ суммы 17000 руб., употребленной на годовую перевозку въ 1868 году. По суммѣ этой залогъ представленъ на крѣпости Новогеоргіевскую 670 руб, Брестъ-Литовскую 450 руб., Ивангородскую 300 руб. и въ Варшавскую Александровскую цитадель съ Варшавскимъ арсеналомъ 2000 руб., всего 3420 руб.; залоги до истеченія срока принимаемой обязанности неосвобождается безъ замѣны другимъ благонадежнымъ; но при неисправности или въ случаѣ утраты или порчи вещей, взысканіе обращается первоначально на причитающіяся подрядчику суммы за оконченныя перевозки, потомъ на залогъ; если же по причинѣ взысканій съ подрядчика на основаніи сего пункта, залогъ имъ представленный истощиться или уменьшиться, то онъ обязывается представить новый залогъ до полной опредѣленной по контракту для того суммы; въ противномъ случаѣ ему отказывается отъ подряда перевозки; а въ случаѣ не покрытія залогомъ взысканія, оно распространяется на все принадлежащее подрядчику имущество и пополняется продажею онаго. Само собою разумѣется, что обезпечивающій исправность договора вышеозначенный залогъ, какъ допущенный по суммѣ примѣрно принятой, не можетъ служить размѣромъ всей обязанности подрядчика, которая должна опредѣлиться дѣйствительною потребностью перевозокъ на основаніи 3-го пункта условій.

Неустойка состороны подрядчика.

§ 15. За неисправность со стороны подрядчика опредѣляется слѣдующая неустойка: а) Если подрядчикъ незаключитъ контракта по объявленіи ему объ утвержденіи за нимъ подряда, въ теченіе двухъ недѣль или откажется отъ подряда, то съ него взыскивается неустойка равная залогу. б) Если транспортъ съ вещами не будетъ доставленъ на мѣсто назначенія въ опредѣленный договоромъ срокъ, т. е. по разсчету на каждые сутки для срочныхъ подводъ по 50 или по 40 верстъ и для обыкновенныхъ конныхъ по 25 верстъ и воловыхъ по 20 верстъ, какъ опредѣлено въ пунктахъ 2 и 3, за исключеніемъ допускаемыхъ пунктами 10, 11 и 12 остановокъ и простоевъ, то подрядчикъ подвергается платежу неустойки: за просрочку транспорта отправленнаго на срочныхъ подводахъ отъ 1 до 5 дней по 2%, отъ 5 до 8 дней по 4%, отъ 8 до 12 дней по 6%, отъ 12 до 15 дней по 8%, а свыше 15 дней полной неусуойкѣ т. е. по 20% вообще на ту сумму, которой стоятъ казнѣ полный провозъ просроченнаго транспорта; за просрочку транспорта отправленнаго на обыкновенныхъ подводахъ съ подрядчика взыскивается въ неустойку за первую недѣлю просрочки 2%, въ теченіе второй недѣли 4%, въ теченіе третій недѣли 6%, въ теченіе четвертой недѣли 8%, за просрочку же болѣе мѣсяца полная неустойка въ 20% вообще съ полной суммы причитающейся отъ казны за провозъ. в) Неустойка за не прибытіе въ свое время транспорта отправленнаго на срочныхъ подводахъ не слагается, такъ какъ плата за срочную перевозку превышая цѣну обыкновенной перевозки, обращается на явный убытокъ для казны; но ежели просрочка срочнаго транспорта произойдетъ отъ причинъ въ 750 ст. 4 ч. 1 кн. Св. воен. пост. поименованныхъ, тогда на основаніи этого закона неустойка должна быть сложена. г) За невыставку подводъ въ условленные въ пунктѣ 3 сроки и не отправку вещей взыскивается 20% изъ причитавшейся провозной платы*), но если подрядчикъ пропустивъ срокъ опредѣленный на выставку подводъ, поставитъ однако же подводы и отправитъ на нихъ тяжести, то въ этомъ случаѣ неустойка взыскивается не въ размѣрѣ, опредѣленномъ за невыставку подводъ, а въ размѣрѣ показанномъ въ пунктѣ б; за просрочку въ доставленіи транспорта на мѣсто, и при томъ, если транспортъ прибудетъ на мѣсто въ срокъ, опредѣленный для слѣдованія подводъ, считая оный не со дня поставки подводъ, а съ того дня, въ который слѣдовало поставить оныя по 3-му пункту, то подрядчикъ вовсе неподвергается взысканію неустойки. д) Всѣ расходы при наймѣ подводъ въ пути или при покупкѣ на дорогѣ повозокъ вмѣсто поломанныхъ по пункту 12, на пополненіе утраты вещей или за исправленіе поврежденій въ вещахъ по пункту 13-му относится на отвѣтствѣнность подрядчика и взыскиваются, согласно пункта 44-го рубль за рубль, первоначально изъ провозной платы, а за недостаткомъ ея изъ залоговъ, при недостаткѣ же оныхъ изъ всего имущества подрядчика, какое по разысканію у него останется. е) При неисправности подрядчика, сверхъ упомянутой неустойки или издержки казны и вообще оставшихся за нимъ въ долгу денегъ, съ него взысканы будутъ и узаконенные проценты, сколько причтется за все время чрезъ мѣсяцъ со дня объявленія ему окончательнаго разсчета, по день уплаты взысканія. Впрочемъ, если остановка и просрочка транспортовъ произойдетъ отъ причинъ закономъ допускаемыхъ, то подрядчикъ освобождается отъ неустойки, буде о дѣйствительности причинъ этихъ, представитъ въ назначенный срокъ, установленное свидѣтельство мѣстнаго начальства, независимо отъ донесеній транспортнаго надсмотрщика.

Неустойка со стороны казны.

§ 16. Казна съ своей стороны обязывается платить подрядчику неустойку въ слѣдующихъ случаяхъ: а) Если поставленныя подрядчикомъ въ срокъ подводы при накладкѣ или складкѣ вещей, будутъ продержаны сверхъ необходимаго для того времени: обыкновенныя болѣе двухъ дней; а срочныя болѣе сутокъ, то за всѣ послѣдующіе дни казна платитъ подрядчику за простой подводъ по $57^1/_2$ коп. въ сутки за каждую лошадь или вола. б) Въ случаѣ задержки транспорта на карантинѣ или когда будетъ остановленъ по особому распоряженію Главнаго или мѣстнаго начальства, казна платитъ подрядчику на прокормъ лошадей или извощиковъ ту сумму какая причтется по времени задержки, разсчитывая по числу верстъ, какое въ это время транспортъ долженъ бы прослѣдовать, по вѣсу въ немъ заключающемуся и по контрактной цѣнѣ за перевозку. Неустойки вышеозначенныя выдаются немедленно при удовлетвореніи подрядчика провозною платою и потомъ взыскиваются съ виновныхъ въ неправильномъ задержаніи транспорта.

Цѣна на перевозки.

§ 17. За перевозки во всѣ мѣста Имперіи, въ Финляндію и въ Царство Польское подрядчику платится съ пуда на сто верстъ: а) изъ Варшавской Александровской цитадели съ Варшавскимъ арсеналомъ за обыкновенныя перевозки на конныхъ подводахъ по шоссе коп. и не по шоссе по коп., на воловыхъ подводахъ по шоссе коп. и не шоссе по коп., а за экстренныя на конныхъ подводахъ по шоссе по коп. и не шоссе по коп., б) изъ Новогеоргіевской за обыкновенныя на конныхъ подводахъ по шоссе по коп. и не шоссе по коп., на воловыхъ подводахъ по шоссе по коп. и не шоссе по коп., а за экстренныя на конныхъ подводахъ по шоссе по коп. и не шоссе по коп., в) изъ Брестъ-Литовской: за обыкновенныя на конныхъ подводахъ по шоссе по коп. и не шоссе по коп., на воловыхъ подводахъ по шоссе по коп. и не шоссе по коп., а за экстренныя на конныхъ подводахъ по шоссе по коп. и не шоссе по коп., и г) изъ Ивангорода: за обыкновенныя на конныхъ подводахъ по шоссе по коп. и не шоссе по коп., на воловыхъ подводахъ по шоссе по коп. и не шоссе по коп., а за экстренныя на конныхъ подводахъ по шоссе коп. и не шоссе по коп. За перевозки по желѣзнымъ дорогамъ тяжестей, согласно 4-го пункта сихъ условій, подрядчикъ получаетъ плату по установленной начальствомъ желѣзныхъ дорогъ таксѣ, съ надбавкою денегъ положенныхъ въ пользу агенства, гдѣ оное учреждено, и сверхъ того куртажныхъ за хлопоты и въ вознагражденіе издержекъ при перекладкѣ тяжестей съ подводъ на вагоны и изъ вагоновъ на подводы, а также подвозку изъ складовъ къ дорогѣ и отвозку отъ нея къ мѣсту складки гдѣ это потребуется, напримѣръ въ Варшавѣ, Петербургѣ, Москвѣ и проч. За отправку же клади сначала на подводахъ, а потомъ по желѣзной дорогѣ напримѣръ, изъ Бреста въ Варшаву, а изъ Новогеоргіевска въ Брестъ, подрядчикъ получитъ плату за перевозку до станціи желѣзной дороги по контрактной цѣнѣ съ пуда на сто верстъ, а за доставку клади по желѣзной дорогѣ пользуется согласно этого пункта куртажными деньгами.

Величина куртажа опредѣляется: а) въ 20% если цѣна какая будетъ заплачена управленію желѣзныхъ дорогъ и его агенству за пройденныя транспортами разстоянія, составитъ не болѣе 10 коп. съ пуда на сто верстъ и б) въ 10 процентовъ если цѣна, управленію и агенству заплоченная будетъ превышать 10 коп. съ пуда на 100 верстъ. Плата эта вообще производится предъ отправкою транспорта въ полной суммѣ и при томъ по примѣрному разсчету, съ тѣмъ, что передача удерживается при слѣдующей отправкѣ, а не доплаченныя деньги выдаются немедленно по полученіи свѣдѣній отъ агенства или начальства желѣзныхъ дорогъ о количествѣ денегъ уплаченныхъ за перевезенныя по этимъ дорогамъ тяжести.

Такъ какъ разстояніе разсчитывается по почтовому дорожнику отъ города до города, то въ случаѣ нахожденія склада, или другаго мѣста, изъ котораго отправляются, или доставляются вещи, не около черты города до котораго маршрутъ составленъ, но въ срединѣ города или на другомъ концѣ онаго, такъ что подводы должны прослѣдовать извѣстное пространство по улицамъ этого города, то подрядчикъ не можетъ требовать никакой дополнительной платы за разстояніе пройденное по городу, а долженъ до-

*) При непоставкѣ въ срокъ подводъ, начальство обязанное отправлять тяжести, само нанимаетъ подводы, невыходя изъ контракной цѣны, съ прибавкою неустойки, слѣдующей съ подрядчика, а при невозможности нанять по этой цѣнѣ даже и съ передачею противъ оной но никакъ не выше справочной.

вольствоваться разсчетомъ составленнымъ по маршруту.

Уплата подрядчику денегъ за отправленныя тяжести будетъ производится по ассигновкамъ Варшавскаго Окружнаго Артиллерійскаго Управленія изъ тѣхъ находящихся въ раіонѣ Варшавскаго военнаго округа казначействъ изъ которыхъ онъ пожелаетъ получать деньги, но не иначе, какъ по представленіи накладныхъ объ отправленныхъ тяжестяхъ и по полученіи свѣдѣнія объ исправной доставки клади на мѣсто.

Выдача первой половины провозной платы.

§ 18. При перевозкахъ не по желѣзнымъ дорогамъ, задатокъ ни при заключеніи ни послѣ заключенія контракта не выдается, а вмѣсто того выдается въ счетъ провозной платы по навалкѣ клади на подводы, по разсчету отправляемой клади 50%, каковая выдача должна быть обезпечена подводами т. е. лошадьми или волами и упряжью извощиковъ, коихъ на то условія и паспорты какъ сказано въ пунктѣ 10, отдаются транспортному надсмотрщику.

Порядокъ и случаи выдачи провозной суммы.

§ 19. Плату денегъ производить за каждый доставленный транспортъ немедленно, выдавая деньги всѣ сполна, за вычетомъ выданныхъ по навалкѣ на подводы тяжести и выдачу эту по разсчету производить немедленно же по полученіи увѣдомленія отъ того мѣста, куда тяжесть будетъ отправлена; начальникъ же того мѣста о каждомъ прибывшемъ транспортѣ долженъ отправлять свое донесеніе съ первою отходящею почтою и отнюдь не позже, какъ въ теченіи семи дней по прибытіи транспорта. За неисполненіе въ точности этого правила виновные будутъ подвергаемы денежному взысканію, равняющемуся уплоченнымъ подрядчику со стороны казны процентамъ, за несвоевременную выдачу ему провозныхъ денегъ; по не полученію донесенія о прибытіи транспорта на мѣсто. Если находящійся въ пути транспортъ, по какимъ либо не предвидимымъ обстоятельствамъ, по распоряженію начальства долженъ быть остановленъ, возвращенъ или направленъ въ другое мѣсто, то подрядчикъ обязывается исполнить таковое распоряженіе начальства и въ сихъ случаяхъ дѣлается слѣдующій разсчетъ: если транспортъ долженъ быть остановленъ не доѣзжая до прежде назначеннаго мѣста, или навравленъ будетъ въ сторону къ мѣсту ближайшему нежели прежде было назначено, то казна удовлетворяетъ подрядчика провозными деньгами не за то только разстояніе, которое транспортъ прослѣдовалъ, а за все которое онъ долженъ былъ прослѣдовать, до прежде назначеннаго мѣста; если же транспортъ находящійся въ пути долженъ быть обращенъ назадъ, или проѣдетъ далѣе прежде назначеннаго мѣста или направленъ будетъ въ сторону, къ мѣсту болѣе отдаленному, нежели прежде было назначено, то во всѣхъ сихъ случаяхъ подрядчикъ получаетъ плату по контрактной цѣнѣ, за дѣйствительно пройденное разстояніе, но если прежде выѣзда транспорта за черту города или мѣста, изъ котораго кладь отправляется, понадобиться измѣнить количество тяжести, находящейся въ транспортѣ или вовсе отмѣнить отправку въ то мѣсто, куда назначалось, то подрядчику казна платитъ по 57½ коп. серебромъ въ сутки на каждую лошадь или вола, считая плату эту съ того дня, когда подводы поставлены, и потомъ, когда кладь будетъ окончательно свалена, по числу подводъ не выступившихъ въ путь.

Разсчетъ съ подрядчикомъ по окончаніи срока контракту.

§ 20. По окончаніи контрактнаго срока, а съ симъ вмѣстѣ и подряда составляется и предъявляется подрядчику или его повѣренному установленный § 241 наставленія объ отчетности военнаго вѣдомства окончательный разчетъ, противъ котораго онъ, въ случаѣ неудовольствія, обязанъ предъявить свою претензію не далѣе шести недѣль.

Передача контракта.

§ 21. Право передачи подряда сего другому лицу или товариществу, на сихъ же самыхъ условіяхъ, представляется подрядчику съ разрѣшенія Начальника Артиллеріи Варшавскаго военнаго округа.

Уплата процентныхъ денегъ при полученіи изъ казначейства провозной платы.

§ 22. На основаніи 2-го примѣчанія къ ст. 107 инструкціи казначействамъ Царства Польскаго, подрядчикъ, при полученіи изъ казначейства платы за перевозку тяжестей, обязанъ представить въ оное или листъ гербовой бумаги цѣною $1/_{20}$% съ выплачиваемой ему суммы, или же вмѣсто гербовой бумаги, внести деньги.

Случаи въ которыхъ должно руководствоваться законами.

§ 23. Во всѣхъ случаяхъ, здѣсь непоименованныхъ, руководствоваться общими правилами, опредѣленными въ Сводѣ военныхъ постановленій и соотвѣтствующими имъ законами гражданскими, сколько эти послѣдніе по свойству подрядовъ Военнаго вѣдомства и по обстоятельствамъ дѣла примѣнены быть могутъ.

Гербовыя пошлины за контрактъ.

§ 24. Такъ какъ контрактъ заключется, на основаніи ст. 148 и 157 св. зак. Имп. изд. 1857 года т. V устава о пошлинахъ и Высочайшаго указа даннаго Правительствующему Сенату въ 30 день декабря 1861 года, на бумагѣ въ одинъ рубль листъ, то при окончательномъ разсчетѣ, по истеченіи срока контракту, будутъ удержаны у подрядчика деньги за бумагу сколько причтется по сложности, слѣдующей суммы, за весь срокъ контрактной перевозки.

Начальникъ Артиллеріи
Варшавскаго военнаго округа,
Генералъ-Лейтенантъ Дитерихсъ.

Правитель дѣлъ,
Полковникъ Сомовъ.

За старшаго Адъютанта,
Коллежскій Секретарь Яковлевъ.

N. D. 2572. *Начальникъ Любартовскаго Уѣзда.*

Симъ объявляетъ, что въ Любартовскомъ Уѣздномъ Управленіи 28 Апрѣля (10 Мая) 1869 г. въ Понедѣльникъ въ 12 часовъ утра, будутъ производиться публичные торги посредствомъ запечатанныхъ объявленій на арендное содержсніе по 20 Декабря (1 Января) 1869/70 г. заарестованнаго казною на погашеніе недоимочныхъ податей пропинаціоннаго дохода какъ съ крестьянскихъ такъ и съ дворовыхъ усадьбъ, въ цѣломъ Любартовскомъ имѣніи къ которому принадлежитъ 26 деревень и мѣстечко Фирлей.

Торги эти начнутся отъ суммы 3,542 р. сер. соразмѣрной суммѣ предложенной па торгахъ на аренду тойже пропинаціи въ прошломъ 1868 г. Затѣмъ всякій желающій участвовать въ торгахъ и имѣющій къ тому право (ибо евреи коимъ согласно существующимъ постановленіямъ, арендное содержаніе пропинаціонныхъ доходовъ по селеніямъ не дозвалиется къ торгамъ этимъ допускаемы не будугъ), обязанъ представить на руки мои до 12 часовъ утра 28 Апрѣля (10 Мая) 1869 г. запечатанное объявленіе съ приложеніемъ къ оному квитанціи Люблинскаго Губернскаго или какого либо изъ другихъ Окружныхъ казначействъ, въ уплатѣ вадіальнаго залога къ этимъ торгамъ равняющагося $1/_{10}$ части вышеупомянутой торговой суммы т. е. 355 руб. Торговыя къ предстоящимъ торгамъ условія могутъ быть желающими разсматриваемы въ Любартовскомъ Уѣздномъ Управленіи ежедневно въ служебное время за исключеніемъ воскресныхъ, праздничныхъ и табельныхъ дней.

Объявленіе всякаго желающаго торговаться, должно быть составлено, по ниже изложенной формѣ на гербовой бумагѣ 30 коп. достоинства безъ всякихъ подчистокъ и исправленій надлежаще запечатаны сургучемъ въ конвертѣ на имя: „Любартовскаго Уѣзднаго Начальника" съ изложеніемъ на конвертѣ словъ: „Объявленіе на аренду пропинаціоннаго дохода въ Любартовскомъ имѣніи".

Предложенная въ объявленіи сумма должна быть прописью изложена.

Залоги лицъ за которыми торги не останутся будутъ отпущены тотчасъ съ прибытія въ подлежащее казначейство, залогъ же съемщика по дополненіи онаго на сумму предложенную на торгахъ, употребленъ будетъ на погашеніе недоимочныхъ податей, числящихся на Любартовскомъ имѣніи. Объявленія написанныя не по ниже указанной формѣ, заключающія въ себѣ какія либо замѣчанія и условія со стороны соискателей, подчищенныя или прочеркнутыя строки а равно такія къ которымъ не будутъ приложены казначейскія квитанціи выданныя въ полученіи отъ нихъ залоговыхъ суммъ, будутъ считаться не форменными и останутся безъ послѣдствія. Наконецъ симъ извѣщается, что объявленія представленныя уже послѣ 12 часовъ или начатыхъ торговъ вовсе принимаемы не будутъ.

Форма объявленія.

Вслѣдствіе объявленія Г. Начальника Любартовскаго Уѣзда отъ 25 Марта с. г. за N. 1786, симъ извѣщаю, что я обязуюсь взять въ арендное содержаніе до 20 Декабря (1 Января) 1869/70 г. пропинаціонный доходъ съ крестьянскихъ и дворовыхъ усадьбъ въ Любартовскомъ имѣніи и мѣстечкѣ Фирлеѣ за сумму NN. рублей сер. (прописью рублей серебромъ) и принимаю всѣ условія помѣщенныя въ извѣстныхъ мнѣ торговыхъ кондиціяхъ. Квитанцію NN. казначейства въ полученіи имъ NN. р. с. у сего прилагаю и таковую готовъ самъ получить на случай если торги за мною неостанутся или же прошу выслать оную на мой счетъ въ NN. Постоянное мое мѣсто жительства въ NN. Писано мною въ NN. дня NN. 1869 г.
(Подпись).
Званіе и фамилія.

Г. Любартовъ, 25 Марта 1869 г.
Начальникъ Уѣзда, Подполковникъ,
1—3 (......)

N. D. 2645. *Равское Уѣздное Управленіе.*

Вслѣдствіе предписанія Петроковскаго Губернскаго Правленія отъ 25 Марта (6 Апрѣля) сего 1869 г. за N. 1416, объявляетъ во всеобщее свѣдѣніе, что 8 (20) Мая с. г. въ 12 часовъ дня, будутъ производиться въ Равскомъ Уѣздномъ Управленіи торги (in minus) чрезъ опечатанныя объявленія на подрядъ дальнѣйшей въ симъ 1869 году постройки Радомско-Варшавской шосейной дороги въ предѣлахъ Равскаго Уѣзда близь гор. Новемясто, начиная отъ суммы 4,158 р. с. 36 коп. по утвержденной смѣтѣ. Лица желающія приступить къ торгамъ, должны явится сами или прислать въ сіе Управленіе, въ означенномъ срокѣ, запечатанныя объявленія на гербовой бумагѣ 30 копѣекъ достоинства по ниже указанной формѣ, четко, ясно и безъ подчистокъ написанныя или зачеркнутыхъ словъ съ указаніемъ на конвертѣ адреса: „Начальнику Равскаго Уѣзда, объявленіе на подрядъ постройки шоссейной дороги близъ гор. Новемясто." Къ объявленію должна быть приложена квитанція о внесеніи въ которую либо изъ казенныхъ или городскихъ касъ залога въ количествѣ 416 руб. сер.

Торговыя условія могутъ быть разсмотрываемы въ Равскомъ Уѣздномъ Управленіи ежедневно въ служебное время за исключеніемъ торжественныхъ и праздничныхъ дней.

Объявленія представленныя по истеченіи вышеозначеннаго числа и позже 12 часа не будутъ приняты, написанныя же не по указанной ниже формѣ, будутъ признаны недѣйствительными.

Форма объявленія.

Вслѣдствіе объявленіи Равскаго Уѣзднаго Управленія отъ . . . Апрѣля 1869 г. за N. . . . . симъ объявляю, что подрядъ постройки Радомско-Варшавской шосейной дороги въ предѣлахъ Равскаго Уѣзда близь гор. Новемясто на пространствѣ 854 пол. саж. въ симъ 1869 году обязываюсь исполнить по утвержденной смѣтѣ Петроковскимъ Губернскимъ Правленіемъ за сумму N. р. N. к. с., (написать прописью) подвергаясь всѣмъ обязательствамъ изложеннымъ въ торговыхъ условіяхъ, которыя мнѣ извѣстны, квитанцію N. казначейства на внесенный залогъ въ количествѣ 416 р. с. прилагаю, которыя въ случаѣ неутвержденія за мною торговъ самъ получу или же прошу о высылкѣ ко мнѣ въ N. чрезъ почтовую станцію N. Постоянное жительство имѣю въ N. въ близи почтовой станціи N.

Писалъ въ N. дня N. мѣсяца, года N.
Подписать четко имя и фамилію.

Г. Рава, 7 (19) Апрѣля 1869 года.
Помощникъ, Видулинскій.
1—3 Дѣлопроизводитель, Войцѣховскій.

N. D. 2475. *Начальникъ Влодавскаго Уѣзда.*

Влодавское Уѣздное Управленіе, симъ объявляетъ, что согласно разрѣшенію Финансоваго Управленія, отъ 30 Октября (11 Ноября) с. г. за N. 35146/17301, основанному на постановленіи Учредительнаго Комитета ст. 2124, въ присутствіи сего Управленія 29 Апрѣля (11 Мая) 1869 г. въ 12 часовъ утра будутъ производимы гласныя торги на продажу по Паулинскаго дома въ г. Влодавѣ N. 525 съ конюшнею и 77 квадратныхъ прентовъ земли находящейся подъ сказанными строеніями и огородомъ, начиная торги отъ суммы шестьсотъ руб. сер. Кромѣ изустныхъ торговъ дозволяются торги посредствомъ запечатанныхъ объявленій, которые должны быть представлены до 12 часовъ дня вышеозначеннаго числа. Объявленія сіи вскриваются по окончаніи изустнаго торга. Желающіе участвоватъ въ торгахъ обязаны представить залогъ наличными деньгами или Государственными бумагами Имперіи и Царства, или же закладными листами Земскаго Кредитнаго Общества по нарицательной ихъ цѣнѣ равнающійся $1/_{10}$ части оцѣночной суммы въ количествѣ 60 р. сер. Упомянутыя Государственныя и кредитныя бумаги должны быть съ надлежащими за истекшее время купонами.

Уплата денегъ казнѣ за проданную ею недвижимость производиться слѣдующимъ образомъ: а) ⅓ часть оцѣночной суммы пріобрѣтатель имущества обязанъ внести въ Окружное казначейство не позже 30-ти дней со дня извѣщенія его объ утвержденіи торговъ, остальную же часть предноложенной на торгахъ суммы, покупщикъ обязанъ одновременно съ устройствомъ ипотеки пріобрѣтенной имъ недвижитости обезпечить внесеніемъ ея въ IV отдѣлъ ипотечной книги на первое мѣсто передъ прочими домами и отъ этой суммы со времени вступленія во владѣніе пріобрѣтенной недвижимости, уплачивать въ казначейство по 5% роста и по 2% на погашеніе капитала въ два полугодовые срока.

Прочія условія желающіе могутъ видѣть въ канцеляріи Влодавскаго Уѣзднаго Управленія.

Г. Влодава, 29 Марта 1869 года.
2—3 Начальникъ Уѣзда, (......).

N. D. 2646. *Сѣдлецкое Уѣздное Управленіе.*

Симъ объявляетъ, что въ присутствіи онаго, на срокѣ 1 (13) Мая сего года въ 12 часовъ утра будутъ производиться in minus торги на отдачу съ подряда работъ по починкѣ Мокободскаго приходскаго костела, согласно смѣтѣ утвержденной Сѣдлецкимъ Губернскимъ Правленіемъ 19 Ноября 1868 г., торги начнутся отъ суммы 1,616 руб. 34 к. Желающій торговаться, долженъ представить въ Уѣздное Управленіе въ день торговъ, залогъ наличными деньгами въ суммѣ 163 руб., за тѣмъ лицу неудержавшемуся на торгахъ, залогъ будетъ немѣдленно возвращенъ. Условія торговъ, планъ и смѣта издержкамъ на починку Мокободскаго костела, ежедневно могутъ быть разсмотриваемы въ Уѣздномъ Управленіи, кромѣ табельныхъ и праздничныхъ дней, лица же еврейскаго исповѣданія на основаніи § 22 инструкціи о починкѣ церквей и церковныхъ строеній, отъ 5 (17) Марта 1863 г. къ торгамъ не будутъ допущены.

Г. Сѣдлецъ, 7 Апрѣля 1869 года.
Начальникъ Сѣдлецкаго Уѣзда,
1—3 Подполковникъ, (.......).

N. D. 2271. *Начальникъ Кальварійскаго Уѣзда.*

Объявляетъ ко всеобщему свѣдѣнію, что на основаніи предписанія Сувалкскаго Губернскаго Правленія отъ 1 Марта за N. 2089, будутъ производиться 15 (27) Мая сего года въ присутствіи Кальварійскаго Уѣзднаго Управленія въ 11 часовъ утра до 4 часовъ по полудни публичные торги посредствомъ запечатанныхъ объявленіи, на поставку матеріаловъ но заготовленію одежды для арестантовъ Кальварійской тюрьмы а именно: 1. Холста; а) льнянаго на чепцы и платки для женщинъ 334 арш. 2 верш.; б) пачеснаго на рубахи 6,199 арш. 10,45 верш. и в) паклянаго на подкладку къ одеждѣ 2227 арш. 10,61 верш. и 2. Сукна сѣраго: а) на одежду 1102 арш. 3,60 верш. и б) на одѣяла 1215 арш. Цѣны, съ которыхъ начнутся торги (in minus), назначены слѣдующія: за аршинъ льнянаго холста шириною въ 1 арш. ⅕ верш. по 25 к. за аршинъ, пачеснаго хольста такой же ширины по 20 коп. за аршинъ, подкладочнаго холста той же ширины по 15 коп. за аршинъ сѣраго сукна для одежды, шириною 1 арш. 9,22 вер. по 75 к. и за аршинъ сукна шириною 2 арш. 0,46 верш. по 1 р. Желающіе принять на себя означенный подрядъ обязаны того же числа представить въ Управленіе лично или же прислать по почтѣ, или чрезъ своихъ довѣренныхъ, объявленія писанныя на гербовой бумагѣ 30 коп. достоинства, по нижеуказанной формѣ, съ приложеніемъ залога наличными деньгами или Государственными процентными бумагами, въ размѣрѣ $1/_{10}$ части всей заподрядной суммы, а именно: 370 руб. и кромѣ того на издержки по объявленію 10 р. а всего 380 руб. Подробные кондиціи торговъ могутъ быть разсматриваемые ежедневно кромѣ воскресныхъ и праздничныхъ дней въ военно-полицейскомъ отдѣленіи Уѣзднаго Управленія, самыя объявленія должны быть писаны ясно, безъ подчистокъ, согласно указанной формѣ; онѣ будутъ приниматься въ Управленіи до 4 часовъ по полудни въ день, назначенный для торга; поданныя же послѣ 4 часовъ, хотябы заключали въ себѣ и самыя выгодныя условія, не будутъ приняты, равнымъ образомъ, объявленія писанныя неясно съ подчистками, или не согласно съ формою, хотя и внесутся въ реестръ поступившихъ объявленій не будутъ считаться незаконными. На конвертѣ, кромѣ адреса: „Начальнику Кальварійскаго Уѣзда", должно быть еще написано: Объявленіе на поставку матеріаловъ на заготовленіе одежды для арестантовъ Кальварійской тюрьмы.

Форма объявленія.

Вслѣдстве вызова Кальварійскаго Уѣзднаго Начальника, припечатаннаго въ N. 00, Сувалкскихъ Губернскихъ Вѣдомостей симъ объявляю, что поставку матеріяловъ на заготовленіе одежды для арестантовъ Кальварійской тюрьмы, а именно (означить матеріялы) обязываюсь принять на себя по слѣдующимъ цѣнамъ: аршинъ льнянаго холста по 00 к., пачеснаго по 00 к., подкладочнаго по 00 коп., аршинъ сѣраго сукна на одежду по

00 к,. аршинъ сукна на одѣяла по 00 к., или же весь подряда объязуюсь исполнить за сумму 00 р. 00 к. (писать прописью), на условіяхъ предписанныхъ для сей поставки. Въ видѣ временнаго залога и на издержки по объявленію представляю 00 руб. 00 к. наличными деньгами или Государственными процентными бумагами которыя въ случаѣ, если подрядъ не останется за мною, получу самъ при торгахъ, или прошу выслать на мой счетъ въ городъ или мѣстечко NN., мѣсто жительства моего въ NN., писалъ такого то дня мѣсяца и года, затѣмъ четко и ясно подписать званіе имя и фамилію.

Г. Кальварія, Марта 19 дня 1869 года.

3—3 Штабсъ-Ротмистръ, (. . . . .).

N. D. 2571. *Паенчновское Лѣсное Управленіе.*

Такъ какъ въ первоначальныхъ торгахъ производимыхъ 1 (13) и 2 (14) Апрѣля сего года непродано дерева съ лѣсосѣковъ назначенныхъ на 1868/9 г. а именно:

Въ участкѣ Лущановицѣ съ лѣсосѣка N. 12, оцѣненнаго на 112 р. 79 коп.

Въ участ. Цисовъ, съ лѣсос. N. 14, оцѣненнаго на 294 р. 23 к.

Въ участ. Дробики, съ лѣс. N. 12, оцѣненнаго на 164 р. 37 к.

Въ участ. Жаглины, съ лѣс. N. 11, оцѣненнаго на 293 р. 58 к.

Въ участ. Дробики, N. 11, оцѣненнаго на 92 р. 93 коп.

И буреломные дерева:

Съ участка Маковиска въ I округѣ, оцѣненныхъ на 88 р. 7 к.

Съ участ. Маковиска въ II окр., оцѣненныхъ на 131 р. 24 к.

Съ участ. Маковиска въ III окр., оцѣненныхъ на 156 р. 62 к.

Съ участ. Дробики въ III окр., оцѣненныхъ на 56 р. 97 к.

Потому Паенчновское Лѣсное Управленіе объявляетъ во всеобщее свѣдѣніе, что на продажъ дерева съ вышепоименованныхъ лѣсосѣковъ и на буреломы съ вышепоименованныхъ округовъ, назначило другій срокъ къ новымъ торгамъ имѣющимся производиться въ канцелярій Войта Гмины Паенчно въ г. Паенчнѣ 8 (20) Мая с. г. въ 10 часовъ утра, на тѣхъ же самыхъ условіяхъ, какія опредѣлены были къ первоначальнымъ торгамъ.

дер. Ладзинъ, 4 (16) Апрѣля 1869 г.

1—3 Старшій Надлѣсничій, Ляттерманъ.

N. D. 2644. *Парчевское Лѣсное Управленіе.*

Объявляетъ, что 6 (18) и 7 (19) Мая сего 1869 г. въ 12 часовъ утра въ канцеляріи сего Управленія въ селѣ Макошкѣ, гмины Дубовая Колода, Влодавскаго Уѣзда въ присутствіи Лѣснаго Ревизора Сѣдлецкой Губерніи и мѣстнаго Надлѣсничаго, будутъ производиться гласные торги на продажу лѣса лѣслѣсосѣками 1867 г. въ слѣдующихъ участкахъ:

1. Дембова Клода лит. B, окр. I, Ломины N. 1, 2, 3, 4, 5, 6, начиная отъ суммы 1,825 р. 63 коп.
2. Вырембиско лит. C, окр. I, Боркова Гржендa N. 1, 2, 3, 4, 5, 6, отъ суммы 1,499 р. 51 коп.
3. Альтана лит. D, окр. I, Будзынь N. 1, 2, 3, 4, 5, 6, отъ суммы 3,825 р. 83 к.
4. Смоляржъ лит. A, окр. IV, Сухій Баченъ N. 1, 2, отъ суммы 572 р. 27 коп.

Желающіе торговаться должны представить равняющійся $^{1}/_{10}$ части аукціонной суммы залогъ каковый неудержившимся въ торгахъ будетъ возвращенъ, лицо же приторговавшее лѣсъ обязано пополнить означенный залогъ до размѣра $^{1}/_{10}$ части поступленной на торгахъ суммы которая останется въ касѣ Лѣснаго Управленія впредь до исполненія торговыхъ условій. Причитающуся сумму, покупщикъ долженъ уплатить въ два срока то есть одну половину при подписываніи торговаго протокола; другую же въ началѣ выдѣлки купленнаго лѣса. Назначенный къ продажѣ лѣсъ, Лѣсная Стража указать можетъ желающимъ во всякое время. Подробныя условія предстоящихъ торговъ, могутъ быть разсматриваемы въ канцеляріи Лѣснаго Управленія во всѣ присутственные дни.

сел. Макошка, Апрѣля 5 дня 1869 г.

1—3 Надлѣсничій, Голяновскій.

N. D. 2470. *Komisarz Administracyjny Cyrkułu 9 i 10, Miasta Warszawy.*

Podaje do wiadomości publicznej: 1. Że z mocy rozporządzenia Magistratu, w dniu 16 (28) Kwietnia r. b. o godzinie 10 rano, wydzierżawiony zostanie na rok jeden domek po zwiniętej straży skarbowej na stacji Bełk.

2. Takież domki na stacjach Siekierki i Czerniakowskiej, poczynając od godziny 12 z południa w dniu 16 (28) Kwietnia 1869 r. przez licytację za gotowe pieniądze więcej dającemu sprzedane zostaną; licytacja odbędzie się na miejscu.

Warszawa d. 31 Marca (12 Kwietnia) 1869 r.

1—2 Sosonko.

N. D. 2652. *Pisarz Trybunału Cywilnego w Płocku.*

W zastosowaniu się do art. 682 K. P. S. wiadomo czyni, iż na żądanie Eliasza Marcuse kupca, w mieście Berlinie państwie Pruskiem zamieszkałego, jako cesjonarjusza Hejmana Jakóba, a zamieszkanie prawne do tego interesu w mieście Płocku u Ignacego Jabłonskiego Patrona przy Trybunale Cywilnym w Płocku obrane mającego, w poszukiwaniu sumy rs. 10,000 z procentem po 5% od d. 1 Lipca (n. s. 1867 r. liczącym się, kosztów egzekucyjnych rsr. 33 kop. 90, kosztow wydanego nakazu z doręczeniem rsr. 11 kop. 85 i dalszych od Felicjana Myślińskiego w dobrach Młyniec powiecie Lipnowskim zamieszkałego, protokółem Felicjana Kotarskiego, Komornika przy Trybunale Cywilnym w Płocku w d. 20 Stycznia (1 Lutego) r. b. rozpoczętym, a w dniu 25 Stycznia (6 Lutego) t. r. ukończonym, zajęte i zaaresztowane zostały, w drodze przymuszonego wywłaszczenia:

DOBRA ZIEMSKIE

Młyniec, składające się z wsi tegoż nazwiska, folwarku Józefowo i młyna Gerlach zwanego. Dobra te położone są w parafii Ciechocin, gminie Dobrzejewice, powiecie i okręgu Lipnowskim gubernji Płockiej, znajdują się w odległości od miasta Dobrzynia nad Drwęcą mil $2^{1}/_{2}$, Kikoła mil $4^{1}/_{2}$, Lipna mil 6, Płocka mil 14 i graniczą: na wschód z dobrami rządowemi Ciechocin, na południe z folwarkiem prywatnym Osmiałowo, Mierzynkiem i kolonją rządową Lelitowo, na zachód z wsią rządową Krobią, na północ z Krolestwem Pruskiem; mają granice jawne, oznaczone, niczyją obcą własnością nie przecięte, oprócz gruntów włościan uwłaszczonych. Stanowią one własność Felicjana Myślińskiego dłużnika, wydzierżawione zaś zostały za aktem urzędowym przed Rejentem Przysieckim w Warszawie z d. 10 (22) Lipca 1867 r. Dominikowi Myślińskiemu na lat 12, poczynając od d. 12 (24) Czerwca 1867 r. pozostają w posiadaniu tego ostatniego, a zarządzane są przez Makarego Nowickiego rządcę.

W dobrach powyższych znajdują się następujące zabudowania:

A. Na folwarku Młyniec: 1. Dwor z drzewa z dwoma facjatami murowanemi gontami kryty, o 9 pokojach, dwóch przedpokojach, garderobce, dwoch pokojach na facjacie, z piwnicami sklepionemi murowanemi, przez właściciela Felicjana Myślińskiego i rządcę Makarego Nowickiego zamieszkały; 2. Oficyna z cegły, dachówką holenderką kryta, o dwóch kuchniach, jednym pokoju i spiżarni, oraz 2 sieniach, z piwnicami z kamienia murowanemi, do których wchod przymurowany do szczytu oficyny; 3. Kloaka z drzewa, deskami oszalowana i deskami kryta; 4. Sklep w ziemi z kamienia murowany, słomą kryty, do ktorego wejście schodami, nad jakiemi jest przystawka o jednej komorze; 5. Stodoła mała z drzewa, deskami oszalowana, słomą kryta przy ktorej jest przystawiony szajerek słomą kryty; 6. Drwalnia z drzewa, deskami oszalowana słomą kryta; 7. Stajnia z komorą na podmurowaniu kamiennem z pacy i surowki murowana, słomą kryta; 8. Karniki na podmurowaniu kamiennem z cegły murowane, słomą i dachówką kryte, a przy nich przybudowana kloaka słomą kryta; 9. Obory na podmurowaniu kamiennem z cegły pobudowane, słomą kryte, obejmują: stajnie, stopy dla bydła, komorę i owczarnię; 10. Wozownia z drzewa słomą kryta; 11. Stodoła z drzewa deskami oszalowana, słomą kryta, a przy niej młocarnia i sieczkarnia czterokonna stara; 12. Stodoła z drzewa deskami oszalowana słomą kryta; 13. Spichrz z drzewa o piętrze, słomą kryty, obok ktorego dostawiona i razem połączona wozownia, a nad nią piętro połączone ze spichrzem; 14. Dom w ogrodzie z drzewa słomą kryty, a przy nim chlew z drzewa dachówką kryty; 15. Kaplica w ogrodzie z drzewa deskami oszalowana, o jednej kopule, z dwoma małemi sygnarkami, dachówką kryta, z rekwizytami i aparatami kościelnemi, dla kaplicy tej nadanych jest 5 odpustów uprzywilejowanych; 16. Figura na podmurowaniu z cegły, nad nią szafa stolarskiej roboty, a w tej statua S-go Ignacego; 17. Słup drewniany a na nim dzwonek do folwarku należący; 18. Studnia balami cembrowana z żurawiem. Powyższe zabudowania połączone są z sobą plotem częścią z żerdzi, a częścią ze sztachet, z z bramą z drzewa na słupach murowanych wystawioną; 19. Dom z cegły murowany, słomą kryty, do ktorego przybudowana jest stajnia z drzewa, słomą kryta. Dom ten wraz ze stajnią i pół morgiem gruntu, dzierżawi kordon straży granicznej za opłatą roczną rs. 30; 20. Dom z drzewa słomą kryty, zamieszkały przez służących dworskich; 21. Chlewek z drzewa słomą kryty; 22. Kuźnia z drzewa dachówką kryta; 23. Dom z drzewa słomą kryty o czterech sieniach, sześciu izbach i pięciu komórkach, z tych w jednej izbie z komorą mieszka Franciszek Muratowski, parobek dworski i ta część domu należy do dworu, reszta zaś do uwłaszczonych włościan; 24. Dom z drzewa, słomą kryty, o jednej sieni i izbie, gdzie mieszka leśny dworski Józef Florkiewicz. Obok tego domu jest stodółka z drzewa słomą kryta; 25. Dom z drzewa, przemurowany cegłą, słomą kryty, przez służących dworskich zamieszkały. W domu pod pozycją 20 wymienionym, mieszka między innemi ludźmi dworskiemi Jan Maus, kowal dworski, który swojemi narzędziami kowalskiemi odrabia dla dworu w kuźni wszelką robotę kowalską i ślusarską, za co pobiera rocznie zasług rs. 40, oraz ordynarji w ogóle korcy $9^{1}/_{2}$, i ma oddaną jedną morgę gruntu pod kartofle i cztery sążnie drzewa.

B. Na folwarku Józefowo: 26. Dom dworski z drzewa słomą kryty, zamieszkały przez ludzi dworskich; 27. Studnia stara, zniszczona bez żurawia w części zawalona; 28. Stodoła murowana słomą kryta; 29. Parsk do kartofli w ziemi z drzewa; 30. Dom z drzewa słomą kryty, z przybudowaną stajnią z drzewa słomą krytą. Dom ten wraz ze stajnią i półmorgiem ogrodu dzierżawi kordon straży granicznej, za opłatą roczną rs. 30; 31. Dom stary z drzewa słomą kryty, przez Józefa Stalmierskiego i Jana Grząkowskiego wyrobników zamieszkały.

C. Na folwarku młyn Gerlach zwanym: folwark ten jest osadą wieczysto-czynszową, położony nad rzeką Drwęcą, w około jezior dworskich, oraz gruntów dworskich ornych, którą posiada August Berent, na mocy aktu urzędowego w d. 5 Lipca 1819 r. przed Rejentem Bronisz, przez dziedzica poprzednikom nadany, a następnie mocą aktu w d. 20 Maja 1851 r. przed Zabielskim Rejentem, przez niego z dawniejszemi posiadaczami zawartego.

Na osadzie tej są następujące zabudowania własne Augusta Berent: a) Dom z cegły dachówką kryty; b) Stodoła z drzewa słomą kryta; c) Stodoła z drzewa słomą kryta; d) Szopa murowana słomą kryta; e) Młyn z drzewa na palach słomą kryty, o dwóch gankach i dwóch kołach wodnych ze szluzami. Ogródek owocowy mieszczący drzewek owocowych różnego gatunku około sztuk 200. Gruntów ornych wraz z ogrodami posiada mórg 60, łąk mórg 15. Wieczysty posiadacz obowiązany jest płacić dworowi rocznie czynszu dzierżawnego rs. 90, z obowiązkiem wypelniania dla dworu bezpłatnie mlewa i ponoszenia podatków skarbowych.

Na folwarku Młyniec zaprowadzone jest gospodarstwo dwunastopolowe szlakowe, każdy zaś szlak ma mniej więcej rozległości około mórg 50, czyli razem grunta orne mają rozległości około mórg 600. Łąki gruntowe i nadrzeczne, ciągnące się wzdłuż rzeki Drwęcy, mają rozległości około mórg 60, z których sprząta się siana rocznie około fur 4-konnych 61. Las młodocianny sosnowy około mórg 57 prętów 81. Cztery jeziora zarybione około mórg 38 prętów 273 wynoszące. Nieużytków około mórg 40. Ogród owocowy połączony z dzikiem i warzywnem około mórg 5, w nim drzew rodzących różnego wieku i gatunku około sztuk 1140, zaś drzew dzikich, jako to: topoli, akacji. i innych, około sztuk 250, nadto znaczna ilość krzewów; są także: tarasy, schodki kamienne, mostek drewniany popsuty, dwa zdroje, kanalik i inspekta.

Na folwarku Józefowo zaprowadzone jest gospodarsto trzypolowe: pole ozimne ma obecnie rozległości około morgów 80, jarzynne około morgów 84 prętów 120, ugorowe około morgów 98 prętów 10, razem gruntu ornego około morgów 262 prętów 130. Łąki a raczej smugi, z których sprząta się siano, około morgów 3 wynoszą. Las po większej części brzozowy, w małej zaś części olszowy, w którym jest drzewo stare i młode, ma około morgów 20. Nieużytków około morgów 4 prętów 20

Młyn Gerlach zwany, jako osada wieczysto-czynszowa ma gruntu ornego morgów 60, łąk morgów 15, razem morgów 75.

Z dóbr zajętych Młyniec z przyległościami, przyznano włościanom gruntu morgów 199 prętów 17. Ogólna zatem rrzległość dóbr Młyniec z przyległościami, licząc przybliżonym sposobem, wynosi morgów 1,364 prętów 221, czyli włók 45 morgów 14 prętów 221 miary nowopolskiej.

Na folwarku Młyniec jest urządzonych osad włościańskich 20, zaś na folwarku Józefowo osad 11, które mają na gruntach i w lasach dworskich pewne służebności.

Inwentarze stanowią, na folwarku Młyniec: wołów roboczych 16, koni fornalskich 8, krów dojnych 5, owiec 100, wozów na żelaznych osiach 3, bron żelaznych 3, pługów pół-amerykańskich 5, radeł 2; na folwarku zaś Józefowo żadnych inwentarzy nie ma.

Dobra Młyniec z przyległościami opłacają rocznie podatków w ogóle rsr. 320 kop. 63, a zaległość wynosi rsr. 154 kop. 76.

Obszerniejsze opisanie powyższych dóbr znajduje się w protokóle zajęcia, oraz w zbiorze objaśnień i warunków licytacyjnych które u Ignacego Jabłońskiego Patrona i w Kancelarji Pisarza Trybunału Cywilnego w Płocku przejrzane być mogą.

Zajęcie w kopjach doręczono: 1) Janowi Lipinskiemu Wójtowi gminy Dobrzejewice, 2) Goraczkowskiemu Naczelnikowi Powiatu Lipnoskiego, na ręce urzędnika dyżurnego Dinnickiego i 3) Siniarskiemu Pisarzowi S-du Pokoju w Lipnie, pierwszemu dnia 21 Lutego (5 Marca), a dwom ostatnim dnia 22 Lutego (6 Marca) r. b., przez woźnego Trybunału Cywilnego w Płocku Adama Więckowskiego.

Akt zajęcia dóbr Młyńca na sprzedaż w drodze subhastacji, wniesiono do księgi wieczystej tychże dóbr dnia 13 (25) Marca r. b., a do księgi zaaresztowań w Kancelarji Pisarza Trybunału utrzymywanej, dnia dzisiejszego.

Pierwsza publikacja zbioru objaśnień i warunków licytacyjnych, odbędzie się na audjencji Trybunału Cywilnego w Płocku o godzinie 10 z rana w dniu 13 (25) Maja 1869 r.

Płock d. 25 Marca (6 Kwietnia) 1869 r.

Asesor Kolegjalny, Bielski.

Wywieszono na tablicy w sali ustępowej Trybunału Cywilnego w Płocku.

Płock d. 25 Marca (6 Kwietnia) 1869 r.

Asesor Kolegjalny, Bielski.

N. D. 2653. *Pisarz Trybunału Cywilnego w Płocku.*

W zastosowaniu się do art. 682 K. P. S. wiadomo czyni, iż na żądanie Komisarzy likwidacyjnych masy Domu Zleceń Rolników Płockich, jako to: Maksymiljana Chamskiego, właściciela dóbr, we wsi Męczeninie Okręgu Płockim, Józefa Sobierańskiego Sędziego Trybunału Cywilnego w Płocku, Hipolita Wąsowicza właściciela dóbr we wsi Tłuchowku Okręgu Lipnoskim, oraz wspólników firmowych tegoż domu: Aleksandra Nostytz Jackowskiego właściciela dóbr, dawniej w mieście Płocku, a dziś we wsi Boguszynie Okręgu Mławskim, Franciszka Kleniewskiego właściciela dóbr, we wsi Zaborowie Okręgu Płockim i Gustawa Zielińskiego właściciela dóbr, w Skępem Okręgu Lipnoskim Gubernji Płockiej zamieszkałych, zamieszkanie zaś prawne do tego interesu u Juljana Mejer Patrona przy Trybunale Cywilnym w Płocku, w temże mieście zamieszkałego, obrane mających; w poszukiwaniu sumy rs. 5,500 i sumy rs 1,204 kop. 8, z procentem po 6% od dnia 20 Sierpnia (1 Września) 1868 r. liczyć się winnym. kosztów za doręczenie aktów rs. 2 kop. 80, kosztów nakazu egzekucyjnego z doręczeniem rs. 5 kop. $67^{1}/_{2}$ i dalszych, od Józefa Kosińskiego i Szymona Rudowskiego, obywateli, pierwszego dziedzica dóbr Kęczewa i innych, w Kęczewie Powiecie Mławskim. a drugiego dziedzica dóbr Romoka i innych w Romoce powiecie Mławskim zamieszkałych; aktem Aleksandra Pawła Remiszewskiego Komornika przy Sądzie Pokoju w Mławie, w temże mieście z urzędowania zamieszkałego, w dniu 5 (17). 6 (18), 7 (19) i 8 (20) Lutego r b. sporządzonym, zajętą została w drodze przymuszonego wywłaszczenia nieruchomość

Spichlerz masiv murowany w mieście Mławie powiecie Mławskim pod Nr. 193 i 194 położony, dziedzicznie do egzekwowanych Józefa Kosińskiego i Szymona Rudowskiego należący, o trzech piętrach, z dachem deskami krytym, na którym położona jest tektura smołowcowa, z piwnicą pod całym spichlerzem, ze stósownemi przyrządami do wciągania, spuszczania i zsypywania zboża i t. p. Spichlerz ten położony przy ulicy Tylną zwanej. graniczy na wschód z tąż ulicą, na południe z nieruchomością SS-rów Józefa Lubińskiego, na zachód z polem do Adama Chmielewskiego należącem, na północ z nieruchomością SS-rów Stępniewskiego i małżonków Dąbkowskich. Przy spichlerzu tym znajduje się stodółka w słupy z bali stawiona, deskami kryta, o jednej komorze, a nadto studnia balami cembrowana, niedokończona. Ze spichlerza pomienionego, oprócz składki ogniowej w ilości rs. 11 kop. $44^{1}/_{2}$ rocznie, żadne inne podatki nie opłacają się dotychczas. Spichrzem tem zarządza pełnomocnik dłużników Kosińskiego i Rudowskiego Konstanty Nienałtowski.

Kopie aktu zajęcia wyżej opisanego spichlerza, doręczone zostały: Pisarzowi Sądu Pokoju w Mławie Władysławowi Czerwińskiemu i Burmistrzowi miasta Mławy Mikołajowi Westerman, obu pod dniem 28 Lutego (12 Marca) 1869 r.

Wniesiono kopię aktu zajęcia do akt hipotecznych spichrza w mieście Mławie pod Nr. 193 i 194 położonego dnia 3 (15) Marca r. b. a w dniu dzisiejszym do księgi zaaresztowań w kancelarji Pisarza Trybunału Cywilnego w Płocku utrzymywanej.

Pierwsza publikacja zbioru objaśnień i warunków sprzedaży powyższego spichrza, odbędzie się na publicznej audjencji Trybunału Cywilnego w Płocku o godzinie 10 z rana w dniu 17 (29) Maja 1869 r.

Płock dnia 13 (25) Marca 1869 r.

Asesor Kolegialny, Bielski.

Wywieszono na tablicy w sali ustępowej Trybunału Cywilnego w Płocku dnia 13 (25) Marca 1869 r.

Asesor Kolegialny, Bielski.

w Drukarni Rządowej Okręgu Naukowego Warszawskiego.—Za pozwoleniem Cenzury.